

คุณคะ... *B'*
Jamsai
 อย่าร้าย
 กับหัวใจ

Jamsai
 ทดลองอ่าน

tiara

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

"คุณจะช่วยให้ความช่วยเหลือฉันหลังจากการผ่าตัดเสร็จเรียบร้อยแล้วใช่ไหมคะ"

"ยังไม่ได้ตัดสินใจ"

"คุณควรทำอย่างนั้นนะคะ"

"ทำไมล่ะ"

"เพราะถ้าคุณไม่หยุด ฉันอาจจะคิดไปไกลมากกว่านี้..." ภักร์กัณฑ์พูดเสียงเบา
"ถ้าหยุดตอนนี้ฉันจะคิดว่าคุณช่วยเหลือเพราะเป็นคนที่เห็นฉันประสบอุบัติเหตุตั้งแต่แรก
มันคือความใจดีและอยากรับผิดชอบในฐานะเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่ถ้า..."

"กลัววัดกหลุมรักผมเหรอ"

คุณคะ... อย่าร้ายกับหัวใจ

tiara เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2687-8

ภาพประกอบ dencg / Shutterstock.com
 Doucefleur / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลายๆ ท่านคงคุ้นเคยกับนามปากกา 'tiara' เจ้าของผลงานแนว โรแมนติก-สืบสวนสอบสวนชื่อดังหลายๆ เรื่อง อย่างเช่นชุด 'เจราจาต่อ-ตาย' ที่นักอ่านชื่นชอบ แต่นอกจากแนวสืบสวนที่นักเขียนมากฝีมือลายมือของ LOVE คนนี้ถนัดแล้ว ผลงานแนวรัก-โรแมนติกของ tiara นั้นก็สนุก อ่านแล้วอบอุ่น หวานละมุนในหัวใจไม่แพ้กันเลยนะคะ แน่่อนว่านอกจากความหวานแล้ว ในเนื้อหาก็ยังแฝงไปด้วยเรื่องราวทางสังคมอีกด้วย และความเป็นมนุษย์ของ ตัวละครต่างๆ ของนักเขียนมากความสามารถนี้ยังสามารถจับต้องได้ราวกับว่า เราสามารถเดินสวนกับตัวละครเหล่านี้ได้ในที่ใดสักแห่งบนโลก...

หลังจากฝากเรื่องราวความรักหวานๆ ของสาวดวงตกกับเลขาฯ หนุ่ม แสนเย็นชาไปใน 'ปรารถนา... ให้เป็นคุณ' จากชุด Wishing You ด้วยรัก... และปรารถนา tiara ก็พานักธุรกิจหนุ่มผู้เพียบพร้อม แต่ชีวิตกลับไร้อิสระ อย่าง 'กัณฑ์อเนก' ที่นักอ่านอยากรู้ว่าสาวแบบไหนกันจะมัดหัวใจชายหนุ่มคนนี้ได้มาพบกับนักอ่านอีกครั้งใน 'คุณคะ... อย่าร้ายกับหัวใจ' ตามคำเรียกร้อง

งานนี้ผู้ชายที่ไม่เคยรักใคร่มาก่อนกลับตกหลุมรัก 'ภัทรกัญย์' สาวสวย หัวใจอ่อนแอเข้าเสียง่ายๆ ทว่าเขามีพันธะผูกพันอยู่กับใครอีกคน... เมื่อธุรกิจ และคำสัญญาก็เป็นสิ่งสำคัญที่กัณฑ์อเนกต้องรักษาไว้ แต่หัวใจของชายหนุ่ม กลับเรียกร้องสิ่งอื่น เป็นเช่นนี้แล้วกัณฑ์อเนกและภัทรกัญย์จะตัดสินใจอย่างไร ทั้งคู่จะเดินหน้าทำตามหัวใจหรือไม่ พลิกหน้าถัดไปแล้วร่วมลุ้นไปพร้อมๆ กัน ได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ผู้หญิงราศีเมถุน เรียนจบปริญญาโทด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เป็นแม่บ้านที่มีลูกชายคนเดียว สนใจการทำขนมอบ ต้มกาแฟ เดินทางท่องเที่ยว และเขียนนิยายที่ความรักมักมาพร้อมกับสถานการณ์คับขัน เป็นคนเงียบ เรียบร้อยนิดๆ ชอบเก็บตัว รักสันโดษ มองโลกในแง่จริง รักสันติ พยายามเข้าใจคนทุกประเภท (แต่ไม่ได้รักคนทุกประเภท) รักธรรมชาติ ชอบเสียงเพลง มีความสุขกับการดูภาพยนตร์แนวสืบสวนสอบสวนกับอ่านหนังสือประเภท จิตวิทยาเด็ก วิทยาศาสตร์ และนิยายแนวโรมานซ์

ปัจจุบันมีผลงานเรื่องสั้นและเรื่องยาวรวมกันเกือบสามสิบเรื่อง ส่วนใหญ่ เป็นงานสืบสวนสอบสวนที่มาพร้อมกับสถานการณ์รัก ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่าน ที่สนับสนุนงานเขียนของ tiara มาโดยตลอด หากต้องการทราบความเคลื่อนไหว เรื่องงานเขียนเชิญที่แฟนเพจ By tiara นะคะ

tiara

ลำนำกพิณพีแฉ่มไล ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทที่ 1

จอโทรทัศน์ขนาดใหญ่ถูกเปิดค้างไว้ในขณะที่เจ้าของห้องยังคงเดินไปเดินมาระหว่างห้องครัวกับห้องรับแขกภายในอพาร์ทเมนต์อันแสนหรูหราของพารณ ชายหนุ่มวัยยี่สิบเก้าปี มีดวงตาเล็กหยี รูปร่างเพรียวกับส่วนสูงราวร้อยเจ็ดสิบแปดเซนติเมตรนั้นมักอยู่ในชุดลำลองสบายๆ ในวันว่างซึ่งกลายเป็นภาพที่ชินตาสำหรับจรรย์ศยาแล้ว ส่วนตัวของเธอเองก็ไม่ได้รู้สึกแปลกแยกกับห้องสวีตของพารณอีกต่อไป มันแทบจะเรียกได้ว่าเป็นบ้านหลังที่สองของเธอเลยทีเดียว หญิงสาววัยยี่สิบหก สูงร้อยหกสิบเจ็ดเซนติเมตร แม้จะเป็นส่วนสูงที่มากกว่ามาตรฐานสาวไทยทั่วไป แต่เมื่อเธออยู่กับแฟนหนุ่มแล้วจรรย์ศยาก็ดูเหมือนเป็นคนตัวเล็กไปในทันที

จรรย์ศยาเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ผมดำขลับที่ยาวประปานั้นยังเปียกชื้นอยู่เลย เธอทิ้งตัวลงบนโซฟาแล้วมองการเคลื่อนไหวของพารณอย่างมีความสุข เขากำลังจัดเตรียมอาหารเข้า่าง่ายๆ สำหรับพวกเขาทั้งสองคนอยู่ ชายหนุ่มเริ่มรู้สึกตัวว่าถูกจับจ้องมาตลอดการเคลื่อนไหวจึงหยุดเดินแล้วจ้องกลับไปข้าง

"ผมรู้ว่าผมหล่อ"

จิตยาหัวเราะคิกคักอย่างถูกใจกับคนหล่ที่รู้ตัวเองดี

"ถ้าย้ายมาอยู่ด้วยกันก็จะได้มองผมตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเลยนะ"

เขาพูดยั่ววนให้คนฟังยอมเห็นด้วยกับข้อเสนออันเสียดสี แต่ก็ยังคงได้รับการปฏิบัติอย่างนุ่มนวลเหมือนเคย จิตยาสายหน้าซำๆ พร้อมรอยยิ้ม เธอมีหอพักของตัวเองเลยมักจะมาใช้เวลาอยู่กับเขาในช่วงสุดสัปดาห์เท่านั้น ชายหนุ่มจึงได้แต่เบ้าปากแล้วเดินกลับเข้าไปในครัวอีกรอบ

"คุณกัณฑ์เป็นยังไงบ้างคะ"

คนที่หลุบหายเข้าไปในครัวแล้วถึงกับชะงักเมื่อได้ยินคำถามนั้น ไม่มีผู้ชายคนไหนหรอกที่จะชอบให้แฟนของตัวเองถามถึงผู้ชายคนอื่น แม้คนอื่นที่ถูกถามถึงนั้นจะเป็นเจ้านายของตนก็ตาม พารณยังไม่ตอบแม้จะได้ยินคำถามนั้นชัดเจน เขาเดินออกมาจากห้องครัวพร้อมกล่องนมสดกับแก้วอีกสองใบในมือ ชายหนุ่มเห็นดวงตาสดใสของคนที่นั่งอยู่บนโซฟาที่รู้ตัวว่าเธอกำลังรอคำตอบจากเขาอยู่

พารณนั่งลงข้างจิตยาแล้ววางของในมือลงบนโต๊ะกระจก หญิงสาวเป็นคนขยับไปรินนมใส่แก้วให้แล้วก็พูดขึ้นมาลอยๆ แบบไม่จำเพาะเจาะจง คล้ายกับรู้ดีว่าพารณได้ยินสิ่งที่เธอถามไปก่อนหน้านี้แล้วทั้งหมด

"คงกำลังหาเรื่องอาละวาดกลับคุณท่านอยู่นะเนี่ย"

ชายหนุ่มหยิบขนมปังออกจากถาดแล้ววางลงบนจาน จากนั้นก็วางเนยแข็งลงไปก่อนจะประกบด้วยขนมปังอีกแผ่น จิตยารับรู้ถึงความมินต์ระดับสามในห้าได้ เธอยิ้มหน่อยๆ แล้วหยิบแอปเปิ้ลขึ้นมา หญิงสาวพูดเบาๆ ในระหว่างที่กำลังใช้มีดเล่มเล็กปอกเปลือกผลไม้ไม่อยู่

"มีคนชี้หิ้งอยู่หนึ่งอัตรา"

"เราจะไม่พูดถึงคนที่คิดจะส่งผมไปทำงานต่างจังหวัด"

"โธ่ ยังโกรธเรื่องนั้นอยู่หรือคะ"

"แกลังกันชัดๆ เลย เขารู้ดีว่าปกติผมแทบจะไม่มีเวลาเจอคุณ นี่ยัง

คิดจะพยายามแยกเราออกจากกัน คุณไม่โกรธบ้างเหรอ ถ้าไม่โกรธก็แสดงว่า
คุณไม่อยากเจอผม"

จรรย์ศยาหัวเราะ "ไปกันใหญ่แล้ว"

แล้วเธอก็วางมือข้างหนึ่งลงบนหน้าขาของเขา "ถ้าเป็นวันหยุด ฉันไปด้วย
ได้นะคะ คุณกึ่งเธอไม่ค่อยเรียกใช้ในวันหยุดหรอก เธอชอบไปเที่ยวกับเพื่อนๆ
มากกว่า"

"จริงเหรอ"

หน้าตาของพารณสติสขึ้นมาทันที หญิงสาวพยักหน้ารับ

"จริงค่ะ"

"ถ้าได้เวลาแน่นอนแล้วผมจะบอกอีกที ตอนนี้อยู่กันแค่นี้ๆ ไว้
เห็นว่าจะรอข้อมูลจากคุณปกป้องก่อนตัดสินใจ"

จรรย์ศยาพยักหน้า "ความจริงฉันจะถามคุณเรื่องการดูตัวของคุณกันนะ..."

"อ้อ เรื่องนั้น..." พารณก็ตขนมบั้งแล้วใช้ความคิดเพื่อเรียบเรียง
เรื่องที่ได้ยินมาจากกมลพัชร์ ผู้เป็นมารดาของเจ้านายตน "คุณท่านบอกว่า
มันเป็นข้อตกลงที่ทำร่วมกันระหว่างท่านกับลูกชาย"

"ว้าว ข้อตกลงเลยเหรอคะ"

หญิงสาวยิ้มขนมบั้งไปฟังไปด้วยความสนใจ พารณก็เล่าด้วยน้ำเสียง
เอื่อยๆ สมกับบรรยากาศอาหารเช้าที่เรียบง่ายและสบายๆ ระหว่างพวกเขา
ทั้งสองคน

"อืม สังคมของพวกเขาก็เป็นอย่างนี้แหละ... คุณกันก็คงเริ่มรู้สึก
ตัวเองปฏิเสธเรื่องนี้กับคุณท่านมานานเกินไปแล้ว อีกอย่างคงอยากให้แม่
สบายใจ หลังจากที่คุณท่านมีปัญหาเรื่องสุขภาพคุณกันก็ดูจะอ่อนลง
ไปมาก ไม่ค่อยทำอะไร"

"แน่ใจเหรอคะที่ว่าไม่ค่อยทำอะไรนะ ฉันต้องขอฟังข้อตกลงของคุณกัน
ดูก่อนค่ะ"

จรัสชยาขี้มขำ เพราะเริ่มรู้จักเจ้านายทุกคนในตระกูลพัฒน์นรินทร์ดีว่า
ไม่มีใครที่มีความคิดธรรมดาๆ เอาเสียเลย

"ข้อตกลงก็คือจะเริ่มดูตัวกับคนที่คุณท่านหามาให้ แต่อำนาจสิทธิ์ขาด
ในการเลือกคู่ครองจะเป็นของคุณกัณฑ์เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์"

"โห...เหมือนในหนังเลยนะคะ"

พารณย์ก็หัว "คุณท่านมีหญิงสาวให้คุณกัณฑ์เลือกสี่คน หนึ่งในนั้น
เป็นลูกสาวคนเดียวของเจ้าของธุรกิจกาแฟทางภาคเหนือ ชื่อคุณพ่วงพราว
ซึ่งคุณกัณฑ์ก็เลือกคนนี้แหละ"

"เธอพิเศษกว่าคนอื่นยังไงคะ"

"อืมมม มีความเป็นไปได้อันคุณกัณฑ์จะสามารถเจรจาทางธุรกิจกับเธอ
ได้ง่ายที่สุด"

"ฮา! เดี่ยวๆ นี่เรากำลังพูดถึงการแต่งงานอยู่ไม่ใช่หรอคะ"

พารณย์ยกหน้า "ใช่สิ"

"แล้วทำไมต้องมีการเจรจาทางธุรกิจด้วย"

"ชีวิตของพวกเขาทุกอย่างคือธุรกิจ คุณก็น่าจะรู้อยู่แล้วนี่"

"แต่เนี่ยมันคือการแต่งงานนะคะ อย่างน้อยมันก็ควรจะมีความรักด้วยสิ
หรือถ้าไม่มีในตอนแรกคนทั้งคู่ก็ควรจะมีโอกาสพัฒนาความสัมพันธ์ต่อกัน...
ไม่ใช่หรอคะ"

"ถ้าเป็นคนอื่นๆ ก็คงใช่ แต่กับคุณกัณฑ์การแต่งงานมันซับซ้อน
มากกว่านั้น"

จรัสชยากำลังคิดถึงการคลุมถุงชน แต่ในแง่นี้นั้นอาจจะไม่เข้าข่ายทั้งหมด
ในเมื่อพารณบอกว่าคุณกัณฑ์ขอเนกเป็นคนตัดสินใจเลือกกว่าที่เจ้าสาวของเขาเอง
พารณยกแก้วนมสดขึ้นมาดื่มอีกใหญ่ก่อนพูดต่อ

"ทางเราทราบมาว่าธุรกิจของคุณพ่อคุณพ่วงพราวมีปัญหาเรื่อง
เงินทุนหมุนเวียน แต่ไม่เก็นกำลังที่ทางคุณท่านจะยื่นมือเข้าไปช่วยได้..."

"คุณท่านยอมให้ลูกชายคนเดียวแต่งงานกับเจ้าสาวที่มีปัญหาด้านการเงิน
หรือคะ...ไม่น่าเชื่อ"

ในความคิดของจิริศยานั้น เธอเข้าใจว่ากมลพัชรชอบความสมบูรณ์แบบ
สำหรับลูกชายของตนเท่านั้น

"ควบคุมใจ...ถ้าทางนั้นยอมให้ลูกสาวแต่งงานก็แสดงว่าคุณท่าน
จะสามารถควบคุมทุกอย่างได้ทั้งหมด เพราะคุณจะมีธุรกิจไลน์ใหม่ที่เกี่ยวข้องกับ
กาแฟ และมันสามารถพัฒนาไปเป็นเครื่องดื่มกระป๋องหรือแบรนด์กาแฟ
ในห้างหรูได้ อีกอย่างคุณพ่อของคุณพร่างพรวยังมีไร่กาแฟบนที่ดิน
ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน เชียงใหม่ และเชียงรายด้วย มูลค่าทรัพย์สินที่เขามีก
มันมหาศาลมาก ต่อให้มีหนี้สินอยู่แต่ก็คุ้มค่ากับการลงทุนเพิ่ม คุณท่าน
มองการณ์ไกลไว้แล้ว"

"ว้าว...สติปัญญาอย่างนั้นไม่สามารถเข้าใจเรื่องพวกนี้ได้เลย" เมื่อ
หายตกใจแล้วเธอก็ถามต่อ "แล้วคุณกัณฑ์ทราบเรื่องนี้ไหมคะ"

พารณพยักหน้า "คุณสมบัติพวกนี้อยู่ในรายงานที่คุณบึ่งนำมาให้
คุณกัณฑ์อ่านแล้ว"

"แล้วข้อตกลงที่คุณพูดถึงมีแค่นี้หรือคะ ก็ดูจะเป็นเรื่องที่น่าพอใจ
ของทุกฝ่ายนะ"

"ยังไม่หมด ทางคุณกัณฑ์ของเรายังมีข้อตกลงกับว่าที่เจ้าสาวแยกย่อย
ออกมาอีก และเรื่องนี้ต้องเป็นความลับ จะให้คุณท่านรู้ไม่ได้เด็ดขาด"

ดวงตาของจิริศยาเป็นประกายวิบวับด้วยความอยากรู้อยากเห็น แต่
ดูเหมือนพารณยังไม่พร้อมจะเล่า เขาเงยไปเฉยๆ แถมยังกินอาหารเข้า
อย่างใจเย็นอีกด้วย นั่นทำให้คนรอบฟังถึงกับอ้ออากการหงุดหงิด

"แล้วยังไงต่อคะ" เธอทำเสียงกระเจ้ากระงอด แต่ชายหนุ่มกลับ
ทำไม่รู้ไม่ชี้ "บอกหน้อยสิคะ"

"หืม คุณสมบัติสำคัญของการเป็นเลขาฯ ที่ดีก็คือการไม่เอาความลับ

ของเจ้านายไปแพรงพรายไม่ใช่หรือ"

"แพรงพรายอะไรกัน บอกฉันแค่คนเดียวไม่ถือว่าแพรงพรายหรือคะ นะ...นะ คุณกัณฑ์เธอต้องการอะไรคะ อย่าบอกว่าเป็นลูกนะ เพราะมันดูไม่เข้ากับคุณกัณฑ์เอาซะเลย"

พารณทำหน้าสยงทันทีเมื่อได้ยินคำว่าลูก แต่กัณฑ์อเนกคนเดียว เขาก็ตามรับใช้จนจะเป็นบ้า หากมีเด็กอีกคนที่ต้องดูแลเพิ่ม เขาคงต้องหนีไปอยู่เกาะจริงๆ แล้วยังได้ และเมื่อชายหนุ่มไม่มีที่ท้าวว่าจะบอก จิรัชยา จึงใช้ไม้ดีดเพื่อเค้นความลับ เธอยกแขนทั้งสองข้างโอบรอบลำคอของคนรัก พารณที่นิ่งตะแคงข้างให้หันหน้ามามองหญิงสาวอย่างหวาดระแวง

"ถ้าบอกรักก็มีรางวัลให้นะ แล้วสัญญาเลยว่าฉันจะไม่เอาไปบอกใครเด็ดขาด"

พูดแล้วยังกะพริบตาให้อีก หัวใจของพารณหล่นวูบ เขาจะต้องไม่แพ้แค่มารยาตนั้นๆ แบบนี้สิ

"มันก็ไม่ได้มีอะไรสำคัญมากนักหรอก"

เขาพูดด้วยน้ำเสียงเย็นไม่มีความกระตือรือร้น คล้ายกับจะย่ำให้รู้ว่าไม่มีอะไรให้เธอต้องใส่ใจจริงๆ แต่จิรัชยากลับขยับเข้ามาใกล้อีก แดมยื่นจมูกมาแตะที่ข้างแก้มของเขาด้วย

"นั่นสิคะ ถ้าไม่มีอะไรสำคัญมากก็น่าจะบอกกันได้นี่นา" เธอกระซิบเสียงแผ่ว "เรื่องนี้มันเกี่ยวกับคุณกิงด้วยรีเปล่าคะ"

"หืม? คุณกิงจะมาเกี่ยวอะไร มันเป็นการแต่งงานของคุณกัณฑ์นี่ไม่เกี่ยวหรอก"

หญิงสาวขยับที่แก้มของเขาเบาๆ ทีหนึ่งแล้วถามต่อ "งั้นก็น่าจะเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของคุณกัณฑ์เอง หากไม่ได้แต่งงานกันด้วยความรัก เธอก็คงยังต้องการอิสระในชีวิตอยู่ใช่ไหมคะ"

ตลอดเวลาที่ถามหญิงสาวเบียดหน้าอกนุ่มเข้าไปที่ต้นแขนแข็งแรงงั้น

อย่างจริงจัง พารณเริ่มหายใจขัด แม้เขาจะพูดไม่ได้ว่าอดอยากในเรื่องเซ็กซ์ ตลอดเวลาที่คบหากับเธอ แต่พารณก็ไม่เคยเบื่อหรือรู้สึกอึดกับมัน และตอนนี้ร่างกายของเขาก็เริ่มส่งสัญญาณแล้วว่าแฟนสาวนั้นกำลังมาถูกทาง

"อย่าบอกนะคะว่าเธอจะไม่ยอมนอนกับว่าที่เจ้าสาวนะ" จิรัชยา เลื่อนมือมาจับแขนของคณกร

พารณส่ายหน้าเร็วๆ "นั่นไม่ได้อยู่ในสัญญา พวกเขาเป็นผู้ใหญ่กันแล้ว ความต้องการทางร่างกายเป็นเรื่องธรรมชาติจะตายไป"

พูดแล้วเขาก็กลืนน้ำลายเอือกใหญ่ เริ่มไม่แน่ใจแล้วว่ากำลังพูดถึงเจ้านายหรือหมายถึงตัวเองกันแน่

"นั่นก็อาจจะเป็นเรื่อง..." เธอลากเสียงยาวแล้วทำสายตาเจ้าเล่ห์ "ทะเบียนสมรส"

"คุณคิดหรือว่าคุณท่านจะยอมถ้าคุณกัณฑ์ไม่จดทะเบียน เรากำลังพูดถึงมูลค่าทางทรัพย์สินจำนวนมหาศาลกันอยู่นะ คุณกัณฑ์ไม่มีทางปฏิเสธ คุณท่านเรื่องทะเบียนสมรสได้หรอก"

จิรัชยาปล่อยมือออกจากแขนของแฟนหนุ่มอย่างหมดหวัง เธอถอนหายใจยาว

"ฉันเริ่มสงสารคุณกัณฑ์แล้วลึะ ทำทางคราวนี้เจดឹងไม่หลุดจริงๆ"

พารณพยายามจะดึงความสนใจของแฟนสาวให้มาอยู่กับตัวเองมากกว่า เจ้านายหนุ่มอีกครั้ง เขาจึงเพิ่มความสำคัญของตัวเองลงไปอีกนิด

"อย่าลืมนะว่าคุณกัณฑ์มีเลขาฯ ที่เก่งและหล่อที่สุดในโลกอยู่คนหนึ่ง"

หญิงสาวแก้มลิงทำหน้าทึ่ง "โอโห...ฉันรู้จักไหมคะ คนเก่งแล้วก็หล่อที่สุดคนนั้นนะ"

"แฟนคุณไง"

เธอหัวเราะคิกคัก "ฉันนี่เป็นผู้หญิงที่โชคดีที่สุดในโลกเลยนะคะ... แล้วคุณทำยังไงคะ"

ชายหนุ่มยื่นหน้าเข้ามาใกล้แล้วทำท่าทรงเสน่ห์เสียเต็มประดา จิรัศยาอดยิ้มกับความพยายามของเขาไม่ได้

"ปรนเปรอสิ่งที่เธอสนใจมากที่สุด เพื่อแลกกับสิ่งที่คุณกัณฑ์ต้องการมากที่สุด"

"แล้วมันคืออะไรคะ" เธอกระซิบ

"ไม่บอก"

"อ้าว..." จิรัศยาทำหน้าผิตหวัง

"คุณยังมีเวลาทำความรู้จักคุณพว้างพราวอีกเยอะ ไม่มีอะไรต้องรีบเราจะค่อยๆ ทำเรื่องนี้ไปช้าๆ เมื่อถึงวันหนึ่งทุกอย่างจะเป็นไปอย่างที่คุณกัณฑ์ต้องการ โดยที่คุณท่านจะปฏิเสธหรือควบคุมอะไรไม่ได้เลย"

"ดูเหมือนคราวนี้คุณจะเข้าข้างคุณกัณฑ์มากกว่าคุณท่านนะคะ"

พารณถอนใจแล้วทิ้งแผ่นหลังลงไปบนโซฟา เขาดูครุ่นคิดเล็กน้อยจากนั้นก็ยื่นมือข้างหนึ่งมากุมมือของหญิงสาวไว้ก่อนยกขึ้นมาจูบเบาๆ

"การที่ต้องแต่งงานโดยปราศจากความรักมันไม่ทำให้คนเรามีความสุขได้หรอก ผมก็ช่วยคุณกัณฑ์ได้เท่านี้ โชคดีแค่ไหนที่คุณกัณฑ์ก็ยังไม่ได้รักใครไม่อย่างนั้นคงต้องทรมานใจมากกว่าที่เป็นอยู่"

จิรัศยาเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ทั้งในเรื่องหน้าที่ของพารณกับความผูกพันที่เขามีต่อคนในตระกูลพัฒน์วรินทร์ แม้ครั้งนี้เขาจะเข้าข้างกัณฑ์อ่อนแออย่างเต็มที่ แต่เธอก็เชื่อว่าสิ่งที่เขาจะทำนั้นมันก็จะไม่ทำร้ายกมลพัชรด้วยพารณไม่มีทางทรยศผู้มอบชีวิตใหม่แก่เขาแน่

หลังจากขึ้นรับตำแหน่งประธานกรรมการบริหารต่อจากผู้เป็นมารดาแล้ว กัณฑ์อ่อนแอก็มีงานที่ต้องรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น ตอนนี้เขาเลยเข้าใจแล้วว่ากมลพัชรต้องแบกรับความกดดันอะไรบ้างเมื่ออยู่ในตำแหน่งนี้ แม้อดีตประธานบริษัทจะไม่ได้วางมือจากงานทั้งหมด เพราะยังนั่งเป็นที่ปรึกษา

ให้บุตรชายคนโตอยู่ แต่ก็นับได้ว่าท่านมีเวลาพักผ่อนเพิ่มขึ้นจากเดิมอีกมาก และกัณฑ์อเนกเองก็อยากให้เป็นเช่นนั้น

ความสัมพันธ์ของสองแม่ลูกดูเหมือนจะพัฒนาไปในทิศทางที่ดีขึ้น หากแต่บางครั้งบุตรชายก็ยังคงมีความดื้อรั้นอยู่บ้างโดยเฉพาะเรื่องเสรีภาพในชีวิตประจำวัน กัณฑ์อเนกยังไม่ยอมกลับเข้ามาอยู่กับมารดาในฤทธานส์หลังใหญ่อย่างถาวร แต่ใช้วิธีกลับมาอนนบ้านบ้างเป็นบางครั้งบางคราว สลับกับการใช้ชีวิตอยู่ที่คอนโดมิเนียมใจกลางเมืองของเขา ซึ่งกมลพัชรได้ขอร้องให้ลูกชายมารับประทานอาหารเย็นกับแม่และน้องสัปดาห์ละครั้งแล้วแต่ว่าชายหนุ่มจะเลือกเป็นวันไหน เพราะส่วนใหญ่นคนที่ยุ่งที่สุดก็คือกัณฑ์อเนก ส่วนกมลพัชรกับกิริติกานันเป็นคนที่พักอยู่ในฤทธานส์ด้วยกันทั้งคู่อยู่แล้ว

มาถึงตอนนี้กัณฑ์อเนกก็ยังแปลกใจตัวเองอยู่เหมือนกันที่เขายอมให้แม่เข้ามามีบทบาทในชีวิตรักของตัวเอง ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะเขาเองไม่ได้คิดจริงจังกับความสัมพันธ์ที่กำลังจะเกิดขึ้น กัณฑ์อเนกมองว่ามันเป็นธุรกิจเสียมากกว่า ชายวัยสามสิบ สูงร้อยแปดสิบสามเซนติเมตร ผิวขาว จมูกโด่ง เป็นสันคม คิ้วหนาและเป็นรูปราวปีกพญาอินทรี ดวงตาโตสีนิล ริมฝีปากหนา ด้านบนมีรอยหยักชัดเจนราวรูปปั้นกรีกกำลังเลือกเนกไทที่เข้ากับสูทตัวที่ตั้งใจจะสวม กัณฑ์อเนกดึงเส้นสีน้ำเงินขึ้นมาทาบตรงหน้าอกก่อนจะส่ายหน้ากับกระจก เมื่อไม่มีพารณอยู่ด้วยก็ทำให้เขาต้องเสียเวลากับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แบบนี้ได้อย่างช่วยไม่ได้

การพบกันครั้งแรกอย่างเป็นทางการระหว่างเขากับพร่างพราวนั้น กัณฑ์อเนกขอให้เป็นการพูดคุยกันแบบส่วนตัวและตามลำพังโดยที่ทั้งคู่จะไม่มีใครติดตามไปด้วย เขาต้องการจะทำความรู้จักกับตัวตนของผู้หญิงคนนี้ ซึ่งข้อเสนอของกัณฑ์อเนกในเรื่องนี้นั้นทำให้ทางฝ่ายหญิงค่อนข้างเป็นกังวลในตอนแรก ก่อนที่พร่างพราวจะตกลงในที่สุดโดยมีข้อแม้ว่า

ขอให้เธอเป็นคนเลือกสถานที่ที่พบปะด้วยตัวเอง ซึ่งชายหนุ่มก็ยินยอมเพราะ การเลือกสถานที่ถือเป็นสิ่งหนึ่งที่เขาจะสามารถรับรู้ถึงรสนิยมบางอย่างของเธอ ได้ และลูกสาวคนเดียวของนักธุรกิจทางภาคเหนือก็เลือกห้องรับรองพิเศษ ในโรงแรมระดับห้าดาวเป็นสถานที่พบปะกัน นั่นไม่เกินความคาดหมายของเขา เลย

แล้ว 'พัฒน์วรินทร์' ยังช่วยสร้างความพิเศษให้สำหรับการนัดพบกัน ในครั้งนี้เพิ่มขึ้นไปอีก โดยการเนรมิตห้องพบปะขนาดเล็กนั้นให้เป็นเหมือน สวนดอกไม้ในเรือนกระจก หนุ่มสาวทั้งคู่จะได้รับประทานอาหารค่ำใน โรงเรือนนี้ท่ามกลางดอกไม้เมืองหนาวที่นำมาตกแต่ง แล้วยังมีน้ำพุจำลอง เพื่อช่วยเพิ่มบรรยากาศของเสียงซึ่งให้ความรู้สึกถึงความเย็นชุ่มฉ่ำของสายน้ำ อีกด้วย แต่การนัดพบกันครั้งแรกก็มีต้นทุนเป็นเลขหกหลักไปแล้ว ดูเหมือนว่า กมลพัชร์จะคาดหวังผลลัพธ์ในครั้งนี้มากจริงๆ

แม้วันนี้พารณ เลขานุการส่วนตัวจะไม่ถูกเรียกใช้ แต่คนขับรถส่วนตัว ของกัณฑ์อเนกก็ยังต้องทำหน้าที่ เพราะมารดาไม่ต้องการให้ลูกชายคนโต ขับรถสปอร์ตส่วนตัวไปเด็ด เขาต้องนั่งรถซีดานหรือประจำตำแหน่งประธาน กรรมการบริหารเฟรชคูเลอร์ूपเท่านั้น การแต่งงานครั้งนี้มีนัยสำคัญทางธุรกิจ อย่างตั้งใจ และยังเป็นสิ่งที่ต้องการจะประกาศให้สาธารณชนรับรู้ด้วยว่า ผู้บริหารระดับสูงของกลุ่มธุรกิจนี้มีอนาคตบนฐานอำนาจและชื่อเสียงที่งดงาม สมฐานะการดำรงตำแหน่งมากพอ ชีวิตของกัณฑ์อเนกหลีกเลี่ยงสิ่งนี้ไม่ได้

ทันทีที่ชายหนุ่มเอื้อมมือออกจากลิฟต์มาราวกับราชสีห์ เขาก็สามารถ สะกดสายตาทพนักงานที่ประจำตำแหน่งอยู่ตรงหน้าเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ของคอนโดมิเนียมให้หยุดทุกอย่างในมือลงได้ กัณฑ์อเนกเลือกชุดสูท สีน้ำเงินเข้มกับเสื้อเชิ้ตสีฟ้าหม่นและเนกไทเฉดเดียวกัน รองเท้าหนังสีดำ หัวแหลมเป็นมันป๊อบป มีเครื่องประดับอย่างเดียวคือนาฬิกาข้อมือที่วันนี้ เขาเลือก Patek Philippe สายหนังหน้าปัดสีน้ำเงินเข้มไว้ที่ข้อมือซ้าย

ผมถูกตัดทรงทรงสูง ด้านหน้าเซตเปิดหน้าผากให้เป็นกะบังอ่อนดูเป็นทางการ และสะอาดสะอ้าน เครื่องหน้าของเขาต่อให้ไม่ต้องใช้เครื่องสำอางของบุรุษเลย มันก็ชวนมองอยู่ดี คิ้วหนา ดวงตาคม จมูกโด่งเป็นสันรับกับกระดุกกราม แข็งแรง ริมฝีปากบนเป็นรูปกระจับ คนที่เห็นคงอยากหยุดเวลาไว้ชั่วขณะ เพื่อที่จะได้ใช้ช่วงเวลาเหล่านั้นจดจำและชื่นชมรูปลักษณ์ของชายหนุ่ม ให้เต็มอิม แต่ในความเป็นจริงคือเขาเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วจนคนที่ลอบมอง ทำได้เพียงแค่ตรงอย่างพึ่งพอใจในลำคอเท่านั้นเอง

เมื่อกัณฑ์อเนกเดินออกจากประตูด้านหน้าของคอนโดฯ เขาก็เห็น รถยนต์ประจำตำแหน่งจอดรออยู่ก่อนแล้ว คนขับรถซึ่งเป็นคนของแม่ยืนอยู่ข้างประตูรถ เขาโค้งคำนับให้ชายหนุ่มครึ่งหนึ่งก่อนจะยกโทรศัพท์มือถือถือของตนขึ้นมา กัณฑ์อเนกถอนใจ

"ต้องถ่ายด้วยหรือลุง"

"ครับคุณหนู คำสั่งของคุณท่านครับ"

ชายหนุ่มพยักหน้าอย่างเข้าใจก่อนจะล้วงกระเป๋ากางเกง วางมาดเพื่อให้คนขับรถกดถ่ายภาพอยู่สองสามท่าแล้วเขาก็โบกมือ

"พอแล้ว เตี่ยวเราสายนะ"

"ครับจ้"

ลุงคนขับซึ่งเป็นคนเก่าแก่ของบ้านพัฒนาวรินทร์เก็บโทรศัพท์มือถือไว้ใว้ในเสื้อสูท แล้วเปิดประตูให้คุณหนูของเขาก้าวขึ้นรถ จากนั้นก็รีบส่งภาพถ่ายไปยังโทรศัพท์ของบุตรีรินทร์ เลขานุการส่วนตัวของกมลพัชร กัณฑ์อเนกมองเห็นทุกความเคลื่อนไหว เขาถอนหายใจเบาๆ ตอนนี้รู้แล้วว่าทุกการกระทำของตนเองนั้นได้ส่งผลต่อคนรอบข้างอย่างที่เขามิ่ทางหลีกเลี่ยงได้ ดังนั้นมันจึงมีทั้งความสุข ความเศร้า และความเหงาในลมหายใจร้อนๆ นั้น เพราะมันคือความรับผิดชอบที่ไม่มีใครสามารถทำแทนเขาได้เลย

"ทุกอย่างเรียบร้อยนะ"

เสียงทรงอำนาจของนักธุรกิจหญิงวัยหกสิบตามออกมา เมื่อเข้ามาพิทกบอกว่าอีกเพียงครึ่งชั่วโมงเวลานัดหมายสำคัญจะเริ่มต้นขึ้น แม้ในมือจะมีนิตยสารสำหรับนักธุรกิจอยู่แต่ก็ดูเหมือนว่านางจะไม่มีสมาธิอ่านนัก กมลพัชร์ในเวลาหนึ่งเหมือนหญิงสูงวัยทั่วไปที่ต้องการหลานตัวเล็กๆ มาวิ่งรอบตัวสักคนหรือสองคน มากกว่าที่จะมีเอกสารให้ต้องอ่านหรือจัดการแบบนี้ บุตรีนทร์ขยับตัวเข้ามาใกล้โต๊ะทำงานของเจ้านายแล้วรายงานเบาๆ

"เรียบร้อยค่ะ บิ่งเพิ่งคุยกับผู้จัดการโรงแรมไปเมื่อสัปดาห์ที่แล้วทุกอย่างเป็นไปตามความต้องการของคุณท่านค่ะ คาดว่าอีกไม่กี่นาทีที่คุณหนูก็จะไปถึง"

"ดี ไปถึงก่อนฝ่ายหญิงจะได้ไม่เสียมารยาท"

บุตรีนทร์ขยับตัวเมื่อโทรศัพท์มือถือของเธอส่งสัญญาณข้อความเข้าจากนั้นก็ยื่นไปให้เจ้านายดู

"คนขับรถส่งรูปคุณหนูมาให้ดูค่ะ หล่อเซียว"

กมลพัชร์รับมาแล้วขยับแว่นสายตาเพื่อให้เห็นภาพในจอเล็กๆ นั้นได้ชัดเจนขึ้น

"อืม ก็หล่อเป็นธรรมดาของเขา แต่ทำไมไม่ใส่หูกระต่ายนะ"

"คุณหนูคงไม่อยากจะให้เป็นทางการเกินไปรีไปล่าคะ เพิ่งได้พบกันเป็นครั้งแรกน่าจะอยากได้บรรยากาศแบบเป็นกันเอง เพื่อสร้างความประทับใจมากกว่า"

คนเป็นแม่ยิ้มมุมปากน้อยๆ แม้จะบ่นเรื่องเครื่องแต่งกายของบุตรชายแต่ในใจก็รู้สึกอย่างที่เขาบอก คนหน้าตาดีใส่อะไรก็ดูดีอยู่แล้ว นี่ก็ถือได้ว่าลูกชายยอมตามใจนางมากอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

"ขอให้ราบรื่นเถอะ ถ้าสองคนนั้นถูกใจกันขึ้นจริงมาจริงๆ พวกเราก็จะมีโอกาสได้จัดงานมงคลแน่ ฉันอยากให้การแต่งงานมีขึ้นก่อนการเลือกประธาน

ในสมัยหน้า ชีวิตที่ราบรื่นสมบูรณ์จะทำให้ทัศนคติดูน่าเชื่อถือในสายตาของ คณะกรรมการบริหารท่านอื่น รวมถึงผู้ถือหุ้นของบริษัทด้วย"

กมลพัชรคิดถึงอนาคตที่ไกลเกินไปมาก ทั้งที่วันนี้บุตรชายเพิ่งจะมีโอกาส ได้ทำความรู้จักหญิงสาวคนที่มารดาแนะนำมาให้เท่านั้น

"บึงภาวนาขอให้คุณหนูไม่เล่นฤทธิ์ก็พอใจแล้วละ บางทีก็แอบคิดว่า ทุกอย่างมันราบรื่นเกินไป..."

หากไม่ใช่ลูกน้องเก่าแก่ที่ทำงานด้วยกันมาหลายปีก็คงไม่มีใครกล้าพูด เช่นนี้ต่อหน้ากมลพัชร แต่บุตรีนทร์ถือว่าเป็นคนใกล้ชิดตัวที่รู้จักเจ้านายทุกคนดี เธอจึงกล้าพูดเช่นนั้น และดูเหมือนว่ากมลพัชรก็เห็นด้วยอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ตอนนี้นางไม่อยากจะคิดไปในทางลบ ในเมื่อภักธต่อเนยกยอมให้มีการดูตัว เกิดขึ้นก็แสดงว่าเขาคงไม่ต่อต้านเหมือนคราวที่ผ่านมาๆ มาซึ่งเอาแต่ปฏิเสธ และหนีท่าเดียว

"ไม่หรอกน่า เขาเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมากแล้วตั้งแต่ขึ้นดำรงตำแหน่งสูงสุด เธอก็เห็นนี่...การงานไม่บกพร่อง ต่อไปมันก็ต้องเป็นเรื่องคู่ครองนี่แหละ ที่ต้องจัดการให้เรียบร้อย"

"คะ โขคดีนะคะที่คุณหนูยังไม่ได้รับใคร"

"นี่แหละเป็นเหตุผลสำคัญที่ฉันต้องทำอะไรเร่งรีบไปซะหมด เพราะ ถ้าเกิดเขาไปรักใคร่เข้า...คนที่เราไม่เห็นด้วย คงเป็นอันต้องทะเลาะกันนู่นนั่นนี่ไปอีก"

บุตรีนทร์ยิ้ม "ไม่ทะเลาะแล้วละคะ คุณหนูทราบแล้วว่าคุณท่านรัก แล้วก็หวังดีกับตัวเองมากแค่นั้น เธอคงไม่ทำอะไรด้วยอารมณ์แล้วละคะ"

กมลพัชรแก้มองใจ "เฮ้อ...ฉันก็ได้แต่ภาวนาเหมือนเธอนั้นแหละ เอาละ งานเสร็จแล้วก็กลับบ้านไปเถอะ ฉันไม่มีอะไรแล้วละ อีกเดี๋ยวก็ถึงจะกลับ"

"คะคุณท่าน บึงจะรอรายงานจากทางโรงแรมอีกสักครู่คะ ถ้าคุณหนู

ทั้งสองคนไปถึงเรียบริ่อยแล้วบึ้งก็จะกลับคะ"

"อืม ขอบใจ" กมลพัชรลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วกำลังจะเดินออกจากห้องทำงาน แต่จู่ๆ ก็เหมือนนี่กะไรขึ้นมาได้ นางหันขวับกลับมาหาเลขานุการส่วนตัว "คุณพิพากษ์ลงมารุงกรุงเทพ ด้วยรีเปล่านะ"

"เราส่งตัวเครื่องบินบิสเนสคลาสไปสองที่คะ แต่บึ้งจะเช็กให้คะคะว่าทางนั้นใช้ตัวทั้งสองใบรีเปลา"

"อืม ถ้าคุณพิพากษ์มา ฉันคิดว่าเราก็คงจะนัดกินข้าวกับเขาสักมื้อ ไม่อยากให้ทางนั้นคิดว่าเรานัดลูกสาวเขามาคุยกันเงียบๆ ตามลำพัง ต้องให้ความสำคัญกับเขาหน่อย"

"คะคุณท่าน"

"ไว้รายงานพร้อมกับเรื่องของกัณฑ์ในวันพรุ่งนี้ก็ได้ ฉันจะขึ้นไปอาบน้ำแล้วก็สวดมนต์สักหน่อย"

บุศรินทร์รับคำก่อนที่จะเปิดประตูให้แล้วเดินไปส่งกมลพัชรบนชั้นสองของคฤหาสน์ คีนี้เธอมีงานต้องตามอีกสองเรื่อง แม้ว่าจะได้รับอนุญาตให้กลับบ้านได้แล้วแต่งานที่รับผิดชอบนั้นก็ไม่ได้หมดลงไปด้วย

ภายในโถงหน้าเคาน์เตอร์เซ็กอินของโรงแรมมีเก้าอี้รับแขกจัดไว้หลายชุดเมื่อกัณฑ์อเนกไปถึงก่อนเวลานัดราวสิบห้านาทีเขาก็เลือกนั่งบนโซฟารับแขกชุดเล็กซึ่งหันหน้าไปทางประตูกระจก ชายหนุ่มตั้งใจนั่งรอแขกของเขาที่นี้เพื่อที่พวกเขาจะได้ขึ้นไปยังห้องสำหรับรับประทานอาหารค่ำที่จัดเตรียมไว้พร้อมกัน ระหว่างที่รอกัณฑ์อเนกยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเพื่อหาข่าวต่างประเทศอ่านฆ่าเวลา แต่ในระหว่างนั้นก็ก็มีอีเมลเข้ามาในกล่องข้อความของเขาพอดีชายหนุ่มเปิดดูเนื้อความนั้นแล้วพบว่ามันถูกส่งมาจากปกป้อง

'ไอ้กัณฑ์ กูส่งรูปที่ดินที่มึงสนใจมาให้ดู แม่งเสี๋ยงคุกเสี๋ยงตะราง

ฉิบหาย นี่ก็ให้คนเอาโดรนขึ้นไปถ่ายรูปมาให้ซะ ให้รางวัลคู่ด้วย...ที่สวยจริงวะ แต่บอกไว้ก่อนนะว่ามันไม่ใช่ที่ดินเปล่า ลูกน้องกูไปสืบมาแล้ว มันมีธุรกิจอยู่บนที่ดินนั้นด้วย ว่าแต่มีไปได้ข้อมูลของที่ดินนี้มาจากไหนวะ กูยังไม่รู้เลยว่ามีที่สวยๆ แบบนี้...แล้วจะเอาไปทำอะไร"

"ทำธุรกิจอยู่แล้วทำไมจะขายไม่ได้วะ ให้ราคาสูงกว่าราคาประเมินใครจะโง่ปรีเสอ"

กัณฑ์อเนกไม่ได้พิมพ์ข้อความนั้นลงไป เขาแค่รำพึงกับตัวเอง รูปถ่ายที่ถูกแนบมาให้เห็นแสดงให้เห็นทั้งพื้นที่โล่งและที่ดินซึ่งติดสิ่งปลูกสร้าง สวนป่า สระน้ำธรรมชาติขนาดใหญ่ รวมถึงอาณาเขตที่ติดกับถนนสาธารณะ ชายหนุ่มเปิดดูเร็วๆ เพราะรู้ว่าเวลานี้เขายังไม่สามารถพิจารณาอะไรได้ละเอียดนัก

"ขอประทานโทษครับ แยกที่คุณผู้ชายรออยู่เดินทางมาถึงแล้วครับ"

เจ้าหน้าที่ของโรงแรมคนหนึ่งมากระซิบข่าวให้รู้ กัณฑ์อเนกกล่าวขอใจก่อนเก็บโทรศัพท์มือถือไว้ในเสื้อ จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นพลางติดกระดุมสูท ทุกการเคลื่อนไหวของเขามันเป็นไปอย่างราบรื่นและมีแต่ความมั่นใจ ยิ่งทำให้ภาพลักษณ์ของเขาดูโดดเด่นสะดุดตา หลายคนที่อยู่ภายในโถงของโรงแรมโดยเฉพาะสุภาพสตรีต่างก็ลอบมองเขาด้วยความสนใจ

เมื่อชายหนุ่มเดินผ่านประตูกระจกออกมาเขาก็เห็นรถซีดานหรู ซึ่งมีสติ๊กเกอร์ตราสัญลักษณ์เฟรชคูลกรุ๊ปติดอยู่ที่ประตูรถจอดอยู่ด้านหน้าแล้ว คนขับเดินลงมาโค้งคำนับให้เขา กัณฑ์อเนกพยักหน้าให้นิดหน่อยก่อนบอก...

"ฉันจัดการเอง"

ทุกอย่างถูกกำหนดและจัดการโดยคนของกมลพัชรแทบทั้งสิ้น ที่พักของพร่างพรวายเป็นโรงแรมระดับเดียวกันกับที่นี่ แต่อยู่ห่างออกไปเล็กน้อย เหตุผลที่เฟรชคูลกรุ๊ปไม่ได้จองสถานที่ไว้เป็นแห่งเดียวกันก็เพราะพวกเขาต้องการให้สังคมมีส่วนร่วมรู้เห็นกับการเคลื่อนไหวของประธานกรรมการในเรื่องนี้

และกมลพัชรก็รู้ว่าผู้หญิงทุกคนอยากมีช่วงเวลาประทับใจ พร่างพราวจะกลายเป็นดังเจ้าหญิง เธอจะถูกปฏิบัติอย่างดีและเหมาะสมแก่ฐานะ แม้จะยังไม่ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของธุรกิจกึ่งครอบครัวนี้ก็ตาม...ใครเลยจะไม่ประทับใจตั้งแต่เริ่มแรก

เหมือนเวลาจะเดินช้าลงช่วงขณะที่มีชายร่างสูงใหญ่กำลังเดินผ่านประตูกระจกออกมา มันกลายเป็นภาพเคลื่อนไหวช้าๆ ในสมองของพร่างพราวที่ตอนนี้กำลังมองผ่านกระจกรถ คำบอกเล่าหรือภาพถ่ายของชาติเธอเคยเห็นไม่สามารถบอกรายละเอียดทั้งหมดอย่างที่กำลังเห็นด้วยสายตาของตัวเอง ในขณะนี้ได้ ก็นั่นก็ทำให้หัวใจของเธอเต้นแรงมากกว่าในตอนแรกที่เห็นรถของเพชรคุณกรู๊ปมารอรับที่หน้าโรงแรมเสียอีก หญิงสาวหลับตาลงแล้วหายใจลึก เธอต้องเก็บอารมณ์และความรู้สึกทั้งหมดไว้ให้ดี เพื่อให้เขาเห็นว่าเธอไม่ได้ประหม่ากับสิ่งที่กำลังเผชิญอยู่นี้เลย

ก็นั่นก็ทำให้คนขับรถถอยออกไป และเขาก็เป็นคนยื่นมือออกมาเพื่อเปิดประตูรถให้ หญิงสาวที่นั่งอยู่ด้านในรู้สึกตัวตัวเองกำลังกลั้นหายใจ เมื่อประตูรถเปิดออกชายหนุ่มก็ยิ้มให้เธอลึกลับ

"สวัสดิ์ครับ เชิญ..."

จากนั้นเขาก็ถอยไปที่ด้านข้างของประตูแล้วยื่นแขนออกมาให้อย่างสุภาพที่สุด สายตาที่ปะทะกันเมื่อครู่มันเร็วมากจนไม่สามารถประเมินอะไรได้ พร่างพราวจำได้ว่าเธอยิ้มตอบก่อนจะยื่นมือออกมาแตะที่แขนของเขาเบาๆ แล้วก้าวเท้าลงจากรถโดยใช้แขนของชายหนุ่มพยุงตัวให้สามารถยืนได้อย่างมั่นคง

"ขอบคุณค่ะ"

ก็นั่นก็ทำให้ชายหนุ่มยิ้มให้อย่างสุภาพ "เชิญด้านในครับ"

"ขอบคุณนะคะ ฉันไม่คิดว่าคุณจะมา..."

พร่างพราราคิดว่าเขาคงจะรอเธออยู่ในห้องอาหารแทนที่จะมารอรับถึงหน้าประตูรถแบบนี้ นี้อาจเป็นเสน่ห์ ความสุภาพ และความสามารถในการเข้าสังคมอย่างเป็นธรรมชาติที่สุดซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้คนมักพูดถึงเขา ชายหนุ่มไม่ได้ตอบเรื่องนั้นแต่เขามองเธออย่างสุภาพก่อนบอก

"คุณดูสวยมาก"

หญิงสาวร่างสมส่วน มีเนื้อมีหนัง ผิวขาวจัดยิ่งอยู่ในชุดแล็กเข้ารูป สีเบอร์กันดีก็ยิ่งทำให้เธอดูสว่างสดใสราวกับมีแสงไฟสะท้อนอยู่ตลอดเวลา พร่างพรารอชมรองเท้าส้นสูงสีดำและถือกระเป๋าใบเล็กสีเดียวกัน หญิงสาวปล่อยผมตกหน้าให้สยายเต็มแผ่นหลังเพื่อพรางผิวสวยที่ไม่ได้ถูกเสื้อผ้าปกปิดไว้ แต่เมื่อเธอขยับตัวเล็กน้อยมันกลับทำให้กลายเป็นจุดดึงดูดสายตาคนมอง เครื่องหน้าของเธอสวยคมราวกับนักแสดงสาวในภาพยนตร์ต่างประเทศดั่งสักเรื่อง พร่างพรารูสึกว่าใบหน้าของเธออ่อนนุ่ม ตลอดยี่สิบห้าปีที่ผ่านมา เธอรู้ตัวที่ว่าเป็นคนสวย แต่ทำไมวันนี้เมื่อได้ยินคำชมนั้นจากปากของเขามันถึงทำให้เธอประหม่าได้ ไม่เสียแรงที่เลือกชุดที่แพงที่สุดมาใส่เพื่อวันนี้

"ขอบคุณค่ะ คุณก็ดูดีมากเหมือนกัน"

เธอยิ้มหวานให้ กัณฑ์อเนกจึงจับมือหญิงสาวเพื่อเปลี่ยนตำแหน่งให้มาคล้องแขนของเขาแทน จากนั้นคนทั้งคู่ก็เดินเคียงข้างกันเข้าไปในโรงแรมคนขับรถซึ่งยืนอยู่ทางด้านหลังยกโทรศัพท์มือถือของเขาขึ้นมาถ่ายภาพนั้นไว้ เขาก็มีหน้าที่รายงานความคืบหน้าให้บุครินทร์ทราบเช่นเดียวกัน

วินาทีแรกที่พร่างพรารได้เห็นห้องรับประทานอาหารค่าระหว่างเธอกับกัณฑ์อเนกนั้นมันก็ยิ่งตอกย้ำว่าเธอได้หลุดเข้ามาในโลกของเขาเรียบร้อยแล้ว ที่แห่งนี้ราวกับดินแดนในฝันของหญิงสาว คล้ายว่าทุกอย่างถูกเนรมิตขึ้นมาโดยง่ายตายจากปลายคทาวิเศษ แต่ในความเป็นจริงมันเป็นเพราะอำนาจและพลังเงินตราของเฟรชคุลกรูปต่างหาก สิ่งที่เคยทำให้เธอ

กังวลและลังเลใจเกี่ยวกับการแต่งงานครั้งนี้ นั่นดูเหมือนจะค่อยๆ คลี่คลายลงไปทีละนิด มันคงไม่ใช่การคลุมถุงชนที่แย่อะไรนัก อย่างน้อยคนที่เธอจะแต่งงานด้วยก็ดูดีกว่าผู้ชายทุกคนที่เธอเคยเดทมาแล้วทั้งชีวิต

โต๊ะรับประทานอาหารค่ำตัวยาวถูกวางไว้กลางห้อง ตรงกลางโต๊ะได้นำกล้วยไม้มาจัดไว้ราวกับต้นของมันงอกขึ้นมาจากตรงนั้นและกึ่งก้านกำลังเลื้อยทิ้งตัวลงจากโต๊ะ มีเชิงเทียนเล็กๆ วางอยู่ใกล้กัน เสียงน้ำพุจำลองด้านข้างผนังเข้ากับเสียงเปียโนที่ตั้งคลออยู่เบาๆ แก้วทั้งสองตัวถูกวางไว้ตรงข้ามกันตามความยาวของโต๊ะ ก็หันข้อเนกมาส่งเธอถึงแก้วอีกก่อนที่จะผละไปยั้งที่นึ่งของตนอย่างสุภาพ บริกรชายหญิงสองคนเข้ามาคลี่ผ้าเช็ดปากคลุมไว้บนตักให้แขกแล้วถอยฉากออกไป ชายหนุ่มขออนุญาตหญิงสาวเป็นคนสั่งเครื่องดื่มก่อนออเดิร์ฟจะมาเสิร์ฟ พร่างพรวากำลังเปลือดเปลือดกับบรรยากาศรอบตัวทั้งยังมีหนุ่มหล่อมาใส่ใจบริการเธอด้วย เธอจึงไม่มีปัญหากับอะไรทั้งนั้น หญิงสาวปล่อยให้ภัณฑอเนกเป็นคนจัดการทั้งหมดด้วยความพึงพอใจ

"คุณไม่มีประวัติแพ้อาหารหรืออะไรเป็นพิเศษใช่ไหมครับ"

ความจริงเลขานุการส่วนตัวของกมลพัชรเคยสอบถามเรื่องนี้มาแล้ว และเธอรู้อยู่ดีว่ามันจะเป็นประโยชน์สำหรับคนที่ทำหน้าที่จัดเตรียมอาหารและการต้อนรับ ซึ่งพร่างพรวาก็ได้แจ้งกลับไปแล้วเช่นกัน...นี่คงเป็นการชวนคุยอย่างสุภาพของเขาสินะ

"ไม่ค่ะ ฉันไม่แพ้อะไร และฉันเป็นคนแข็งแรงมาก"

ริมฝีปากสีแดงสดนทกขยับขึ้นลงตามคำตอบอย่างมีจริต จากนั้นเธอก็ยิ้มหวานจนทำให้คนมองอาจใจระตุกได้ นี่คงจะเป็นชั่วโมงต้องมนตร์ของใครบางคน ทุกอย่างราวกับฝัน

"ดีครับ ฉันขออนุญาตแนะนำตัวก่อนก็แล้วกัน แม้ว่าคือนี่เราต่างก็รู้อยู่ดีว่ามาที่นี้กันทำไม" ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มนำฟัง "ภัณฑอเนก พัฒนวิรินทร์

ประธานกรรมการบริหารเฟรชคูลกรุ๊ปครับ"

เมื่อได้ฟังชื่อ นามสกุล และตำแหน่งหน้าที่ของเขาเต็มๆ แล้วพร่างพรราวก็ลืมหายใจไปชั่วขณะ มันเกิดขึ้นจริงๆ แล้ว เธอกำลังนั่งอยู่ตรงหน้าผู้ชายคนนั้น หญิงสาวหนึ่งไปชั่วขณะจนชายหนุ่มขยับตัวเล็กน้อยเธอก็เริ่มได้สติ

"เอ้อ ค่ะ พร่างพรราว อารยะเมตตา ทายาทคนเดียวของบริษัทพัฒนา กาแฟไทยค่ะ"

กัณฑ์อเนกยิ้มน้อยๆ "เมื่อเข้าการเดินทางเป็นยังไงบ้างครับ"

"สะดวกสบายดีค่ะ ต้องขอบคุณทางเฟรชคูลกรุ๊ปด้วยที่ดูแลเราอย่างดี"

บริการนำขวดไวน์เรียกน้ำย่อยเข้ามาให้กัณฑ์อเนกตรวจสอบความถูกต้องของยี่ห้อและปีที่ผลิต มันเป็นการค้นจังหวะที่ดีเพื่อที่จะมีเวลาให้พร่างพรราวได้สงบจิตสงบใจของตนเองลงบ้าง ชายหนุ่มขออนุญาตหันไปพูดคุยกับบริการในระหว่างนั้นจึงมีโอกาสดูแลออบมองเขาได้เต็มทีอีกครั้ง หากเธอเลือกเขา... ชีวิตต่อจากนี้ก็จะได้เห็นภาพเหล่านี้จนชินตาสินะ

"คุณดื่มแอลกอฮอล์ได้ใช่ไหมครับ"

"เอ่อ ใต้นิดหน่อยค่ะ"

กัณฑ์อเนกยิ้ม "คุณต้องดื่มกาแฟเก่งกว่าสินะ"

พร่างพรราวหัวเราะรับมุกของเขาอย่างมีจริตที่น่าหลงใหลของหญิงสาวมันเป็นชั่วโมงที่คั่นทั้งสองต่างเจตนาเสนาะเข้าหากันอย่างไม่ลดละ ชายหนุ่มหันไปพยักหน้าให้บริการแล้วกลับมาสนใจเธออีกครั้ง

"เราน่าจะเรียกชื่อกันให้ใกล้ชิดมากกว่านี้ ผมอายุเยอะกว่าคุณหลายปี เรียกผมว่าพี่ได้ไหมครับ... พี่กัณฑ์"

"คะ... ได้ค่ะ ถ้าอย่างนั้นเรียกฉันว่าพราวก็ได้นะคะ คุณพ่อก็เรียกอย่างนั้น"

กัณฑ์อเนกพยักหน้า "พราว...น้องพราวคงลำบากใจมากสินะครับ ที่ต้องตกอยู่ในสถานการณ์อย่างนี้ พี่หมายถึงการที่ต้องมาคู่ตัวกับคนที่

"ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน"

"อ้อ มะ...ไม่ได้ลำบากใจขนาดนั้นหรอกคะ แต่...เอ่อ...ยังไม่ชิน แต่ทุกอย่างก็ออกมาดีหมดเลยไม่ใช่หรือคะ"

เธอตอบด้วยความเขินอาย ยังไม่รู้ว่าต้องพูดความรู้สึกที่แท้จริงของตัวเองออกไปมากน้อยแค่ไหนเพื่อที่จะทำให้เขาฟังพอใจ ชายหนุ่มยิ้มกับอาการประหม่าและคำตอบของพรั่งพรวย เขารู้ว่าหญิงสาวตื่นเต้น เพียงแต่พยายามซ่อนความรู้สึกไว้ อาจจะมีบางจังหวะเท่านั้นที่เธอปิดไว้ไม่มิด

"ค่อยๆ มาทำความรู้จักกันดีกว่านะ"

"คะ..." เธอยิ้มขึ้น "คุณนี่ อ้อ คุณแม่ของพี่กัณฑ์สบายดีใช่ไหมคะ"

"ครับ สบายดี แล้วยังตื่นเต้นกับการมารับประทานอาหารค่ำของเราสองคนในคืนนี้ด้วย"

"พราวต้องขอบคุณคุณน้ามากเลยคะที่เมตตาพราวมากขนาดนี้"

"แล้วพี่จะบอกท่านให้..." กัณฑ์อเนกยกแก้วไวน์ขึ้นเพื่อให้เธอทำตาม ก่อนคนทั้งคู่จะจิบมันพร้อมกัน "เล่าเรื่องของพราวให้พี่ฟังบ้างสิ"

พรั่งพรวยลดแก้วลง รอยยิ้มติดอยู่ที่ริมฝีปาก รสชาติของไวน์ชั้นดี ยังคงทิ้งความชื่นไว้ในกระพุ้งแก้ม เธอพยายามเรียบเรียงคำพูดไว้ในหัว ก่อนตอบ หญิงสาวต้องการให้คนฟังประทับใจ...

"พราวเกิดที่เชียงใหม่ค่ะ แต่ไปโตแล้วก็เรียนหนังสือที่เชียงใหม่ตั้งแต่ประถมห้า พราวต้องอยู่โรงเรียนประจำ มันเป็นโรงเรียนหญิงล้วนที่สอนศาสนาคริสต์ไปด้วย"

"อย่างนี้คุณพ่อกับคุณแม่ไม่คิดถึงแม่เลยหรือ ลูกสาวคนเดียวด้วย"

"คุณพ่อคิดถึงค่ะ แต่ท่านก็ต้องทำงานทั้งที่เชียงใหม่ เชียงราย แล้วก็แม่ฮ่องสอน ต้องเดินทางตลอดเวลา ส่วนคุณแม่...ท่านเสียตอนพราวอายุได้สิบขวบค่ะ"

"เสียใจด้วยนะครับ ขอโทษด้วยที่ถามเรื่องนี้ขึ้นมา"

เธอสายหน้า "ไม่เป็นไรค่ะ มันนานมากแล้ว พร่าทำให้ใจได้แล้ว"

กัณฑ์อเนกยิ้มอย่างให้กำลังใจ เขาอ่านข้อมูลส่วนตัวของพร่าพร่าอย่างละเอียดก่อนที่จะมานั่งอยู่ตรงนี้ เพราะฉะนั้นนี่จึงไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับการพูดคุยนี้เป็นแค่บทสนทนาที่ช่วยสร้างความคุ้นเคยกันเท่านั้น คนทั้งคู่หยุดพูดคุยกันเพื่อเปิดโอกาสให้บริกรนำอเดิพมาเสิร์ฟให้ จากนั้นกัณฑ์อเนกก็ถามต่อ

"แล้วพร่าอยู่ที่เชียงใหม่จนจบมัธยมเลยหรือครับ"

"ใช่ค่ะ จากนั้นคุณพ่อก็ส่งพร่าไปเรียนต่อที่ออสเตรเลีย"

กัณฑ์อเนกพยักหน้า "จบด้านไหนมาหรือครับ"

"บริหารธุรกิจค่ะ คุณพ่อบอกว่าถ้าพร่าเป็นผู้ชายคงให้เรียนด้านการเกษตรเพื่อมาช่วยงานท่านได้ เสียหายที่พร่าเป็นผู้หญิง เรียนอะไรหนักๆ ก็คงลำบาก"

"จริงครับ เรียนบริหารก็ช่วยคุณพ่อได้นี่นะ"

เรียนบริหารธุรกิจมาก็น่าจะเข้าใจเรื่องเงินในเชิงธุรกิจได้ง่าย กัณฑ์อเนกคิดไปไกลเกินกว่าเรื่องวุฒิการศึกษาของพร่าพร่าเสียแล้ว

"แล้วพี่กัณฑ์จะไม่เล่าเรื่องของตัวเองบ้างหรือคะ พร่าอยากทราบ"

ชายหนุ่มยิ้มก่อนตอบ "เรื่องพี่เธอ ไม่ค่อยมีอะไรน่าสนใจหรอก ชีวิตของพี่ราบเรียบมาก มีแต่เรื่องเรียน จบออกมาก็ทำงานจนถึงวันนี้ ตอนนั้นก็คงต้องแต่งงานกับใครสักคน"

เขาพูดเอื่อยๆ ราวกับเรื่องราวชีวิตส่วนตัวนั้นเป็นเรื่องน่าเบื่อ แต่ประโยคท้ายกลับทำให้พร่าพร่าแก้มแดงขึ้นมาได้

"ดูเป็นชีวิตที่สมบูรณ์แบบมากเลยนะคะ"

"ก็คงอย่างนั้นมั้งครับ ส่วนใหญ่คุณแม่เป็นคนคอยจัดการเรื่องทุกอย่างให้...แล้วพร่ามีความฝันอะไรมั๊ย ที่อยากทำหลังจากนี้"

"พร่าก็ไม่ได้มีความฝันพิเศษอะไร ที่ผ่านมาชีวิตของพร่าก็ถือว่า

สุขสบายทุกอย่าง แม้จะเหงาไปบ้างบางครั้งแต่รวมๆ แล้วพราก็มีความสุขดี
คะ สิ่งที่พราวอยากเป็นก็คงจะคล้ายๆ กับผู้หญิงคนอื่น ก็คือมีสามีที่ดีแล้วก็
มีลูกสักสองคน แค่นั้นมั้งคะ...การเป็นลูกคนเดียวมานานแล้วยังขาดแม่
ตั้งแต่เล็ก มันทำให้พราวอยากมีชีวิตครอบครัวที่สมบูรณ์แบบคะ"

คำตอบของเธอทำให้เขายิ้มรับ นั้นยิ่งทำให้หัวใจของหญิงสาวพองโต
อาหารจานหลักกำลังจะถูกนำมาเสิร์ฟเป็นลำดับถัดไป ก็ทนต่อเนกจิ้งไม่ได้
พูดอะไรเพิ่มเติมอีก เขาแค่ชวนเธอรับประทานอาหารด้วยกัน แต่ชายหนุ่ม
ก็อดคิดคำนวณในใจไม่ได้ว่าหากเขายื่นข้อเสนอบางอย่างให้เธอแทน
เรื่องการมีลูก บางทีพร่างพราวอาจจะไม่ยอมแต่งงานก็ได้ แล้วถ้าเธอ
ไม่ยอมแต่งงานขึ้นมาเขาก็ต้องเผชิญกับการหาเจ้าสาวคนต่อไปจนกว่ามารดา
ของเขาจะพอใจอีก...ก็ทนต่อเนกกลอบถอนหายใจเบาๆ ตอนนี้อย่างต้องการ
แค่ความสัมพันธ์ในเชิงธุรกิจไม่ใช่ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งไปถึงหัวใจ

บทที่ 2

ตั้งแต่ขึ้นดำรงตำแหน่งประธานกรรมการบริหารก็ค่อนข้างต้องมานั่งทำงานที่สำนักงานใหญ่แทนมารดาของตน นั่นทำให้พารณต้องติดตามเขามาที่นี้ด้วย ส่วนนิติกาผู้เป็นน้องสาวนั้นยังคงต้องฝึกงานในบริษัทลูกในเครือเฟรชคุลกรุ๊ป ซึ่งมีสำนักงานอยู่อีกอาคารหนึ่ง จึงทำให้จริศยาซึ่งเป็นเลขาฯ ส่วนตัวของเธอก็ต้องไปทำงานที่เดียวกัน และนั่นจึงเป็นสาเหตุให้คุรั๊กหนุ่มสาวไม่ได้พบหน้ากันทุกวัน แม้จะทำงานกับเจ้านายในตระกูลเดียวกันก็ตาม

พารณเฝ้าแต่มองดูหน้าและคอยสังเกตอารมณ์ของกัณฑ์อเนกตั้งแต่คนทั้งคู่เพิ่งพบหน้ากันเมื่อเช้านี้ รายงานหลายเรื่องพร้อมเอกสารที่จะต้องลงนามดูวางไว้บนโต๊ะ แต่ผู้บริหารหนุ่มก็ยังไม่ได้ใส่ใจ เขากำลังจ้องมองอะไรงานอย่างในจอคอมพิวเตอร์บนโต๊ะทำงานของตัวเอง พารณก็ต้องยั้งนั่งอยู่ตรงนั้นมาเกือบสิบนาทีแล้วเหมือนกัน

"มีอะไรก็พูดมา เอาแต่จ้องหน้าฉันอยู่ได้"

เลขาฯ หนุ่มสะดุ้งนิดๆ "รู้ตัวด้วยหรือครับ"

กัณฑ์อเนกแก้มองใจ "ว่ามา..."

"เอ่อ ผมว่าจะถามเรื่องดินเนอร์สักหน่อย แต่ถ้าอารมณ์ไม่ดีก็ยังไม่ถามดีกว่า"

เจ้านายหนุ่มเหลือบตาขึ้นมามอง แล้วเขาก็ต้องยิ้ม "หน้าตานายอยากจู้มาก"

"แน่นอนสิครับ เพราะคุณทำน้ให้คุณบึ้งถามผมมาตั้งแต่เช้า ผมยังไม่ได้ตอบเธอเลย...ว่าไงครับ คุณพร่างพราวเป็นยังไงบ้าง"

"เหมือนกิ้ง"

แล้วเขาก็เงยไป สายตากลับไปจดจ่อกับหน้าจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง ทิ้งให้พารณต้องขมวดคิ้วเหมือนเดิม

"แค่นั้นหรอครับ"

"อืม"

"แล้วคำจำกัดความของคำว่าเหมือนคุณกิ้งคืออะไรครับ สวย รวย ถูกเลี้ยงดูมาอย่างดีเหมือนไซในหิน มีคนคอยเอาอกเอาใจ อย่างนี้รีเปล่าครับ"

กัณฑ์อเนกยิ้มมุมปาก "นายก็จู้จักกิ้งดีนี่"

"ผมเคยดูแลเธออยู่นะครับ"

"จริงด้วย" เขาเพิ่งรู้เรื่องราวที่พารณถูกมารดาของตนอุปการะไว้ไม่นาน และก็ได้รู้ว่ากิริติกาก็เป็นคนหนึ่งซึ่งพารณมีหน้าที่คอยดูแลเธอตอนอยู่ต่างประเทศด้วย เขากลับเป็นคนเดียวที่ถูกแยกออกไป "ถ้าอย่างนั้นก็เอาสิ่งที่นายพูดนั้นแหละไปบอกเลขาฯ ของคุณแม่"

"เย็นชาจังเลยนะครับ"

คราวนี้พารณถูกถอนหายใจหนักๆ ให้อย่างจริงจัง เขาสูดตัวตีว่าไปสะกิดจุกเบือหน้าของเจ้านายเข้าให้แล้ว แต่เขาตั้งใจ ที่เหลือก็แค่รอดูผล

"ต้องการอะไรจากฉันอีกเนี่ย นายเป็นพวกคุณแม่หรือเป็นคนของฉัน"

"อย่าให้ผมเลือกเลยครับ คุณกัณฑ์ก็รู้ว่าผมเลือกไม่ได้ แต่ผมอยากให้

คุณกัณฑ์มีความสุขจริงๆ นะ เชื่อผมเถอะ"

"ถ้าอยากให้ฉันมีความสุขจริงๆ ก็มาดูนี่ สิ่งที่น่าจะต้องช่วยฉัน"

"อะไรครับ"

พารณเดินอ้อมโต๊ะแล้วมายืนอยู่ทางด้านหลังเก้าอี้ทำงานของกัณฑ์อเนก ภาพบนจอคอมพิวเตอร์นั้นเป็นรูปถ่ายมุมสูงของที่ดินที่เหินสักแห่ง ซึ่งมีทั้งหนองน้ำ ป่า และโรงเรียนสิ่งปลูกสร้าง

"ที่ไหนครับ"

"ชลบุรี"

"อ้อ งานต่างจังหวัดที่คุณกัณฑ์เคยเกริ่นกับผมใช่ไหมครับ"

"ใช่ สวยมั๊ย"

เขาถามออกมาสั้นๆ แต่พารณยังไม่รู้เลยว่าเขาต้องการสื่อความหมายในเรื่องอะไร เพราะสิ่งที่เขาเห็นมันก็เป็นแค่ที่ดิน ต้นไม้ และก็บ้านเรือนเท่านั้น

"อะไรสวยครับ"

"ที่ดินไง"

พารณขมวดคิ้ว "ผมดูเรื่องที่ดินไม่เป็น คุณกัณฑ์ต้องการจะทำอะไรกันแน่ครับ"

กัณฑ์อเนกยิ้มแล้วลุกขึ้นยืน เขาวางมือบนไหล่ข้างหนึ่งของพารณ แล้วกดลงเบาๆ เพื่อส่งสัญญาณให้เลขาฯ หมุ่มมั่งลงบนเก้าอี้แทนเขา ส่วนตัวเองก็เริ่มเดินไปมาหน้าโต๊ะทำงาน

"นายจำโครงการหาพื้นที่สำหรับทำแหล่งกักเก็บน้ำของเราได้ใช่ไหม"

"ครับ"

"คราวนี้นั้นต้องการทำคล้ายๆ กัน แต่ไม่ใช่เฉพาะเก็บน้ำดิบ ฉันอยากให้มันเป็นพื้นที่สำหรับอวดผลผลิตภัณฑจากบริษัทในเครือของเราทั้งหมด"

"แบบรวบรวมสินค้านี้ไว้ในพิพิธภัณฑ์เหรอครับ"

กัณฑ์อเนกพยักหน้า "แล้วทำให้เป็นสถานที่ดูงาน ท่องเที่ยว กับศึกษาระบบนิเวศน์ทั้งหมดไปด้วยเลย ฉันต้องการให้มันกลายเป็นทั้งสื่อการเรียนการสอน แล้วก็ศูนย์กลางการเรียนรู้ของชุมชนเพื่อหวังผลทางการตลาดในระยะยาว นี่จะเป็นสิ่งที่ช่วยทำให้ความฝันของคุณพ่อเป็นจริง เพราะท้ายที่สุดแล้วท่านต้องการทำธุรกิจที่เป็นการตอบแทนสังคมไปด้วย นายเข้าใจรึยัง"

พารณฟังแล้วอ้าปากค้าง "เรื่องใหญ่มากเลยนะครับ ตอนที่คุณกัณฑ์บอกว่าผมต้องไปดูงานที่ต่างจังหวัด ผมคิดแค่เรื่องการตลาดเท่านั้นเอง"

ผู้บริหารหนุ่มล้วงกระเป๋ากางเกงแล้วหันมายิ้มกว้าง "ที่ดินผืนนี้ฉันเห็นจากในบล็อกของนักท่องเที่ยวคนหนึ่ง มันน่าสนใจตรงที่เราไม่ต้องพัฒนาที่ดินอะไรมาก เพราะมีทุกอย่างที่ฉันต้องการอยู่แล้ว ทั้งน้ำ สวนป่า วิถีเขาทางด้านหลัง แค่ออกแบบโครงการของเราให้เข้ากับสภาพภูมิทัศน์ที่เป็นอยู่ทุกอย่างก็จบ"

คนเล่าเริ่มทำหน้าชาวนฝัน แสดงว่าในหัวคงคิดภาพออกมาเป็นฉากๆ ไว้แล้ว แต่ยังไม่มีโอกาสบอกรายละเอียดกับใครนอกจากพารณ

"นายเริ่มสนุกกับฉันรึยัง"

เลขาฯ หนุ่มส่ายหน้าช้าๆ "คุณท่านทราบเรื่องนี้รึยังครับ"

"ยัง"

"งั้นผมก็ยังไม่สนุก"

"ทำไมล่ะ" เขาถามเสียงฉุน

"ถ้าคุณท่านยังไม่ทราบ มันก็ยังไม่มီးอะไรกันที่ว่าคุณกัณฑ์จะได้ทำในสิ่งที่ต้องการนะครับ ผมคิดว่าเราควรบอกคุณท่านก่อน"

"ยังบอกตอนนี้ไม่ได้ นายก็รู้ว่าเรื่องแต่งงานทำให้คุณแม่เข้มงวดกับฉันมากแค่ไหน ถ้าเอาเรื่องนี้ไปใส่หัวของท่านอีก ท่านก็จะบ๊ัดไปว่า มันไม่สำคัญหรือไม่จำเป็นตอนนี้"

"แล้วคุณกัณฑ์ไม่คิดเหรอครับว่าเราอาจจะใช้โอกาสนี้ต่อรองได้"

"ยังไง"

"ก็คุณกัณฑ์ยอมไปดุตตัวกับผู้หญิงที่คุณท่านต้องการแล้ว เพราะฉะนั้นคุณกัณฑ์ก็ควรจะได้สิ่งตอบแทนกลับมาบ้าง...ไม่ใช่เหรอครับ"

กัณฑ์อเนกทอดอก "ที่นายพูดมาก็มีเหตุผล"

"แต่ยังไงเราก็ต้องมีข้อมูลที่พร้อมสำหรับการนำเสนอก่อน คุณกัณฑ์เล่าให้ผมฟังสิครับ ผมจะได้ช่วยได้"

พารณพยักพยิตไปที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ของเจ้านาย เขาอยากูรู้เรื่องมากกว่าที่เห็น

"รูปถ่ายที่นายเห็นทั้งหมดนั้นส่งมาจากนายป๋อง"

"อ้อ คุณป๋องรู้เรื่องนี้ก่อนผม..."

น้ำเสียงเจือความน้อยเนื้อต่ำใจอยู่ในนั้นจนจับสังเกตได้ กัณฑ์อเนกริบโบกมือ

"ป๋องมันก็รู้แค่ว่าฉันต้องการที่ดินสักผืน แต่ยังไม่รู้อยู่ละเอียดยอะไรมากนักหรอก นายยังตามทัน" เขาพูดเหมือนแก้ตัวปนงอน้อเลขชาย ส่วนตัวไปด้วย "ฉันต้องการที่ดินประมาณสิบห้าไร่ อยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ มากนัก เคยบอกรายละเอียดคร่าวๆ ให้ป๋องลองมองหาที่ดินที่อยู่ในมือของมันมาให้ดูเหมือนกัน แต่ก็ยังไม่ถูกใจ จนกระทั่งเจอผืนที่นายเห็นนี้แหละ มันสิบสองไร่เศษๆ ราคาประเมินของที่ดินแถบนั้นอยู่ที่ไร่ละห้าแสนห้า รววมๆ ก็น่าจะประมาณเจ็ดล้าน...กำลังดีเลย"

พารณเลื่อนรูปถ่ายเหล่านั้นขึ้นลงเพื่อดูให้ละเอียดขึ้น "ไม่ไกลจากถนนหลัก มีเสไฟฟ้าแสดงว่าไฟฟ้าเข้าถึง มีแหล่งน้ำ ดันไม้ก็ยังมีเยอะอยู่ นี่มันไม่ใช่ที่ดินว่างเปล่านี้ครับ มีบ้านหรือโรงเรือนด้วย แล้วอย่างนี้เจ้าของเขาจะขายเหรอครับ"

"นั่นแหละปัญหา ฉันกำลังอยากได้ที่ดินที่เจ้าของไม่ต้องการขายนะสิริณ"

พารณเงยหน้ามองเจ้านายด้วยความรู้สึกหนักใจ "เปลี่ยนใจเถอะครับ อย่าคิดเพิ่มปัญหาให้ตัวเองเลย ที่ดินสวยๆ มีตั้งมากมาย"

"ก็อยากได้ตรงนี้นี่นา ตอนนี้อยู่ในหัวของฉันทัดแบบแปลนทุกอย่างไว้แล้วนะ ฉันทจะเก็บแหล่งน้ำด้านหลังที่ดินนั้นไว้ ส่วนป่าก็จะจัดเป็นสวนขนาดใหญ่เพื่อให้คนเข้าไปทำกิจกรรมในป่าได้ เราแทบจะไม่ต้องลงทุนหนักๆ เพื่อปรับภูมิทัศน์เลย"

"แล้วตอนนี้ที่ดินตรงนั้นเจ้าของเขาทำอะไรครับ คุณบ่อบอกกรีเปล่า"

"บ่อบ่ได้บอก แต่ฉันทรู้มาจากในบล็อกก่อนแล้วว่ามันเป็นโฮมสเตย์แบบบ้านๆ รูปมูมสูงพวกนี้บ่อบมันแอบเอาโดรนขึ้นไปถ่ายมาให้ บ่นเป็นหมิ่นกึ่งฝังเลยว่าถ้าเจ้าของที่ดินรู้แล้วแจ้งความมันจะชวยเอา"

กัณฑ์อเนกหัวเราะชอบใจที่สร้างปัญหาให้เพื่อนสนิทได้ แต่พารณไม่เข้าด้วย เพราะเขาเริ่มรู้สึกแล้วว่าเรื่องเดือดร้อนกำลังจะมาถึงตน

"คุณกัณฑ์ครับ ผมยังไม่เห็นด้วยเท่าไรนะ ผมไม่มีปัญหากับโครงการใหม่ของคุณกัณฑ์ แต่เรื่องที่ดิน...ผมคิดว่าเราไม่จำเป็นจะต้องเสียพลังงานไปกับผืนนี้ เรามีทางเลือกอีกมากมายที่จะไม่ทำให้เราต้องไปทะเลาะกับคน ถ้าเรื่องนี้ถูกเสนอขึ้นไปถึงคุณท่าน คุณท่านก็ต้องพูดเหมือนผม โครงการของคุณกัณฑ์ก็จะถูกตีกลับมาให้คิดใหม่อยู่ดี เชื่อผมเถอะครับ หรือจะลองให้ผมหาที่อื่นให้..."

คนฟังหน้าคว่าตั้งแต่ได้ยินว่าเลขชาย คนสนิทไม่เห็นด้วย แต่ยังไม่ทันได้โต้เถียงกลับก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นก่อน กัณฑ์อเนกหันไปอนุญาตให้คนด้านนอกเข้ามาได้ พารณก็ขยับลุกจากเก้าอี้ของเจ้านายทันที เมื่อบานประตูถูกเปิดออกหัวหน้าฝ่ายบัญชีและการเงินก็ถือแฟ้มเอกสารเข้ามาให้เซ็น

"มีเช็คและเอกสารที่ต้องให้ท่านเซ็นด่วนค่ะ"

"เอามาให้พารณเซ็นแทนได้เลย วันนี้เขาจะเป็นคนจ่ายเงินแทน"

คนตอบหน้าเหวียงจัดแล้วเดินอ้อมโต๊ะทำงานเพื่อที่จะกลับไปนั่งประจำที่ของตน พารณขยับออกห่างแล้วยิ้มเจื่อนให้หัวหน้าฝ่ายที่ตอนนี้ได้แต่ทำหน้าที่

"วางไว้ก่อนครับ เดี่ยวผมจะเอาไปคืนให้ที่โต๊ะเอง"

หัวหน้าฝ่ายทำตามที่พารณบอก แต่มีวายุพะว่าพะวังเหมือนกลัวว่าพารณจะเป็นคนลงนามแทนเจ้านายจริงๆ เมื่อเธอก้าวพ้นประตูไปแล้วเลขาฯ หม่อมจิ่งเปิดแฟ้มให้เจ้านายได้เซ็นเช็คและเอกสารที่แนบมาด้วย

"อย่าเพิ่งโกรธเลยครับ ผมรู้ว่าคุณกัณฑ์เครียดเรื่องแต่งงานก็เลยจะหาอะไรทำเพื่อที่จะลืมๆ มันไป แต่ผมก็เป็นห่วงกลัวว่ามันจะหนักเกินไป หากมีอะไรต้องคิดเพิ่มขึ้นมาแบบนี้ ผมก็เป็นคนที่อยากเห็นโครงการนี้มันสำเร็จเหมือนกันนะครับ"

กัณฑ์อเนกยังไม่พูดอะไร เขาแกล้งสนใจสิ่งที่จะต้องเซ็นตรงหน้า

"งั้นเอาอย่างนี้ดีไหมครับ ผมจะลองหาที่อื่นมาเสนอคุณกัณฑ์ดู ถ้าอยากได้แถบชลบุรีผมก็จะหามาให้"

"นายต้องทำให้ฉันเห็นด้วยว่าที่ดินที่นายหามาจะต้องดีกว่าที่ดินผืนนี้"

"แน่นอนครับ"

"ดังนั้นนายก็ต้องไปที่โฮมสเตย์แห่งนี้"

"ไปทำไมครับ"

"ไม่งั้นจะเปรียบเทียบกันได้อย่างไรล่ะ" กัณฑ์อเนกเงยหน้าสบตาเลขาฯของเขาแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์ให้ "หาข้อมูลมาเปรียบเทียบกันแล้วจงใจฉันให้เลือกที่ดินผืนใหม่ของนายให้ได้ ไม่อย่างนั้นฉันก็ไม่เปลี่ยนใจ"

"โอ้..."

กัณฑ์อเนกนั้นเหมือนจะรับฟัง เหมือนจะเข้าใจ แต่ก็ไม่...งานนี้พารณเป็นคนดวงช่วยโดยแท้

"เขาพูดแค่นั้นหรือ"

บุศรินทร์เข้ามารายงานในสิ่งที่ติดค้างไว้ให้กมลพัชรรับทราบในห้องนวด หลังอดีตประธานลงจากตำแหน่งและผันตัวเองไปเป็นที่ปรึกษาแล้วนางก็มีเวลาดูแลตัวเองได้อย่างเต็มที่ หมอนวดแผนไทยประจำตัวหยุดมือชั่วคราวเพื่อให้นางได้พูดคุยกับเลขาฯ แต่กมลพัชรพยักหน้าเป็นสัญญาณว่าให้ทำงานต่อไป

"ใช่ค่ะ"

"ก็ยิ่งดี"

บุศรินทร์ยิ้ม "พารณบอกว่าไม่ได้หงุดหงิด แต่ก็ไม่ได้ชื่นชมอะไรค่ะ"

"ก็เพิ่งเจอกันครั้งแรกนี่นะ ไม่อาละวาดใส่เขาก็บุญเท่าไรแล้ว... เน้นตรงเอวหน่อยสิ ตรงนี้แหละมันปวด" ประโยคหลังนั้นบอกคนนวด

"อีกเรื่อง... คุณพิพากษ์เพิ่งเดินทางมาถึงกรุงเทพฯ กับเที่ยวบินเที่ยวสุดท้ายของเมื่อคืนค่ะ"

"ให้ลูกสาวมาก่อนหรือ"

"ใช่ค่ะ ไม่ได้มาพร้อมกัน แต่ตอนนี้เข้าพักในโรงแรมเดียวกันเรียบร้อยแล้วค่ะ เราจัดห้องสวีทให้แยกกัน"

"ดีแล้ว ฉันลองถามเขาชื่อว่าเย็นนี้ว่างมั๊ย ฉันอยากนัดทานข้าวสักมื้อ"

"ได้ค่ะ คุณท่านจะนัดคุณพรางพราวด้วยไหมคะ"

"ให้เขาตัดสินใจเองแล้วกันว่าจะมาด้วยกันหรือเปล่า บางทีสาว ๆ อาจจะมีที่ติดมากินข้าวกับคนแก่ แต่กลางวันเขาไปช้อปปิ้งสิ แบบนั้นเขาน่าจะชอบ"

"ให้บ๊องเป็นคนพาไปหรือคะ"

กมลพัชรที่กำลังนอนคว่ำหน้าอยู่บนเตียงนวดหนึ่งไปนิตหนึ่งก่อนตอบ "เธอน่าจะไม่เหมาะ ให้เลขาฯ ของกิงไปแทน อายุใกล้เคียงกัน คงเข้ากันได้ดีกว่า"

"คะ บ๊วยจะบอกจรรย์ศยาให้ว่าเป็นคำสั่งจากท่าน"

"ให้คนขับรถของเราไปรับส่งนะ ออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดให้เขาด้วย
อยากได้อะไรก็ตามใจเขา บอกว่าเป็นของของขวัญจากฉัน"

"คะ"

"แค่นี้แหละ ออกไปได้แล้ว"

บุศรินทร์ก็มึนศีรษะให้เล็กน้อยก่อนจะรีบออกไปทำงานตามที่ได้รับ
มอบหมาย

จรรย์ศยานั่งนิ่งอยู่ที่โต๊ะทำงานของตัวเองหลังจากได้รับโทรศัพท์จาก
บุศรินทร์แล้ว เธอมีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจราวสองชั่วโมงก่อนที่คนขับรถ
จะมารับ การทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยซ้อปบั้งนั้นเป็นงานใหม่ที่เธอไม่เคยทำ
มาก่อน คำแนะนำที่ได้รับมาก็คือคอยเดินตาม ช่วยถือของ และรอจ่ายเงิน
แต่สิ่งสำคัญและน่าเป็นกังวลจริงๆ อยู่ที่เธอกำลังจะต้องไปดูแลคนที่อาจจะ
เข้ามาเป็นลูกสะใภ้ของตระกูลพัฒน์วรินทร์ แล้วหญิงสาวผู้นั้นก็ได้ตำแหน่ง
ภรรยาของท่านประธานกรรมการบริหารไปโดยปริยาย จรรย์ศยากำลังตื่นเต้น
จนประสาทสัมผัสไม่ได้ยินเสียงรองเท้าส้นสูงที่ตั้งเข้ามาใกล้

"ไม่สบายหรือ หน้าซีดซีขาว"

หญิงสาวร่างสูงโปร่งเหมือนพี่ชายแต่ใบหน้าดูร้อนกว่านั้นหยุดถามเธอ
ที่หน้าโต๊ะ จรรย์ศยาเพิ่งได้สติ เธอรีบลุกขึ้นยืนด้วยความตกใจ

"โธ่! มาแล้วหรือคะคุณกิง ขอโทษที่ไม่ได้ออกไปรับคะ"

"ฉันเดินมาห้องทำงานของตัวเองถูกหน้า ว่าแต่เธอเออะ ไม่สบายรีเปล่า"

"ปะ...เปล่าคะ"

"อ้อ นึกว่าป่วย ไม่งั้นคงไปดูแลพี่สะใภ้ไม่ไหวแน่"

เธอพูดทิ้งท้ายแล้วเดินเข้าห้องทำงานของตัวเองไป จรรย์ศยารีบวิ่งเหยาะๆ
ตามเข้าไป

"คุณกึ่งทราบแล้วหรือคะ จีกำลังจะรายงานว่ามันนี้ต้องออกไปทำงานข้างนอก"

"รู้แล้วสิ เลขาฯ คุณแม่โทรมาบอกว่าขอยืมตัวเธอหนึ่งวัน"

จึงหะการเดินของเธอทำให้เรื้อนผมหนาที่จัดลอนไว้ที่กระดั่งกระดอนบนแผ่นหลัง สะโพกกลมกลิ้งที่ซ่อนอยู่ในกระโปรงพิดย้วยวนสายตาให้อดลอบมองไม่ได้ จิรัศยาชอบเรียวขาของเจ้านายที่รับกับข้อเท้าเล็กๆ นั้นมากที่สุด เรื้อนร่างของเธอดูเป็นผู้หญิงเซ็กซี่ทุกตารางนิ้วโดยไม่ต้องใช้ความพยายามเลย

"จีกำลังกังวล"

เมื่อเลขาฯ ส่วนตัวสารภาพออกมาแล้วกิริตาก็หัวเราะร่วน เธอวางกระเป๋าถือยี่ห้อหุ้ไว้บนโต๊ะแล้วหันกลับมาคุยกับคนที่เดินตามมา

"มันเป็นงานน่าเบื่อที่คุณแม่กับพี่กัณฑ์ให้เธอทำแทนไง"

จิรัศยาหยุดยืนห่างจากเจ้านายไปประมาณสองก้าว หญิงสาวกำลังยื่นกุมมือด้วยความกังวล

"จียังไม่รู้จักเธอเลยคะ"

"ฉันก็ยังไม่รู้จัก คิดซะว่าทำงานกับฉันก็แล้วกัน"

"คุณกึ่งมีอะไรจะแนะนำไหมคะ"

"อืม..." หญิงสาวกอดอก ทำท่าคิด "พูดให้น้อย ตามใจเขาให้มาก แล้วก็รีบๆ จบงาน...แค่นั้นนั้ง"

"แค่นั้นหรือคะ แล้วถ้าเธอถามเรื่องอื่นๆ ละคะ"

"เช่นอะไร"

"อย่างเอ่อ...เรื่องของคุณกัณฑ์หรือคนในครอบครัวของคุณกึ่ง..."

"ก็บอกไปว่าเธอเพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่นาน ไม่รู้เรื่องอะไรหรอก ถ้าอยาการู้ให้ไปถามเลขาฯ ของคุณแม่เอง แค่นี้"

กิริติกาหมุนตัวแล้วเดินไปนั่งที่เก้าอี้หลังโต๊ะทำงาน จิรัศยาในชุดสูท

กระโปรงสั้นขยับเข้ามาใกล้อีกก้าว

"อ้อ อันนี้สำคัญ"

"อะไรคะ คุณกึ่งบอกมาเลยล่ะ"

คนเป็นเจ้านายทำหน้าที่เจ้าเล่ห์ "จดจำเรื่องเขาให้มากที่สุด เพราะเลขาของคุณแม่ต้องถามเธอแน่ๆ เช่น เขาชอบอะไรเป็นพิเศษ ซื้ออะไรไปบ้าง ใช้เวลาอยู่กับอะไรนานที่สุด หรือถามถึงอะไรบ้างรีเปลา หลังจากเสร็จงาน เธอต้องตอบคำถามพวกนี้แหละ"

"รับทราบค่ะ"

จิรัศยาพยักหน้ารับคำอย่างจริงจังจนกิริตึกำขา

"นี่เธอยังไม่ชินกับพวกเราอีกเหรอ ฉันว่าคนที่คุณแม่ให้มาดูตัวกับพี่กัณฑ์เนี่ยก็คงคล้ายๆ ฉันนี่แหละ ไม่ต้องตื่นเต็นไปหรอกน่า"

"ขอให้เธอใจดีเหมือนคุณกึ่งด้วยเถอะค่ะ"

กิริตึกำยิ้ม "ใครจะใจร้ายกับคนถือบัตรเงินสดของพัฒน์วรินทร์ได้ ได้ข่าวมาว่าวงเงินวันนี้หกหลักเชียวนะ"

เลขาฯ สาวอ้าปากค้าง ยังไงเธอก็ไม่ชินกับชีวิตอย่างนี้เสียที

งานของจิรัศยาเริ่มจากการรอให้คนขับรถมารับพร้อมกับถือบัตรเงินสดของพัฒน์วรินทร์มาให้ จากนั้นก็นั่งรถไปรับพร่างพราวที่โรงแรมซึ่งเธอพักอยู่ระหว่างที่รอในลิโอบบี้ นั้นหัวใจของหญิงสาวก็เต้นโครมคราม เพราะงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำในวันนี้เป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับเธอทั้งสิ้น ความจริงมันก็คล้ายกับงานบริการลูกค้าที่เธอถนัด เพียงแต่ต้องลงรายละเอียดปลีกย่อยมากกว่านั้น เพราะลูกค้าคนนี้เป็นคนสำคัญและเป็นคนพิเศษมากๆ ของเจ้านาย ซึ่งเธอจะพลาดไม่ได้

การประสานเรื่องนัดหมายเป็นหน้าที่ของบุตรีนทร์ทั้งหมด จิรัศยาจึงไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับพร่างพราวก่อน จนกระทั่งถึงเวลานัดหญิงสาวคนหนึ่ง

ก็เดินออกมาจากลิฟต์ คนรอบรู้ทันที่ว่าเป็นเป้าหมายของตนเพราะบุตรีนทร์ส่งรูปถ่ายของพร่างพรราวกับก้อนท้อเนกมาให้ดูแล้ว จิรัชยาลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วเดินตรงเข้าไปหาหญิงสาวคนนั้นพร้อมยิ้มให้อย่างสุภาพก่อนแนะนำตัว

"สวัสดีค่ะ ดิฉันชื่อจิรัชยา เป็นคนที่คุณบุตรีนทร์ส่งมาให้ดูให้คุณพร่างพรราวในวันนี้ค่ะ"

ในตอนแรกเธอดูเหมือนจะแปลกใจ แต่เมื่อรู้ว่าหญิงสาวในชุดสูทสุภาพนั้นเป็นใคร พร่างพรราวก็ยิ้มกว้าง

"รู้จักฉันด้วยเหรอจ๊ะ"

"ค่ะ คุณบุตรีนทร์แนะนำไว้หมดแล้ว เชิญคุณพร่างพรราวที่รถได้เลยค่ะ"

หญิงสาวในชุดกางเกงลินินสีครีมกับเสื้อเชิ้ตเนื้อบางสีขาวแขนยาวนั้นแก้มงำทำท่าที่ตลกใจ "แล้ววันนี้จะพาฉันไปไหน จะไม่บอกก่อนหรือ"

ความจริงพร่างพรราวมองเห็นรถของเฟรชคูลกรุ๊ปซึ่งจอดรออยู่ด้านหน้าประตูกระจกแล้ว ไม่มีอะไรน่ากลัวเลยที่จะเดินตามจิรัชยาออกไป แต่ด้วยความอยากรู้ว่าวันนี้คนของกมลพัชรจัดเตรียมอะไรไว้สำหรับเธอบ้างจึงแก้มงำถามออกไปอย่างนั้น

"ดิฉันได้รับคำสั่งมาให้พาคุณพร่างพรราวไปซื้อบปิ้งค่ะ"

"ที่ไหนล่ะจ๊ะ"

จิรัชยาจับสังเกตได้ว่าการถามวกไปวนมาอย่างนี้แสดงว่าคุณถามมีบางอย่างอยู่ในใจแล้ว เธอจึงเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายบอก

"คุณพร่างพรราวมีสถานที่ในใจที่ต้องการไปรีเปล่าคะ บอกดิฉันมาได้เลยคะ"

ริมฝีปากสีแดงคล้ำยิ้มออกมาอย่างอารมณ์ดีก่อนที่จะเปิดกระเป๋าทือแล้วหยิบกระดาษชิ้นหนึ่งออกมายื่นให้จิรัชยา มันเป็นกระดาษซึ่งมีตราของโรงแรมปรากฏอยู่ พร่างพรราวคงเพิ่งเขียนในตอนที่มาถึงที่นี่แล้ว

"อันนี้คือ..." จิรัชยารู้ แต่เธออยากได้ยืนยันยืนยันในสิ่งที่พร่างพรราว

ต้องการ

"ของที่เพื่อนของฉันฝากซื้อล่ะ มีที่ไหนที่มีของพวกนี้ครบบ้างมั๊ย ฉันไม่ได้มากรุงเทพฯ นานแล้ว ห้างดังๆ ก็คงเปลี่ยนไปมากแล้วมั้ง"

ในลิสต์ที่ปรากฏอยู่บนกระดานนั้นมีทั้งกระเป๋า เสื้อผ้า รองเท้า และเครื่องสำอางซึ่งเป็นแบรนด์ดังทั้งสิ้น โชคดีที่จรรย์ศยาเป็นพวกชอบช้อปปิ้งผ่านกระจก เธอจึงรู้ว่าจะพาพร่างพราวไปที่ไหนเพื่อที่จะได้ข้าวของเหล่านี้ อย่างครบถ้วน

"ได้ค่ะ ดิฉันจะพาคุณพร่างพราวไปและจะพยายามหาร้านค้าให้ครบตามที่ต้องการค่ะ" เธอตอบแล้วคืนกระดาษแผ่นนั้นให้ จากนั้นก็ผายมือให้พร่างพราวเดินนำไปก่อน "เชิญค่ะ"

ตอนนี้ในใจของเลขชาย สาวนั้นกำลังคิดคำนวณตัวเลขที่ต้องจ่ายไปในวันนี้ แม้จะไม่ใช่เงินของตัวเองแต่จรรย์ศยาก็ก็นั่งเสียใจเหลือเกิน เพราะถ้ามันเป็นตัวเลขที่ปรากฏอยู่ในบัญชีเงินฝากของเธอเอง เธอคงกลายเป็นคนที่มีความสุขมากที่สุด

จากหนึ่งชั่วโมงเป็นสองชั่วโมง จากสองห้างกลายเป็นสาม และจากถุงกระดาษในมือทั้งสองข้างก็ต้องเรียกให้คนขับรถมาช่วยถือด้วย จรรย์ศยาเห็นแล้วว่าพร่างพราวมีความสุขกับการช้อปปิ้งมากแค่ไหน แต่นั่นยังไม่น่าประหลาดใจเท่าความแข็งแรงของพร่างพราวที่ดูจะไม่เหน็ดเหนื่อยกับการเดิน ลองชุด และพูดคุยกับพนักงานเลย เธอเสียอีกที่แทบจะเป็นลมอาหารว่างที่รองท้องมานั้นเผาผลาญหมดไปนานแล้ว และตอนนี้จรรย์ศยาก็กำลังก่นด่าตัวเองอยู่ที่ไม่คิดเผื่อไว้ว่าแขกอาจจะไม่ปล่อยให้เธอมีเวลาส่วนตัวเพื่อไปรับประทานอาหารกลางวัน

นาฬิกาข้อมือของจรรย์ศยาบอกเวลาสิบเจ็ดนาฬิกาพอดี แต่เธอยังใช้ชีวิตอยู่ในห้างสรรพสินค้าเหมือนเดิม แสดงว่าอาหารค่ำวันนี้ระหว่างกมลพัชร

กับพิพากษนั้นจะไม่มีพรั่งพราร่วมด้วย หญิงสาวเดินนำโดยมีจิตศยาเดินตามและคนขับรถวิ่งท้ายขบวน แล้วจู่ๆ พรั่งพรารก้หยุดเดินบริเวณหน้าร้านคาร์เทียร์ซึ่งอยู่ชั้นหนึ่งของห้าง จิตศยาจำเ็นต้องหยุดตามต่อนี้เท้าของเธอเจ็บระบมไปหมด แม้ว่าจะใส่รองเท้าส้นไม่สูงนักแต่มันก็เป็นรองเท้าหนัง ซึ่งการใช้มันเพื่อเดินติดต่อกันหลายชั่วโมงอย่างนี้ยังงก็ต้องโดนกัดจนได้

"เธอบอกว่าถ้าฉันไม่ใช่บัตรของพัฒน์วรินทร์ เธอจะโดนดูไ้มั๊ย"

"อ๊ะ ชะ...ใช่คะ"

จู่ๆ พรั่งพรารก้ถามเรื่องนี้ เมื่อได้คำตอบแล้วเธอก้ยิ้มมุมปาก "ถ้าอย่างนั้นฉันจะใช้มันที่นี่"

หญิงสาวซ้ไปที่ร้านคาร์เทียร์ซึ่งมีทั้งผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง นาฬิกา เครื่องประดับ และสิ่งทีเหมาะจะซื้อเป็นของขวัญอีกมากมายในนั้น จิตศยาได้แต่รับคำแล้วปล่อยให้เธอเดินนำเข้าไปก่อน หญิงสาวหันหลังกลับไปสั่งงานกับคนขับรถ

"พี่เอาของไปเก็บในรถก่อนนะ เธอคงอยู่ในนี้อีกสักพักใหญ่ ไปหาอะไรรองท้องก่อนแต่อย่าไปไกลจากรถ คอยรับโทรศัพท์ด้วย"

"คุณจิกี้ยังไม่ได้ทานอะไรเลยนี่ครับ"

"ไม่เป็นไร เตี้ยวจิกี้กลับไปทานที่บ้านทีเดียว พี่ไปเถอะคะ"

"งั้นผมจะซื้อขนมบ้่งไปเก็บไว้ในรถเผื่อคุณจิกี้จะครับ"

หญิงสาวยิ้มอ่อน "ก็ไ้ แต่อย่าทานอะไรในรถนะ เตี้ยวมันจะมีกลิ่นไปกินในห้องรับรองทีทางห้างเขาจัดไว้ให้นะ"

"ครับ"

เมื่อสั่งงานทุกอย่างเสร็จแล้วจิตศยาก้เดินตามพรั่งพรารเข้าไปภายในร้านซึ่งถูกตกแต่งไว้อย่างหรูหรา สมกับทีเป็นแบรนด์ระดับสูง วินาทีแรกพนักงานต่างหันมามองเธอเป็นตาเดียว ก่อนจะโค้งศีระชะให้นิตย ในนาทีต่อมา เธอคง

ถูกประเมินจากทุกคนไปเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวโค้งให้แล้วบอกคนที่กำลังเดินเข้ามาหา

"ดิฉันมาพบกับคุณผู้หญิงคนเมื่อครู่ค่ะ"

"อ้อ ค่ะ ฉันเชิญท่านในเลยค่ะ เรามีที่สำหรับนั่งรอ..."

เธอถูกจัดประเภทและโดนแยกระดับออกมาแล้ว โลกก็เป็นแบบนี้... จิรัศยาเข้าใจและยอมรับมัน เลขาฯ สาวเดินไปนั่งบนเก้าอี้ที่ทางร้านจัดไว้ให้ มันอยู่ชิดผนังด้านหนึ่งของร้านซึ่งสามารถมองเห็นแผ่นหลังของพรางพราวที่กำลังนั่งบนเก้าอี้สุดหรูหน้าเคาน์เตอร์กระจกอยู่

เป็นหญิงสาวที่โชคดี ได้เกิดมาในครอบครัวที่ดี มีฐานะ เธอสามารถครอบครองทุกอย่างได้อย่างที่ต้องการ มีคนคอยเอาอกเอาใจและมอบสิ่งดีๆ ให้ในทุกช่วงเวลาของชีวิต ซึ่งสิ่งเหล่านี้แทบจะไม่เกิดขึ้นกับฉัน หากฉันไม่ได้พบคุณพารณ

จู่ๆ จิรัศยาก็ยิ้ม เธออาจจะอิจฉาพรางพราว แต่พารณกลายเป็นสิ่งมีค่าที่เธอมี เธอไม่ยอมแลกเข้ากับใครหรืออะไรก็ตามบนโลกใบนี้ หญิงสาวผู้ไม่ยึดติดกับความโชคร้ายในอดีตและมองโลกตามความเป็นจริง เชื่อหมดหัวใจว่าโชคชะตาของมนุษย์นั้นบางส่วนถูกกำหนดมาแล้ว แต่ก็มีอีกหลายส่วนที่สามารถเลือกได้ด้วยตัวเอง และเธอพร้อมจะทำชีวิตของตัวเองให้มีความหมายตลอดไป

หลังจากตกอยู่ในเเนงวังค้อยู่ชั่วครู่ใหญ่ จิรัศยาก็เห็นพรางพราวหันหลังกลับมามอง เมื่อเห็นว่าเธอนั่งอยู่ที่มุมหนึ่งว่าที่โต๊ะไม้ของพัฒนาธรินทร์ก็กวักมือเรียกให้เดินเข้าไปหา จิรัศยาลุกขึ้นยืนแล้วต้องกັดพันเดินอีกครั้ง แผลที่ถูกร่องเท้ากັดนั้นไม่ปรานีเธอเลย

"เลือกได้แล้วหรือคะ"

"ยัง ช่วยฉันเลือกหน่อยสิ เลขาฯ ของคุณบ๊ายบอกว่าเธอทำงานให้น้องสาวของพี่กัณฑ์ ฉันเลยคิดว่าเธอต้องเห็นคุณกัณฑ์แต่งตัวสวยๆ"

ใส่เครื่องประดับพวกนี้นั้นฉันจึงช่วยเลือกหน่อยว่าอันไหนเหมาะกับฉันที่สุด"

"อู๊ย ดิฉันไม่กล้าแนะนำหรอกคะ แม้จะเห็นคุณกึ่งสวมเครื่องประดับสวยๆ ทุกวัน แต่ดิฉันก็ไม่ได้มีความรู้หรือความสามารถที่จะแนะนำคุณพรา้งพราวได้หรอกคะ"

หญิงสาวหัวเราะคิกคักดูน่ารัก แต่จิริศยากลับรู้สึกอับอายเล็กน้อย เมื่อเห็นพนักงานที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์กระจกนั้นร่วมหัวเราะไปกับพรา้งพราวด้วย

"ไม่ต้องซีเรียสนาดนั้น แค่นี้มาว่าอันไหนสวยที่สุดในความคิดของเธอก็ได้"

จิริศยาแผลกัตรีมีปากของตัวเองเบาๆ ความเครียดก่อตัวขึ้นเรื่อยๆ ตลอดเวลาที่พรา้งพราวเดินซื้อของในห้างนั้นเธอไม่หันมาถามความเห็นของผู้ติดตามสักคำ แต่ในเวลา...เวลาที่จะต้องซื้อของชิ้นที่แพงที่สุด และต้องใช้อำนาจเงินของพัฒน์วรินทร์ในการสั่งจ่ายนั้นพรา้งพราวกลับต้องการความเห็น เหมือนกับเธอต้องการจะอวดชาวโลกโดยใช้เด็กติดตามนั้นเป็นตัวเปรียบเทียบกับตนเอง โชคดีแค่ไหน จิริศยารู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก

พรา้งพราวเลือกเครื่องประดับที่มีทั้งสร้อยคอ กำไลข้อมือ นาฬิกา และแหวนมาวางไว้ตรงหน้าของเธอ จิริศยาไม่เห็นราคาของเครื่องประดับเหล่านั้น แต่ก็ประเมินได้เลยว่ามันมีค่ามากกว่าเงินเดือนของเธอทั้งปีอย่างแน่นอน

"ดิฉันคิดว่ากำไลสีชมพูนั้นสวยดีนะคะ"

"เขาเรียก Pink Gold ะ เธอก็รสนิยมดีนี่นา"

มันเป็นกำไลข้อมือขนาดเล็กที่ตัวเรือนเป็นทองคำสีชมพู มีเพชรเม็ดเล็กๆ ฝังอยู่ในตัวเรือนเว้นระยะห่างเท่ากันจำนวนสิบเม็ด ด้านในสลักคำว่า 'Cartier' ไว้ด้วย เธอเลือกชิ้นนี้เพราะกำไลนั้นมีเพชรเม็ดเล็กๆ น้อยที่สุด ส่วนชิ้นอื่นที่วางอยู่ด้วยกันนั้นต่างก็มีขนาดของเพชรเม็ดใหญ่กว่า

คละกันไป

"งั้นฉันเอาอันนี้"

"คุณพรา้งพราวเลือกเองดีกว่านะคะ!"

จิริศยาตกใจที่พรา้งพราวเชื่อเธออย่างง่ายดาย อากการตกใจของเธอนั้น ยิ่งดูตลกในสายตาของคนอื่น

"ไม่เป็นไรหรอกน่า ฉันก็ชอบเหมือนกัน เอาละ เลิกตกใจแล้วใช้บัตร ที่เธอถือมาทั้งวันได้แล้ว"

พูดจบแล้วหญิงสาวก็ลุกขึ้นยืน พรา้งพราวเดินออกจากเคาน์เตอร์ แล้วเดินวนในร้านเพื่อรอให้จิริศยาจ่ายเงินซื้อกำไลวงนั้น เลขชาย สาว ยืนบัตรเงินสดและนามบัตรของเฟรชคูลกรุ๊ปให้พนักงานชาย เมื่อเขาเห็นว่า เธอเป็นคนของใครความนอบน้อมและให้เกียรติก็เพิ่มขึ้นมาทันที พนักงาน โค้งศิริชะให้ก่อนบอก

"เราจะนำกำไลไปทำความสะอาดและจัดใส่กล่องอย่างสวยงามนะครับ กรุณารอสักครู่"

"ขอบคุณค่ะ ขอใบเสร็จด้วยนะคะ"

"แน่นอนครับ"

กว่าพรา้งพราวจะออกจากห้างและกว่าที่รถของเฟรชคูลกรุ๊ปจะมาส่งเธอ ที่หน้าโรงแรม เวลาที่ล่วงเลยมาจนเกือบจะสองทุ่มแล้ว จิริศยายังคงช็อกกับ ราคาของกำไลที่เพิ่งจ่ายไปไม่หาย พรุ้งนี้เธอคงมีหลายคำถามที่ต้องตอบ หญิงสาวกัดฟันลุกขึ้นยืนส่งพรา้งพราวที่หน้าประตูกระจกเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะลาจากกัน พนักงานของโรงแรมกรุกันเข้ามาช่วยถือถุงช้อปปิ้ง แล้วยืนรอพรา้งพราว จิริศยานึกดีใจที่ไม่ต้องเป็นคนถือถุงพวกนี้ขึ้นไปส่ง พรา้งพราวถึงบนห้อง คนขับรถกับเลขชาย สาวกำลังจะบอกลาแขกคนสำคัญ ของเจ้านายพวกเขาโดยการโค้งให้อย่างสุภาพ แต่ก็ถูกขัดจังหวะเสียก่อน

เมื่อพร่างพรวยื่นสิ่งหนึ่งมาตรงหน้า

"อะ นี่ค่าตอบแทนสำหรับวันนี้"

"คะ?"

แบงก์มูลค่าห้าร้อยบาทสองใบอยู่ตรงหน้าของจิรัชยา

"ค่าตอบแทนไง รับไปเถอะ เธอสองคนเหนื่อยกับฉันมาทั้งวันแล้ว"

"เอ่อ ดิฉันรับไว้ไม่ได้หรอกคะ เพราะดิฉันทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาจากเจ้านาย"

"ฉันรู้ แต่นี่พิเศษจากฉันไง...หรือน้อยไป"

"ปะ...เปล่าคะ ดิฉันไม่ได้คิดอย่างนั้น" เธอพูดเสียงอ่อน

"งั้นก็รับไป ฉันไม่ชอบให้คนเอาไปพูดลับหลังว่าเป็นคนไม่มีน้ำใจ"

จิรัชยามองหน้าเธอด้วยความงงงัน อะไรทำให้หญิงสาวแสนสวยตรงหน้าคิดว่าเธอจะนิทาหลังผู้ที่จะเป็นเจ้านายในอนาคตแบบนั้น หรือพร่างพราวจะคิดและพูดอย่างนี้เป็นปกติอยู่แล้ว อาจเป็นความเคยชินของหญิงสาวแต่เมื่อกี้ทำให้คนฟังรู้สึกตะขิดตะขวงใจ จะปฏิเสธว่าเธอไม่มีวันทำอย่างนั้นก็ปฏิเสธได้ไม่เต็มปาก ราวกับว่าพร่างพราวเป็นคนที่ชอบตัดสินคนและสถานการณ์ตามความคิดของตัวเองจนเคยชินเสียมากกว่า และที่สำคัญมันมีสายตาดูหลายคู่มองพวกเธออยู่ตรงนั้น

เมื่อจิรัชยาไม่รับ พร่างพราวก็ยัดเงินนั้นลงในมือของเลขาฯ สาวคนดูกระทำตกใจเล็กน้อย แต่ไม่กล้าพูดหรือต่อต้านอะไร

"ฉันเหนื่อย"

พร่างพราวพูดแค่นั้นแล้วหมุนตัวจากไปทันที ทิ้งให้จิรัชยายืนอึ้งอยู่ติดกับรถของเฟรชคูเลอร์ ในสมองของเธอยังคงสับสนแต่ความรู้สึกแฉะชัดว่าตนเองแอบอายแค่ไหน สิ่งที่เกิดขึ้นอาจจะเป็นเรื่องธรรมดาของพร่างพราว แต่มันไม่ใช่สิ่งที่จิรัชยาคาดหวัง บางทีอาจเป็นเธอที่ผิดเองเลขาฯ สาวต้องการให้พร่างพราวให้เกียรติและปฏิบัติกับเธอราวกับเพื่อน

หรือคนในระดับเดียวกัน... เธอต้องการน้ำใจไม่ใช่เงิน แต่ความจริงแล้ว มันไม่มีทางเป็นแบบนั้นได้ สังคมที่เธออยู่มันมีระดับชั้นของมัน

แล้วตอนนั้นเองก็มีชายคนหนึ่งเดินเข้ามาหาคนทั้งสองตรงจุดจอดรถ คนขับรถเห็นชายร่างสูงคนนั้นก่อน เขาจึงโค้งศีรษะให้ในขณะที่จิริศยา ยังตกอยู่ในภวังค์ของตนเอง

"สวัสดิ์ครับคุณรณ"

เมื่อได้ยินเสียงทักหญิงสาวจึงเพิ่งได้สติ เธอหันไปมองในทิศทางเดียวกับที่คนขับรถมอง พารณเดินเข้ามาหาในชุดทำงานที่พับแขนเสื้อชี้ต เรียบร้อย เขายังดูสมาร์ตแม้เวลาจะล่วงเลยมาสองทুমุเศษแล้ว

"ทำไมคุณมาอยู่ที่นี้ได้คะ"

เขายิ้ม "โทรถามสิ"

แล้วเขาก็พยักพเอิดไปที่คนขับรถ ชายหนุ่มทั้งสองยิ้มให้แก่กัน พารณคงจะสอบถามเรื่องของเธอมาแล้วในตอนที่เราแยกจากคนขับรถ หน้าร้านคาร์เทียร์

"คุณมีธุระกับคุณพ่่างพราวด้วยหรือคะ" คำถามนั้นเบาหวิวราวกับ คนถามเหนื่อยจนไม่มีแรงจะพูด "เธอขึ้นห้องพักไปแล้ว"

พารณส่ายหน้าช้าๆ "ผมมารับคุณนั่นแหละ คนรถจะได้ไม่ต้องวนไปส่ง เหนื่อยมาทั้งคู่แล้วนี่ แยกกันตรงนี้เลยดีกว่า เตี่ยวผมไปส่งคุณเอง"

เลขาฯ หนุ่มหันไปสั่งงานบางอย่างกับคนขับรถอีกเล็กน้อย ซึ่งจิริศยา ไม่ได้ตั้งใจฟัง แต่ในตอนที่เราขับกำลังจะก้าวขึ้นรถของเฟรชคูลกรุ๊ปนั้นเธอก็ นึกขึ้นมาได้

"เตี่ยวคะพี่"

ชายหนุ่มทั้งคู่หันมามองเธอ จิริศยาเดินเข้าไปใกล้คนขับแล้วยื่นธนบัตร ในมือของตนให้

"คุณพ่่างพราวให้มาคะ รับไว้ด้วยนะคะ"

เขาลังเล "เอ่อ แต่มันเป็นของคุณจิตด้วยนี่ครับ"

"รับไปทั้งหมดนี้แหละคะ... นะคะ รับไปเถอะ จิตยากให้ที่รับไว้"

คนขับรถยังไม่กล้ารับเงินจำนวนหนึ่งพันบาทนั้น เขาหันไปสบตากับพารณ ชายหนุ่มจึงพยักหน้าเชิงอนุญาตให้ ดังนั้นคนขับรถจึงยกมือไหว้จิตศยาหญิงสาวรับไหว้คืน

"ไม่ต้องไหว้จิหรือคะ จิตไม่ได้เป็นคนให้ นี่เป็นสิ่งที่ที่ควรจะได้รับอยู่แล้ว วันที่ทำงานกินหน้าที่ของตัวเองไปเยอะ สมควรจะได้รับแล้วละคะ"

ในสังคมนี้มีคนที่อยากให้และคนที่ต้องการรับอยู่คู่กัน สำหรับจิตศยาเงินจำนวนนี้อาจไม่จำเป็นสำหรับเธอเท่าไรนัก แต่สำหรับคนที่มีโอกาสในชีวิตน้อยกว่ามันกลับมีค่ามหาศาล เพราะฉะนั้นเราควรให้ในสิ่งที่คนรับต้องการ ซึ่งบางครั้งอาจจะต้องพูดคุยกันหรือทำความรู้จักกันให้มากพอเสียก่อน

"ไม่ต้องห่วงคุณจิหรือ เธอจะได้รับค่าตอบแทนจากคุณท่านเอง" พารณบอกให้คนขับรถสบายใจ

"ขอบคุณมากครับ"

"เอารถไปคืนที่บริษัทแล้วกลับบ้านไปพักผ่อน พรงนี้อาจจะเมื่อยานตัวนอีก"

"ครับคุณพารณ"

คนขับรถมุดเข้าไปนั่งประจำที่แล้วปิดประตู ก่อนที่เขาจะเคลื่อนรถออกไปดูเหมือนเขาเพิ่งจะนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ ดังนั้นกระจะรถจึงถูกเลื่อนเปิด

"ขนมปังของคุณจิตครับ"

เขาโบกถุงขนมปังในมือที่ตัวเองซื้อมาเพื่อเธออย่างร่าเริง จิตศยายิ้มกว้าง มันเป็นความสัมพันธ์อันเรียบง่ายที่เกิดกับเพื่อนร่วมงาน หญิงสาวเคยซื้อของกินมาฝากเหล่าพนักงานขับรถของเจ้านายหลายต่อหลายครั้ง

จนทุกคนมักล้อเธอว่า 'คุณจิซนหมอง' เพื่อบรรยายลักษณะของจิรัศยาว่า เธอมักมาที่ห้องพักของคนขับรถพร้อมของกินถุงใหญ่ๆ เสมอ

"ขอบคุณค่ะ เกือบลืมซะแล้ว ขับรถกลับดีกว่า นะ"

"ครับ คุณทั้งสองคนด้วยนะคะครับ"

การบอกลาครั้งสุดท้ายเกิดขึ้นพร้อมรอยยิ้มของทุกคน พารณไม่พูดอะไร นอกจากยกแขนขึ้นโอบไหล่ของคนรักไว้แล้วดึงตัวเธอให้เริ่มเดินไปพร้อมกันกับเขา แต่หญิงสาวกลับซู้ตปากเบาๆ เสียก่อน

"เกิดอะไรขึ้น" เขาถาม

"เจ็บเท้าค่ะ"

พารณก้มหน้าลงไปมองแต่เขาไม่เห็นอะไร ชายหนุ่มจึงตัดสินใจนั่งยองลงกับพื้นแล้วจับเท้าข้างหนึ่งของเธอ นั่นทำให้จิรัศยาร้องเสียงหลง

"มะ...ไม่ต้องค่ะ คุณรณ"

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมามอง "อะไรคือไม่ต้อง เป็นแผลลอกขนาดนี้" เขาก็มลงไปมองอีกครั้ง "สองข้างเลยนี่นา เลือดซิบเลย"

จิรัศยาก็เพิ่งรู้ว่ามီးเลือดออกด้วย เธอไม่มีอะไรจะพูดอีก ตอนนีพารณลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้าที่เคร่งขรึมกว่าเดิม จากนั้นก็ซ่อนร่างบางของเธอขึ้นจากพื้นที่ที่ หญิงสาวทั้งตกใจและเขินอายจนเกือบทำถุงขนมปังในมือหลุด

"คุณรณ!"

"ไม่ต้องเดินแล้ว ถ้าอายุก็ซุกหน้าลงกับไหล่ของผม"

ไม่ต้องบอกเธอก็ซุกอยู่แล้วละนะ นี่มันหน้าโรงแรมระดับห้าดาว ที่มีพนักงานยืนอยู่ตามจุดต่างๆ และมีรถเข้าออกเพื่อส่งแขกอยู่ตลอดเวลา เขียวนะ จิรัศยาหวังว่าจะไม่ได้รับคำสั่งให้ต้องมาทำงานกับพวกร่างพรวยอีก เพราะเธอกลัวว่าคนที่นี้จะจำเธอในสภาพนี้ได้ ความรู้สึกไม่ดีที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ ดูเหมือนจะถูกทดแทนด้วยหัวใจที่เต้นแรงราวกับจะทะลุออกมานอกอกแทน

บุศรินทร์ได้รับคำสั่งให้ติดตามไปร่วมรับประทานอาหารค่ำกับกมลพัชร และพิพากษ์ด้วย ภัตตาคารอาหารจีนเก่าแก่ในย่านเยาวราชเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับคนที่ชอบอาหารจีน กมลพัชรรู้ว่าพิพากษ์โปรดปรานอาหารประเภทนี้เป็นพิเศษจึงสั่งให้เลขาฯ จัดการทุกอย่างให้ แล้วเมื่อถึงเวลา ผู้ใหญ่จากทั้งสองตระกูลก็มาเจอกันตามเวลานัดหมาย พร่างพราวไม่ได้ติดตามมากับบิดาอย่างที่คนของเพชรกุลกรูบคิดไว้ และจริศยาที่ส่งข้อความมาแจ้งว่าเธอได้ส่งหญิงสาวกลับที่พักเรียบร้อยแล้วด้วย

เพชรกุลกรูบสั่งจัดห้องรับประทานอาหารส่วนตัวไว้ โต๊ะไม้ทรงกลมที่ส่วนกลางโต๊ะสามารถหมุนได้รอบทิศนั้นตั้งอยู่กึ่งกลางห้อง ภายในตกแต่งด้วยภาพวาดจากพู่กันจีน มีทั้งภาพภูเขา ป่าไผ่ และดอกบัว แม้จะมีคนร่วมโต๊ะเพียงแค่สามคนแต่กมลพัชรก็จัดอาหารชุดใหญ่สำหรับพิพากษ์

เขาเป็นชายผิวเข้มจากการทำงานกลางแจ้ง อายุน่าจะอ่อนกว่ากมลพัชรไม่เกินห้าปี ศีรษะเริ่มล้านและลงพุง เวลาพูดจะเสียงดังและอารมณ์ดีอยู่เสมอ บุศรินทร์ซึ่งมีโอกาสร่วมโต๊ะรับประทานอาหารด้วยนั้นลอบสังเกตแขกของเจ้านายเงียงๆ เขาเป็นคนชอบกิน ชอบดื่ม และพูดตรง หากมีข้อตกลงสำคัญร่วมกันจริงคนคนนี้ก็น่าจะเป็นคนที่เชื่อถือได้

"...ความจริงผมอยากเกษียณแล้ว แต่ยังหาใครมาทำงานแทนไม่ได้ ก็เลยต้องวิ่งไปมาทั้งเชียงใหม่ เชียงราย แม่ฮ่องสอนอยู่อย่างนี้ เหนื่อยนะครับ"

"โอ้ คุณพิพากษ์...ถ้าจะหาคนมาทำงานแทนจริงก็คงไม่ยากหรอกคะ ฉันทว่าคุณไม่กล้าวางมือเองซะมากกว่า"

พิพากษ์หัวเราะขบขัน "คุณกมลพัชรก็ช่างรู้ใจผม มันก็จริงอยู่บ้างครับ ผมพูดอย่างไม่อายเลยนะ ผมนะมันคนใจดีจนบางครั้งตัวเองก็เป็นฝ่ายเสียค่าโง่ให้คนอื่น ที่ขาดทุนอยู่หลายสิบล้านก็เพราะเรื่องพวกนี้แหละ พอต้องทำงานกับคนเยอะๆ ก็หูตาไม่ไวพอที่จะดูว่าใครจริงใจกับเราบ้าง"

"แล้วคุณพากษ์มีแผนอะไรในอนาคตกับหน้พวกนั้นคะ"

เขาสีหน้าสลด "คงต้องยอมขายสินทรัพย์ไปบางส่วนเพื่อเอาเงินไปจ่ายหน้ ความจริงผมไม่อยากทำหรอกนะ เพราะยังงั้นก็ต้องกระทบกับคนทำงานในส่วนต่างๆ แน่ ที่จะกระทบมากหน้อยก็คือเกษตรกรที่ปลูกและส่งเมล็ดกาแพให้เรา เพราะคนพวกนี้ได้เช่าที่ดินของบริษัททำการเพาะปลูกแต่ทำยังไงได้ ปัญหาของผมมันเริ่มใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ กลัวว่าถ้าปล่อยไว้นานกว่านี้เราจะรักษาส่วนใหญ่ไว้ไม่ได้ คงต้องยอมตัดบางอย่างทิ้งไปครับ"

กมลพัชรกำลังใคร่ครวญบางอย่างในใจก่อนที่จะเอ่ยออกมาในที่สุด

"เราก็รู้จักกันมาสองสามปีแล้วตั้งแต่มีโอกาทำงานร่วมกันในสภาอุตสาหกรรม ฉันทันทีถือคุณพากษ์ในฐานะที่เป็นทั้งผู้บริหารและเป็นทั้งพ่อที่สามารถเลี้ยงลูกสาวคนเดียวให้เติบโตขึ้นมาอย่างดี คุณพากษ์เชื่อใจฉันไหมละ ถ้าฉันจะเสนอตัวช่วยคุณในเรื่องนี้"

ครั้งแรกที่กมลพัชรได้รู้จักกับพิพากษ์นั้นก็เริ่มมาจากการที่ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยได้แนะนำให้ตัวแทนของนักธุรกิจทางภาคเหนือกับตัวแทนนักธุรกิจจากภาคกลางได้รู้จักกันอย่างเป็นทางการ คนทั้งคู่ได้ช่วยกันทำงานในภารกิจของสภาอุตสาหกรรมมาหลายครั้งจนทำให้เกิดความสนิทสนมถึงขั้นถามไถ่เรื่องส่วนตัวและเรื่องครอบครัวกันได้บ้าง

"คุณกมลพัชรพูดจริงหรือครับ"

คนถูกถามยิ้มน้อยๆ แล้วพยักหน้า "ฉันไม่ได้ถูกใจหนูพราวอย่างเดียวนะคะ ฉันทันทีถือคุณพากษ์ในฐานะพ่อและนักธุรกิจที่ดีด้วย การแนะนำให้ลูกรๆ ของเราได้รู้จักกันก็เป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่ง แต่ก็ต้องขึ้นอยู่กับพวกเขาด้วยว่าเขาจะลงเอยกันยังไง แต่เรื่องธุรกิจเนี่ยฉันอยากให้มองแยกออกจากกัน"

พิพากษ์มีท่าทีสนใจขึ้นมาทันที เขาขยับตัวอย่างตื่นเต็น

"ฉันอยากลงทุนร่วมในธุรกิจกาแพของคุณพากษ์คะ เพราะฉันยังมองเห็นอนาคตของมันอยู่ คุณพากษ์จะว่ายยังไงถ้าฉันเสนอเงินก้อนหนึ่ง"

เพื่อให้คุณนำไปชำระหนี้ของธุรกิจ โดยแลกกับการมีส่วนร่วมตัดสินใจในธุรกิจของคุณด้วย"

แน่นอนว่านั่นคือการขอเข้าไปร่วมบริหารและจัดการในธุรกิจที่กำลังขาดทุนอยู่ ในแง่ของเฟรชคูลนั่นมันคือการลงทุนเพิ่ม แต่ในแง่ของพัฒนาการแพไทย พวกเขาจะสูญเสียอำนาจในการบริหารจัดการไปบางส่วน แต่หนี้สินที่มีก็จะหมดไปด้วย พืพากษ์ยังคงอึ้งอยู่ กมลพัชรจึงหันไปพยักหน้าให้เลขาฯ ของนาง บุศรินทรูรู้ใจเพราะเตรียมการทุกอย่างไว้แล้ว เธอหันไปหยิบแฟ้มขึ้นมาแล้ววางไว้ตรงหน้าพืพากษ์

"ในนี้มีข้อตกลงเล็กน้อยที่ทางเราขอเสนอให้คุณพากษ์พิจารณา หากมีอะไรต้องการเปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือต่อรองเพิ่มเติมก็แจ้งเรามาได้นะคะ"

กมลพัชรพูดจบแล้วยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม นางมึนใจเกินแปดสิบเปอร์เซ็นต์ว่า พืพากษ์จะไม่ปฏิเสธข้อเสนอนี้แน่

บทที่ 3

เช้าวันนี้กัณฑ์อเนกไม่มีตารางงานที่ต้องพบปะกับใคร เขาจึงตื่นสายกว่าปกติและไม่จำเป็นต้องรีบร้อนเข้าสำนักงาน พารณจึงมาหาเขาที่คอนโดมิเนียมแทน หลังจากที่กมลพัชรรู้ว่าลูกชายคนโตแอบซื้อห้องสวีทในคอนโดฯ เดียวกันอีกห้องเพื่อต้องการใช้ชีวิตที่หลุดพ้นจากการควบคุมของแม่ นางรับรู้แต่ก็ไม่ได้เข้ามาวุ่นวายอะไรอีก ดังนั้นกัณฑ์อเนกจึงมีห้องส่วนตัวถึงสองห้องภายในคอนโดมิเนียมเดียวกัน และส่วนใหญ่เขาใช้ชีวิตอยู่ในห้องลับของตัวเอง โดยทิ้งห้องที่แม่เลือกไว้ให้ว่างเปล่าอยู่อย่างนั้น

พารณนำเอกสารมาให้กัณฑ์อเนกลงนามแฟ้มใหญ่ ก่อนจะมาที่นี่ เขาแวะไปที่สำนักงานใหญ่ก่อนแล้ว เลขชาย หนุ่มเย็บกว่าปกติ เขาแคยีนึงแล้วเฝ้ามองเจ้านายอ่านเอกสารก่อนลงนามเท่านั้น นิ่งเฉยจนกัณฑ์อเนกแปลกใจ

"ทำไมวันนี้เย็บแปลกๆ ไม่มีอะไรมาเล่าให้ฉันฟังเหรอ"

พารณส่ายหน้าช้าๆ

"หรือจะรอให้ฉันถามก่อน"

"ถามมาสิครับ"

กัณฑ์อเนกเห็นแววกวนประสาทจากเลขาย ของเขาแล้ว ชายหนุ่มจึงวางปากกาในมือแล้วเอนหลังลงบนพนักเก้าอี้ สายตาจ้องไปที่พารณเซมิ่ง

"นายโกรธฉันเหรอ"

"เปล่าครับ"

"มันต้องมีอะไรสักอย่างสิ... หรือจะเป็นเรื่องที่ต้องไปชลบุรี"

"อ้อ ผมไปวันหยุดนี้เลยได้ไหมครับ ผมหาข้อมูลมาแล้วบางส่วน"

"ถ้านายอยากไปก็ตามใจ ฉันก็แค่รอฟังข้อมูลที่นายจะหามาให้"

"ผมจะไปสองวัน ซึ่งหมายความว่าคุณกัณฑ์ห้ามโทรหาหรือเรียกผมกลับมา"

"ทำไม"

"เพราะผมจะใช้วันลาพักร้อนด้วยล่ะครับ"

"ไปเที่ยวเหรอ... ทำไมนายต้องทำอย่างนั้นด้วย ถ้าบอกว่าไปทำงาน นายก็จะเบิกค่าล่วงเวลาได้นะ"

พารณสายหน้า "ผมจะพาแฟนไปเที่ยว อีกอย่างคุณกัณฑ์ต้องจ่ายให้อยู่แล้วเพราะผมไปทำงานให้คุณกัณฑ์"

คราวนี้กัณฑ์อเนกเข้าใจสถานการณ์ได้ทันที และเขาก็ยื่นจมูกให้ "นายวางแผนไว้แล้ว"

"เพิ่งคิดได้เมื่อคืนครับ"

"ฉันเห็นความแค้นในแววตาของนายนะ"

พารณเซมิ่งมองไปทางอื่นแต่ไม่ได้ขยับไปไหน กัณฑ์อเนกเห็นวาคงเค้นอะไรไม่ได้อีกเขาจึงรีบเซ็นชื่อลงในเอกสาร เสร็จแล้วก็ผลักแฟ้มให้เลขาย ส่วนตัวไปจัดการต่อ

"แล้ววันนี้คุณกัณฑ์จะเข้าออฟฟิศไหมครับ"

"ไม่ดีกว่า จะนอนฝันถึงโครงการใหม่ของฉัน"

"อ้อ ฝันเรื่องนี้ด้วยครับ... มีสื่อได้รูปภาพของคุณกับคุณพ่วงพราวไป"

ตอนนี้มีลิงเว็บไซต์อยู่สามที่ ต้องการให้ตรวจสอบอะไรไหมครับ"

"ไม่อะ รู้อยู่แล้วว่าเป็นฝีมือของคุณแม่" เขาเบ้าปากแล้วลุกขึ้นยืน
"แล้วราคาหุ้นเป็นยังไง"

"จากข่าวที่ออกมาแสดงให้เห็นว่าเป็นผลบวกทั้งฝ่ายคุณท่านและ
คุณกัณฑ์ครับ"

"แสดงว่าทุกคนอยากให้ฉันแต่งงานหรอเนี่ย"

เขายักไหล่แล้วเดินออกจากโต๊ะทำงาน พารณกัมศิระชะให้เล็กน้อย
เชิงบอกลาโดยที่ไม่ต้องเอ่ยลา แล้วก็รวบรวมเอกสารที่เจ้านายเซ็นไว้ขึ้นมาถือ
เลขขา หนุ่มต้องกลับไปทำสำนักงานอีกครั้งเพื่อจัดการกับเอกสารพวกนี้

หลังจากผลจากพารณแล้ว กัณฑ์อ่อนาก็เตรียมตัวจะอาบน้ำ เขา
กำลังเลือกชุดลาลองที่จะใส่ในวันนี้ แล้วจู่ๆ เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น
ชายหนุ่มเหลือบมองหน้าจอแล้วยิ่งสงสัย เพราะร้อยวันพันปีก็ติดใจไม่เคย
โทรศัพท์มาหาเขา นอกจากจะเจอกันในตอนที่ต้องรับประทานอาหารค่ำ
ร่วมกันที่บ้านพร้อมหน้าพร้อมตาแล้ว น้องสาวก็แทบจะไม่มีเรื่องอะไร
พูดคุยกับเขาเลย กัณฑ์อ่อนกึ่งรับโทรศัพท์โดยที่ยังเดาอะไรไม่ออก

"ว่าไง"

"คำทักทายอันแสนเย็นชาจากเจ้าชายน้าแข็ง"

"มีอะไรมายกถึง ไม่ต้องเล่นลิ้น"

"พี่ใช้งานคนของกึ่งหนักเกินไปแล้วนะ คราวหลังกึ่งไม่ให้ยืมตัวแล้ว"

กัณฑ์อ่อนก็ยังลำดับเรื่องราวอะไรไม่ถูก "พูดเรื่องอะไร เกรีนหน้อยซี"

"ก็เมื่อวานพี่เอาคนของกึ่งไปรับใช้พี่สะใภ้ใจ เนี่ยกลับมาทำงานเข้านี้
เท่าเย็นจนใส่รองเท้าไม่ได้ บอกให้กลับบ้านไปพักก็ไม่กลับ ยังลารองเท้าตะ
เดินไปเดินมาอยู่เลย"

ในที่สุดเขาก็รู้เรื่องหนึ่ง "พูดถึงจิเหรอ"

"ใช่!" กิริตึกาขึ้นเสียงสูง "ครึ่งหน้าหาคนอื่นไปเดินตามคุณพว้างพราวอะไรนี้เลยนะ กิ่งไม่ให้มีมจิลแล้ว ไร้สาระ เสียเวลา"

"เต้ยวๆ ใจเย็น พี่ไม่รู้เรื่อง"

"อ้าว...คุณแม่คนเดียวหรือ คิดว่าพี่ก็ณฑท์เป็นคนเลือกจิด้วย"

"ไหนเล่ามาซิ"

หลังจากนั้นกิริตึกาก็พูดเร็วปานจรวด กัณฑท์อเนกไม่มีช่องว่างสำหรับคำถามอีก เขาได้แต่พยักหน้าหงิกหงักกับโทรศัพท์

"...ที่ให้ไปเพราะคิดว่าช่วยไปทำหน้าที่โกด์พาคนสำคัญของพี่ชายเที่ยว ที่ไหนได้เอาคนของเราไปเป็นเบ้ ชาวก็ไม่ได้กิน แถมเดินถือของตามแปดชั่วโมงจนเท้าแตก คนของกิ่งเป็นเลขชาย ที่มีความสามารถนะ ต้องให้เกียรติในวิชาชีพของเขาหน่อยสิ พูดแล้วอารมณ์ขึ้นเลย นี่ต้องบังคับให้เล่านะ เห็นคนขับรถบอกว่าเขาอัดเงินในใส่มือจิด้วยบอกว่าเป็นค่าจ้างที่เสียเวลา แต่จิลไม่เอา...คนของเราก็น่าโมโห ไม่หือไม่อือ ปฏิเสธเขาก็ไม่เป็นเต้ยวต้องจับมาสอนใหม่ให้รู้จักแข่งกับคนบ้าง ไม่ใช่อะไรก็ยอมทำตามไปซะหมด"

จังหวะที่คนเล่าหายใจหอบ คนฟังจึงมีโอกาสดพูดบ้าง

"อ้อ เรื่องนี้เองที่เป็นสาเหตุให้เจ้ารณโกธร"

"จริงหรือ รณโกธรพี่หรือ สมน้ำหน้า" กิริตึกาหัวเราะคิก "เมื่อเจ้ารณขับรถมาส่งจิลที่ออฟฟิศ แต่กิ่งไม่เจอหรือ"

"เขาเพิ่งออกจากคอนโดฯ พี่ไปเมื่อกี้"

"แล้วคิดจะแต่งกับคุณพว้างจริงหรือ"

กัณฑท์อเนกถอนใจ "กิ่งก็รู้ว่าเรื่องแต่งงานของเราคุณแม่ไม่วางมือหรือ"

"ก็จริง" เธอเคยผ่านเรื่องการถูกปฏิเสธมาแล้วจนต้องเลิกกับแฟนชาวอิตาลีไปก่อนหน้านี้ "แต่ถ้าจะเลือกคนนี้จริงก็ต้องวางกฎเกณฑ์กันหน่อยนะ ห้ามยุ่งกับคนของกิ่ง ถ้าอยากมีเลขชาย ก็หามาเอง"

"เอาน่า แค่วิวคราวเท่านั้นแหละ คงไม่มีครั้งต่อไปหรอก แล้ววิญญูทำอะไรอีกบ้าง"

"อืม... นึกก่อน" เธอใช้นิ้วเคาะโต๊ะเป็นจังหวะในขณะที่ใช้ความคิด "อ้อ เรื่องสำคัญ อันนี้ก็ถือว่าเขาเป็นคนแพร์ๆ อยู่ คือคุณพราวเนี่ยเธอไม่ได้ใช้เงินของเราในการซื้อบั้งเสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้านะ เธอจ่ายเงินเองทั้งหมด แต่ด้วยความที่คุณแม่เสนอบัตรเงินสดไว้ที่ยายจิลแล้ว เธอก็เลยขอทำตามความต้องการของคุณแม่สักหน่อย พี่ทายชิวว่าคุณพราวซื้ออะไร เอาเป็นว่าตอนนี้ยายจิลก็ยังไม่หายช็อก"

เสียงหัวเราะใสๆ ของกิริติกาทำให้กัณฑ์อเนกอดยิ้มตามไม่ได้ "อะไร... เพชรหรือ"

"อ๊ะ ถูกครึ่งหนึ่ง... กำไลฝังเพชรของคาร์ทีเยร์ ยอดหกหลักตามวงเงินของคุณแม่ที่จะเอาใจว่าที่ลูกสะใภ้ ยายจิลกระซิบว่าราคาสองแสนแปด"

"ก็โอเคเนี่ย คุณแม่อยากให้เขาใช้อยู่แล้ว"

"ฉลาดใช่ไหมล่ะ คราวนี้จะมีของฝากจากตระกูลเราเป็นเครื่องประดับมีราคาหนึ่งชิ้น จะใส่ไปอวดใครก็อ้างได้ว่าได้รับมาจากคุณหญิงกมลพัชร ผู้ซึ่งกำลังจะเป็นว่าที่แม่สามีในอนาคต... เร็ด"

"คิดจุกจิกน่ายายกิง"

แทนที่กิริติกาจะโกรธหรือสำนึกว่าโดนพี่ชายดู เธอกลับหัวเราะ "กิงมันร้ายอยู่แล้ว ขอเตือนไว้ก่อนนะ ห้ามมาเอาตัวจิลไปอีก โอเค?"

"เออๆ เตี่ยจะคุยกับคุณแม่ให้ คิดว่าท่านคงจำเป็น คุณนึ่งคงไม่ว่างมั้ง"

"ใช่ เมื่อวานตอนเย็นไปกินข้าวกับคุณพ่อของพราวเป็นเพื่อนคุณแม่ไง"

"เขานัดเจอกันหรือ"

"เยส อะไรกัน เรื่องของตัวเองແ່ງ แต่ไม่รู้ มีบัตเลอร์ส่วนตัวไว้ทำไมเนี่ย"

"ก็บอกแล้วว่าโดนโกรธอยู่ เมื่อกี้ก็ไม่ค่อยได้คุยกัน เอ้อ แล้วฉิลลาพักร้อนกับกิ้งไวรีเปล่า"

"เปล่านี่"

"อ้าวเหอ เห็นรณบอกว่าจะพาจีไปเที่ยว"

"อืม ถ้าเขาไปวันหยุดเขาก็คงไม่ลา เพราะกิ้งไม่ได้ใช้งานเขาในวันหยุดนี้ ไม่เหมือนพี่กณท์ที่เรียกใช้พารณตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงตามต้องการ"

กณท์อเนกถูกใจดำ เขาจึงรีบตัดบท "มีเรื่องฟ้องแค่นี้ใช้ไหม"

"อืม ว่าแต่ถ้าเลือกคนนี่จริงๆ เขาก็ต้องมากินข้าวที่บ้านเราสักวันใช้ไหม" ท้ายประโยคนั้นลดเสียงเป็นกระซิบ

"อีกนานน่า พี่ว่าน่าจะต้องเจอกันอีกสักครั้งหรือสองครั้ง"

"โอเค กิ่งจะได้มีเวลาหาเสื้อผ้าเครื่องประดับไว้แต่งประชัน"

"เจ้าเด็กบ้า" กณท์อเนกหัวเราะ "พี่เป็นห่วงคุณพราวมากกว่าว่าจะรับมือกับเธอไม่ไหว"

"เซอะ เข้าข้างกันตั้งแต่วันนี้ ัจฉินรธัรระเบิดลูกใหญ่จากกิ่งได้เลย"

กณท์อเนกวางสายลงเพราะไม่อยากต่อความยาวสาวความยืด ตอนนี้นึกไปถึงจิริศยา กับพารณแล้วว่าพราวพราวเริ่มต้นกับคนทั้งสองไว้ในสถานการณ์ที่ค่อนข้างน่าอึดอัดใจ วันหลังอาจจะต้องมีการปรับความเข้าใจกันเสียใหม่ แต่คิดอีกทีเขาเองก็ยังไม่ได้รู้จักตัวตนของพราวพราวมากนัก เหมือนกัน แต่การนัดพบกันระหว่างผู้ปกครองทั้งสองเขาเชื่อว่าประเด็นใหญ่มั่นคงไม่ใช่เรื่องการแต่งงาน น่าจะต้องเป็นเรื่องของธุรกิจอย่างแน่นอน คนอย่างแม่ของเขาเมื่อคิดจะทำอะไรแล้วต้องเริ่มที่ปัจจัยหลักเพื่อควบคุมทุกอย่างแบบเบ็ดเสร็จมากกว่าที่จะคอยเก็บรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เพราะงานแบบนี้มันเป็นที่ของฝ่ายที่อยู่รายล้อมนางมากกว่า

"กลับบ้านพร้อมกันนะ"

พิพากษ์พูดขึ้นในตอนที่กำลังรับประทานอาหารเข้าด้วยกันกับลูกสาว ภายในห้องสวีทของเธอ ถูงซื้อปั้งหลายใบยังวางอยู่บนโซฟา เสื้อผ้าอีกหลายชิ้นวางอยู่บนเตียงนอนขนาดใหญ่หลังจากที่มันถูกลองแล้ว พร่างพรวยังสวมเสื้อคลุมของโรงแรม ใบหน้ายับและผมเผ้ายุ่งรุงรัง เธอทำตาโตเมื่อได้ยินสิ่งที่บิดาพูด

"กลับค่านี่เลยหรือคะ แต่พรวยังไม่ได้เจอคุณป้าเลยนะ"

"คราวนี้ยังไม่ต้องเจอ ไว้คราวหน้า"

เธอย่นจมูกอย่างไม่พอใจ "ยังไม่ได้ขอบคุณเรื่องกำไลนี้เลย"

หญิงสาวยกข้อมือข้างที่สวมกำไลคาร์เทียร์ให้พ่อของเธอดู พิพากษ์ฟังความสนใจทั้งหมดมาที่มัน เขาวางมีดกับส้อมลงบนจานทันที

"คุณหญิงให้มาหรือ"

"เปล่า แต่ส่งคนให้มาซื้อของให้ อันนี้พราวเลือกเองแหละ"

"แพงมากมัย"

"สำหรับเราก็แพงนะ แต่สำหรับเขาก็ธรรมดา"

"เท่าไรที่ว่าแพง"

"เกือบสามแสน"

"ฮา! กำไลอันนี้ดีเดียวเนี่ยนะ"

เธอยื่นแขนไปใกล้บิดาอีกนิด "พ่อดู นี่เพชรแท้ๆ นะ...สิบเม็ด ถึงมันจะเล็กไปหน่อยแต่ก็คือเพชรแหละ จะให้มันถูกกว่านี้ได้ยังไง"

พิพากษ์ถึงกับกุมขมับ "นี่เขาจะคิดกับเรายังไง"

"โอ้พ่อคะ อย่าคิดมากน่า พรวากับคุณกัณฑ์นะไปกันได้ดีออก นี่เขายอมให้เรียกว่าพี่แล้วด้วย"

"แล้วลูกละ คิดกับเขายังไง"

พร่างพรวเอาช็อคโกทังสองข้างตั้งบนโต๊ะรับประทานอาหารแล้ว

มองกำไลบนข้อมือของตัวเองด้วยความหลงใหล พิพากษ์รู้จักสีหน้าอย่างนี้ของลูกสาวดี เธอกำลังสุขใจและอิมเมมเป็นอย่างมาก

"พราวจะต้องคิดอะไรอีก เขามีทั้งหน้าตา ชาติตระกูล ทรัพย์สมบัติ สิ่งที่เขาให้พราวได้เป็นสิ่งที่ไม่มีใครเคยให้ แถมเขายังเป็นฝ่ายเลือกเราก่อนด้วย หน้าทีของพราวก็แค่รักษาเขาไว้ไม่ให้ใครชิงตัดหน้าไปก่อนก็เท่านั้นเอง"

พิพากษ์มองใบหน้าด้านข้างของลูกสาวด้วยสายตาเป็นกังวล เธอได้ความสวยของแม่มาเต็มๆ แต่วิถีคิดและการใช้ชีวิตนั้นกลับแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ภรรยาเก่าของเขาที่เสียไปแล้วนั้นทั้งเรียบง่ายและสันโดษ แต่ลูกสาวกลับไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลย จะโทษใครได้นอกจากตัวเขาเอง เมื่อเสียเธอไปในตอนที่พรั่งพรวยังเล็ก เขาก็กลัวไปหมดที่จะต้องรับผิดชอบดูแลลูกสาวคนเดียวให้เติบโตขึ้นมาอย่างสวยงาม สิ่งที่เขาเลือกทำก็คือการส่งเธอให้เข้าไปอยู่ในโรงเรียนคอนแวนต์ซึ่งแวดล้อมไปด้วยเพื่อนที่อยู่ในสังคมเดียวกัน นั่นจึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ลูกลมိโลกของตัวเอง โลกที่บางครั้งเขาก็ยังไม่เข้าใจ

"แล้วความรัก...ความสุขล่ะ" พิพากษ์ถามเสียงเบา

พรั่งพราวหันไปสบตากับพ่อแล้วกอดอก "ก็นี่แหละค่ะความสุขของพราว"

"เขารักลูมัย"

หญิงสาวหัวเราะคิก "พ่อคะ เพิ่งเจอกันครั้งแรกจะรู้ได้ยังไงว่าเขารักพราวรีเปลา แต่พี่ก็สนิทก็สุภาพแล้วก็เอาใจใส่ดี แถมคุณแม่ของเขาก็อิงใจดีกับพราวมากๆ ด้วย แล้วเราจะต้องการอะไรอีกคะ พ่ออย่าถามถึงอะไรที่มันเป็นนามธรรมหน่อยเลย ถ้ามถึงสิ่งที่จับต้องได้ดีกว่า"

แล้วเธอก็ลุกขึ้น เดินไปหมุนตัวรอบๆ ห้อง

"ดูของพวกนี้สิคะ แม้ครั้งนี้พราวจะต้องซื้อเองเพราะต้องรักษาหน้าของคุณพ่อไว้ แต่ในอนาคตมันจะเป็นของพราวทั้งหมดด้วยอำนาจเงินของพี่ก็ณฑะคะ ไม่มีผู้ชายคนไหนให้พราวได้มากเท่านี้แล้ว ถ้าคุณบ่พุดถึง

เรื่องแต่งงานพ่อก็ตกลงไปเลยนะคะ พร่าวไม่มีปัญหา"

เธอยิ้มกว้าง หัวเราะคิกคักอย่างกับสาวน้อยวัยกระเตาะ จากนั้นก็โบกมือให้บิดาก่อนจะเข้าห้องน้ำไป พิศาทักษะต้องจมอยู่กับความคิดของตนตามลำพัง หลังจากที่ได้รับข้อเสนอมาเมื่อคืนเขาก็แทบนอนไม่หลับ กมลพัชร เป็นนักธุรกิจฝีมือฉกาจ สิ่งที่เขาต้องการมองเห็นไม่ยากเลยว่าหากเขาพลาดอะไรเพียงนิดเดียว บริษัท พัฒนากาแฟไทย จำกัด ต้องตกเป็นของกมลพัชรในอนาคตอย่างแน่นอน แต่ถ้าลูกสาวของเขาเข้ามาเป็นตัวแปรสำคัญได้ บางที่ตำแหน่งที่พร่างพราวจะมีในอนาคตอาจทำให้ธุรกิจของเขาไม่ได้หลุดมือไปไหน เพราะบุตรสาวก็จะมีส่วนได้ในธุรกิจของกมลพัชรด้วย มันเป็นการแลกเปลี่ยนอย่างที่ไม่ไม่มีใครต้องเสียโอกาส ผูกกันไว้ให้มัน เรือล่อมในหนองแล้วทองจะไปไหนได้

ตอนแรกเขาเป็นห่วงว่าบุตรชายคนโตของกมลพัชร ผู้สืบทอดกิจการของเฟรชคุลกรู้อาจจะไม่มีความจริงใจต่อบุตรสาวของตน คนเป็นพ่ออย่างไรก็อดเป็นห่วงเรื่องนี้ไม่ได้ แต่เมื่อพร่างพราวเป็นฝ่ายชอบและพึงพอใจด้วยแล้ว พิศาทักษะก็ค่อนข้างสบายใจ ถ้าเขาตกลงในเรื่องนี้ไซ้ที่กมลพัชรยื่นมาให้ พร่างพราวก็ต้องมีใบทะเบียนสมรสที่ถูกต้องตามกฎหมาย เขาต้องการสิ่งการันตีอนาคตว่าเขาและลูกจะต้องไม่สูญเสียอะไรไป และจะพยายามทำให้ทุกอย่างเป็นไปตามที่คิด

กมลพัชรกึ่งนั่งกึ่งนอนบนโซฟาเบดที่ปรับระดับได้ในห้องพักผ่อน นางกำลังสนใจสารคดีท่องเที่ยวรายการหนึ่งซึ่งกำลังพาผู้ชมไปสัมผัสไร่กาแฟของชาวพื้นเมืองในประเทศอินโดนีเซีย มีการแนะนำสถานที่ปลูกบนเกาะสุมาตรา อากาศที่เหมาะสมสำหรับการเจริญเติบโตของต้นกาแฟ รวมไปถึงเมล็ดพันธุ์ที่นิยมปลูก กมลพัชรเห็นผู้คนที่อาศัยอยู่ในไร่เพื่อดูแลผลผลิต ชาวบ้านดูมีความสุขในกระท่อมของพวกเขา พิธีกรชวนไปดูวิธีเพาะต้นกล้าของกาแฟ

และสอนวิธีการเลี้ยงดูอยู่ในตอนที่บุครินทร์เดินเข้ามาในห้องเงียบๆ

เลขาฯ ส่วนตัววางแฟ้มเอกสารลงบนโต๊ะกระจกเงาๆ ข้างโซฟาเบด แล้วถอยไปนั่งที่เก้าอี้ตัวที่ห่างออกไป สายตาจับจ้องไปยังจอโทรทัศน์เหมือนเจ้านาย

"ที่ไหนคะ"

เธอถามเพราะรู้แล้วว่าสารคดีเกี่ยวกับไร้กาแพแน่นอน ดั่งนั้นจึงอยากเจาะจงลงไปเลยว่าเป็นสถานที่ใด

"อินโดนีเซีย แต่เขาปลูกพันธุ์โรบัสต้า (Robusta) นะ ไม่ใช่อาราบิก้า (Arabica) เหมือนทางภาคเหนือของเรา"

"แล้วมันแตกต่างกันยังไงคะ"

"รสชาติไม่เหมือนกัน พื้นที่ปลูกก็ต่างกัน อาราบิก้าชอบอากาศเย็น ต้องปลูกในที่สูงหน่อย แต่โรบัสต้าชอบแบบร้อนชื้น ที่เกาะสุมาตราก็เลยปลูกโรบัสต้าได้ผลดีกว่า"

บุครินทร์ยิ้ม "คุณท่านมีความรู้เรื่องกาแฟดีจังนะคะ"

"ไม่ต้องมาเหยียดฉัน จะมีลูกสะใภ้เป็นทายาทธุรกิจกาแฟมันก็ต้องทำการบ้านกันหน่อยสิ แล้วนี่เรื่องอะไร"

กมลพัชรยื่นมือออกไปหยิบแฟ้มมาจากลงบนตัก ดีที่ใส่แว่นสายตาอยู่ก่อนแล้วจึงไม่ต้องเรียกหา เอกสารนั้นเป็นใบเสร็จรับเงินจากร้านคาร์ทีเยร์ ซึ่งเลขาฯ ได้เขียนโน้ตเล็กๆ แปะไว้ว่าเป็นค่าใช้จ่ายของพรา้งพราว

"มีรายการเดี่ยวเองหรือ"

"คะ เลขาฯ ของคุณกึ่งบอกว่าเธอจ่ายเงินซื้อของตัวเอง มีชิ้นนี้ชิ้นเดียวที่เธอให้คนของเราจ่ายให้"

"อืม เป็นคนคิดเรื่องใหญ่ใจกว้าง ไม่หยุ่มหยุิม ยอมทำตามใจเรา แต่ก็ยังเป็นตัวของตัวเองอยู่... ก็ดีแล้วละ ถ้าจะมาเป็นคุณนายของเฟรชคูล ก็ต้องกล้าได้กล้าเสียแบบนี้แหละ"

เมื่อฟังแล้วบุตรีนทร์ก็ลอบยิ้ม นี่แสดงให้เห็นว่ากมลพัชรคงถูกใจว่าที่ลูกสะใภ้คนนี้จริงจังจึงเห็นดีเห็นงามไปเสียหมด

"แล้วนี่เขากลับกันวันนี้ใช่ไหม"

"ใช่ค่ะ คอนเฟิร์มเที่ยวบินเที่ยวสุดท้ายเรียบร้อยแล้วค่ะ"

"ไว้ค่อยหาเรื่องเจอหนูปราวพร้อมตากัณฑ์อีกที"

"แล้วคุณท่านจะรอคำตอบจากคุณพิพากษ์ถึงเมื่อไรคะ"

"ตามใจเขาสิว่าจะตอบเมื่อไร ถ้าไม่ตอบเราก็ยังไม่นัดเจอกันอีก ฉันคิดว่าถ้าเขาต้องการเจรจากับเราก็คงจะติดต่อเธอมาเองนั่นแหละ"

"ค่ะ"

กมลพัชรพลิกกระดาษด้านบนเพื่อดูเอกสารชิ้นถัดไป มันเป็นรูปถ่ายจากภาพข่าวที่ถูกพิมพ์ออกมา นางยิ้มนิดๆ เมื่อรับรู้แล้วว่าสิ่งนั้นคืออะไร

"ดี ให้เห็นแบบไม่ชัดอย่างนี้แหละ คนจะได้ยากรู้ต่อว่าผู้หญิงที่โชคดีคนนี้คือใครกันแน่"

"ไม่เคยมีคู่เด็ดของคุณกัณฑ์คนไหนได้นั่งรถของเฟรชคุลกรูปมาก่อนเลยนะค่ะ ทำทางนักข่าวคงพูดถึงเรื่องนี้ไปอีกหลายวัน ราคาหุ้นของบริษัทจะได้ขยับขึ้นต่อเนื่องด้วย"

"คุณพิพากษ์จะได้เห็นความจริงใจของเราด้วย ฉันอยากให้เขายอมรับการที่เรายื่นมือเข้าไปช่วยพุงกิจการของเขา ถ้าชำระหนี้แล้วปรับปรุงโครงสร้างภายในบริษัทสักสองหรือสามปี รับรองว่าพัฒนาภาพไทยจะทำได้ได้สูงกว่านี้ อนาคตถ้าจะเอาบริษัทเข้าตลาดหุ้นก็เป็นเรื่องไม่ยาก"

"ที่สำคัญกว่าคือการรวมกิจการเพื่อสร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับธุรกิจเครื่องดื่มโซ้ใหม่คะ"

"โซ้ มันอาจจะยากหน่อย แต่ต้องทำ ถ้าเราเริ่มคิดเริ่มทำก่อนก็จะได้เปรียบคนอื่น ในประเทศของเรามีกลุ่มธุรกิจเกี่ยวกับเครื่องดื่มขนาดใหญ่อยู่สามกลุ่ม เราใหญ่ที่สุดในกลุ่มน้ำดื่มสะอาดกับน้ำประปะเภทหวานแล้ว"

แต่เรายังสู้ส่วนแบ่งการตลาดของพวกเขาเหล่าเบียร์ไม่ได้ สิ่งที่จะทำให้สังคมจดจำเรามากกว่าก็คือการลงทุนทำประโยชน์เพื่อสังคมนี้แหละ ถ้าเราลงไปช่วยกลุ่มเกษตรกรซึ่งเป็นคนกลุ่มใหญ่ของประเทศ เราก็น่าจะได้รับการยอมรับและมีชื่อเสียงในวงกว้างกว่านี้ได้"

"แล้วทำไมคุณท่านถึงสนใจกิจการของคุณพิพากษ์เป็นพิเศษล่ะคะ"

"เขาเป็นนักธุรกิจที่ลงพื้นที่เองมานานหลายสิบปี เขามีกลุ่มก้อนของผู้นำชุมชนที่จะประสานการทำงานกับเกษตรกรในพื้นที่ได้โดยตรง ถ้าฉันคิดจะทำโครงการที่พ่อของตากับคุณต้องการเงินให้สำเร็จ ฉันคิดว่าเราต้องอาศัยคุณพิพากษ์นี้แหละ อีกอย่างเขาก็มีลูกสาวสวย แถมมีการศึกษาที่ดีอีกอย่างนี้พอจะทำให้ฉันเลือกเขาได้ไหมล่ะ"

"จริงค่ะ" บุตรีนทรีย์ยิ้ม "บึ่งค่อนข้างแปลกใจที่คุณกัณฑ์เธอไม่บ่นอะไรเลย น่าจะถูกใจสาวเจ้าเข้าให้แล้วเหมือนกันนะคะ"

"อืม ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ"

"แล้วคุณท่านเคยคุยกับคุณกัณฑ์เรื่องความฝันของคุณพ่อเธอไหมคะ"

"ไม่เคย ฉันอยากจะสร้างอะไรให้มันเป็นรูปธรรมขึ้นมาหน่อยแล้วค่อยบอกเขา ถ้าเราวมเป็นทองแผ่นเดียวกันกับครอบครัวของคุณพิพากษ์ได้ทุกอย่างมันก็จะไม่มีอะไรยากหรอก เราจะทำให้กลุ่มเกษตรกรผู้ทำไร่กาแพมีสหกรณ์ที่คอยเกื้อหนุนและสนับสนุนการเพาะปลูกของเขา เราจะทำเป็นธนาคารกาแพเพื่อนำร่องให้ผู้ปลูกกาแพในภาคอื่นเห็นว่าเพชรกุลเป็นธุรกิจที่ทำการค้าเพื่อความเป็นอยู่ของเกษตรกรอย่างยั่งยืน ต่อจากนั้นเราจะทำเป็นพาร์กแห่งการเรียนรู้ทั้งระบบ เราจะจำลองโรงงานผลิตน้ำมาให้ผู้คนที่เข้ามาชมพาร์กของเราได้เห็น ฉันจะตั้งชื่อพาร์กตามชื่อของพ่อเขา"

สีหน้าและแววตาของกมลพัชรมีแต่ความสุขยามที่ได้พูดถึงเรื่องนี้ และดูเหมือนเธอจะมองภาพรวมเป็นอาณาจักรของเพชรกุลซึ่งไม่มีชื่อพัฒนาการกาแพไทยรวมอยู่ในนั้น

"ชีวิตฉันต้องการแค่นี้แหละ ถ้าทำเรื่องนี้สำเร็จเมื่อไรฉันก็ตายได้เลย"

"โอ้ อย่าเพิ่งตายคะท่าน ถ้างานนี้สำเร็จจริงคงได้เครื่องราชอิสริยาภรณ์อีกชั้น แล้วต้องรออุ้มหลานก่อนด้วยนะคะ"

โครงการใหญ่ที่ทำงานเพื่อคนส่วนใหญ่ของสังคมในชนบท เพื่อเป็นการช่วยเหลือและยกฐานะให้เกษตรกรไทยได้ลืมตาอ้าปากและมีเกียรติในวิชาชีพของตนนั้นเป็นหนทางที่จะทำให้นักธุรกิจได้รับชื่อเสียง กว่าที่กมลพัชรจะได้รับตำแหน่งคุณหญิงนางก็ทำมาแล้วหลายโครงการ บุศรินทร์พูดเอาใจได้ตรงจุด นางจึงยิ้มกว้างแล้วเฉไฉไปที่เรื่องของหลานแทน

"ไม่ลืมหรอกนา ก็กว่าเรื่องนี้จะสำเร็จพร่างพราวก็คงมีหลานให้ฉันอุ้มไม่สองก็สามคนแล้วละ"

แล้วทั้งคู่ก็หัวเราะกันอย่างมีความสุข สรุปลแล้วความต้องการของแม่และลูกต่างก็เป็นสิ่งเดียวกัน คือการทำตามความฝันของพ่อที่เสียชีวิตไปนานแล้ว แต่พวกเขาไม่ได้คุยกันและทั้งคู่ก็มีวิธีการเพื่อไปถึงเป้าหมายที่ต่างกัน

บทที่ 4

แสงไฟสีส้มส่องลอดมาจากโรงครัวซึ่งเป็นพื้นที่ที่ถูกต่อเติมออกมาจากตัวบ้านไม้สองชั้นหลังใหญ่ เวลาห้านาฬิกาของวันใหม่อาจจะเป็นเวลาเริ่มต้นวันที่เร็วเกินไปของใครหลายคน แต่สำหรับคนที่ทำงานใน 'บ้านเต็มรัก (Full of Love House)' แล้วนี่เป็นเวลาปกติที่พวกเขาจะตื่นมาทำครัวและทำความสะอาดทั้งบริเวณในบ้านและรอบบ้าน ป้าเกษร หญิงวัยหกสิบปีเศษ กำลังนั่งหันต้นหอมอยู่บนแคร่ไม้ นางมีลูกมือเป็นสาวน้อยผอมแห้ง อายุเกือบยี่สิบปีคนหนึ่งซึ่งตอนนี้กำลังทำหน้าที่ยีนคนห่อข้าวต้มอยู่หน้าเตา คนทั้งคู่ไม่ได้พูดอะไรกัน ต่างก็ทำหน้าที่ของตนเองไปด้วยความเคยชิน

ยังมีอีกคนที่เป็นพนักงานของบ้านเต็มรัก เขามีหน้าที่จัดการดูแลสถานที่ให้พร้อมสำหรับบริการนักเดินทาง แต่ตอนนี้เมื่อฟ้ายังไม่สว่างเขาจึงเป็นได้เพียงคนกวาดลานบ้านธรรมดาๆ คนหนึ่ง เสียงไม้กวาดทางมะพร้าวซึ่งกำลังรวบรวมใบของต้นहुกวางหน้าบ้านให้มารวมกันเป็นกลุ่มก้อนนั้นช่างทำให้เกิดสมาธิสำหรับคนทำงานได้ดี เมื่อท้องฟ้าเริ่มมีแสงรำไรตรงปลายขอบฟ้าเขาก็ทำงานของตนเสร็จพอดี ต่อไปก็จะต้องเข้าไปช่วยนำอาหารจากในครัวมาจัดเตรียมไว้ภายในห้องโถงของบ้านเต็มรัก

เช้านี้จะมีข้าวต้มหมูสับ ปาท่องโก๋เสิร์ฟพร้อมนมข้นหวาน ชุปผักทอง และขนมปังก้อนกลมที่ทำจากแป้งโรย ส่วนเครื่องดื่มจะมีนมสด นมถั่วเหลือง ชา และกาแฟให้เลือกรับดื่ม เมื่อคืนที่ผ่านมามีแขกเข้าพักทั้งหมดสิบสองคน การคำนวณปริมาณอาหารเพื่อที่จะไม่ให้เหลือหรือขาดนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ป้าเกสรจะเป็นคนจัดรายการอาหารเช้าในแต่ละวัน โดยจะมีเจ้าของโฮมสเตย์เป็นคนตรวจทานและอนุมัติอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นน้ำอ้อยจะเป็นคนเก็บล้าง ส่วนพระเพลิงก็จะเริ่มเก็บเตียง ทำความสะอาดห้องพักของแขก หลังจากอำลาแขกเก่าและเตรียมต้อนรับแขกชุดใหม่ กิจกรรมของบ้านเต็มรักจะหมุนวนไปเช่นนี้ทุกวัน

"แขกเช็กเอาต์วันนี้ครบแล้วนะฮะ รอรับแขกเข้าใหม่สองคู่ คู่แรกแจ้งเข้ามาแล้วว่าจะถึงบ่ายสอง ส่วนอีกคู่ไม่ได้แจ้งมา สรุปยอดจำนวนแขกคืนนี้ที่สิบห้าคน อ้อย กำลังดี"

เสียงพระเพลิงพูดดังให้ทั้งป้าเกสรและน้ำอ้อยได้ยิน เขาเดินถือสมุดโน้ตเหรียญไปมาด้วยความร่าเริง รายชื่อแขกในมือดูจะเป็นสิ่งเติมเต็มความสุขนั้นด้วย

"ทำเตียงเตรียมห้องเรียบร้อยแล้วเหรอเจ้าเพลิง"

"เกือบจะป้าสรคนสวย"

พระเพลิงเป็นชายที่มีจิตใจละเอียดอ่อนในร่างแสนกำยำสูงใหญ่ เขามีผิวสีเข้ม ผมหยิกขมวดเป็นขดบนศีรษะที่ตัดเล็มไว้ให้สั้น ริมฝีปากหนา จมูกใหญ่ และมีดวงตาโตดำขลับ ชายหนุ่มรักงานทำความสะอาดและบริการแขกที่เข้าพักในโฮมสเตย์ให้ได้รับความสะดวกสบายที่สุด เขาพูดภาษาอังกฤษพอใช้ได้จึงเป็นล่ามจำเป็นสำหรับป้าเกสรกับน้ำอ้อยไปด้วย เมื่อต้องพูดคุยกับแขกชาวต่างชาติ

"เกือบ...แสดงว่ายังไม่เสร็จ ไปทำงานให้เรียบร้อยก่อนแล้วค่อยมาคุย"

"ได้เลยจ้า ฉันจะเหาะไปเดี๋ยวนี้เลย"

จากนั้นพระเพลิงก็เดินออกไปพร้อมกับส่งเสียงร้องโอเปร่าดังลั่น ป้าเกสรอดอมยิ้มกับชายหนุ่มที่เหมือนลูกหลานของนางไม่ได้ ถึงจะบ๊องไปหน่อยแต่ก็แบ่งเบาภาระงานได้มาก หากจะเปรียบทุกคนที่เป็นทีมก็นับว่าเป็นทีมงานที่แข็งแกร่งมากที่สุดทีมหนึ่งเลยทีเดียว

"ฉันจะยกอาหารเที่ยงไปบ้านเล็กนะป้า"

"อืม เบบๆ นะ"

"ล๊ะ"

น้ำอ้อย เด็กสาวตัวเล็กผมสั้นจัดเตรียมอาหารกลางวันสำหรับหนึ่งคนไว้ในถาด มันเป็นซूपอกไก่ใส่มันฝรั่ง หอมหัวใหญ่ และมะเขือเทศ แล้วยังมีไข่ตุ๋นถ้วยเล็กไว้รับประทานกับข้าวสวยร้อนๆ ด้วย ปริมาณอาหารนั้นน้อยกว่าผู้ใหญ่ตัวโตทั่วไปจะรับประทานได้อืม แต่ดูเหมือนคนจัดเตรียมจะรู้ดีว่าคนกินนั้นรับอาหารได้เพียงเท่านั้นในแต่ละมื้อ

เธอใช้ทางเดินเล็กๆ ที่เชื่อมระหว่างประตูหลังของห้องครัวใหญ่ไปยังบ้านหลังเล็กซึ่งปลูกแยกออกจากบ้านเต็มรัก มันเป็นบ้านไม้สีขาวชั้นเดียวซึ่งดูใหม่กว่า ด้านบนของทางเดินถูกคลุมด้วยชุ้มดอกไม้ประดับที่ทิ้งช่อระย้าลงมาเป็นระยะ น้ำอ้อยค่อยๆ ประคองถาดไปจนถึงสวนหย่อมเล็กๆ หน้าบ้าน หลังจากนั้น เธอสังเกตเห็นว่าหน้าต่างบานหนึ่งถูกเปิดไว้แล้ว

"ตื่นแล้ว"

เด็กสาวพูดกับตัวเองเบาๆ แล้วยิ้ม ระหว่างบ้านเต็มรักกับเรือนสีขาวนี้ไม่มีกำแพงกั้น มีเพียงแปลงดอกไม้ที่ถูกร่องขวางอยู่ คนที่จะเข้ามาภายในบริเวณนี้ต้องรู้จักเดินเลี้ยวบนทางเดินแคบๆ ไม่เช่นนั้นคงเหยียบไม้ดอกไม้เล็กๆ บนพื้นจนเสียหาย ดอกบัวดินสีชมพู เหลือง และขาวกำลังแข่งกันบานอยู่ตรงนั้น น้ำอ้อยดีใจที่เห็นมัน เมื่อเธอเดินเข้าไปถึงประตูบ้าน เด็กสาวก็ส่งเสียงเรียก

"คุณกันย่ะคะ ดอกบัวดินบานเต็มเลยคะ คุณเห็นรึยังคะ"

แม้จะรับปากกับป่าเถรวไไว้แล้วว่าจะไม่เสียงตั้งแต่หน้าอ้อยก็อดไม่ได้ เธอรอไม่ก็อืดใจประตูบ้านก็ถูกเปิดออกจากคนที่อยู่ด้านใน

"ยังไม่เห็นเลย สวยมั๊ย"

"สวยค่ะ"

น้ำอ้อยเบี่ยงตัวหลบคนที่เดินสวนออกมาแล้วรีบนำถาดอาหารไปวางไว้ ด้านในตัวบ้าน ส่วนหญิงสาวที่ผอมบางและผิวขาวราวจะกลืนไปกับเสื้อผ้าที่ใส่อยู่นั้นก็ก้าวออกมาเพื่อจะมองหาสิ่งที่เธอถาม ภักทรก็นัยยิ้มหวานเมื่อเห็นแปลงดอกบัวดินที่เธอปลูกไว้ในตอนนี้มันแยงกันออกดอกให้ชมพร้อมๆ กัน เกือบทุกต้นจนเป็นแถวยาว หญิงสาวเดินออกมาจนถึงแนวดินที่ยกเป็นแปลงนั้น แล้วทรุดตัวลงนั่งยองมองพวกมันใกล้ๆ

เธอฝั่งหัวของตนบัวดินหรือบางคนก็เรียกว่าบัวสวรรค์ด้วยตัวเอง แล้วคอยลุ้นว่าเมื่อไรมันจะออกไป ออกดอกให้เห็น ตอนนี้พวกมันกำลังตอบแทนความเอาใจใส่ของเธอด้วยความสวยงามของพวกมันอยู่ หญิงสาวที่มีดวงตาเรียวยาวคล้ายเมล็ดอัลมอนต์มองพวกมันด้วยความสุข เธอมีดวงตาสีน้ำตาลอ่อน เปลือกตาสองชั้นชัดเจน คิ้วเรียวยาว หน้าผากกว้างถูกปิดไว้ด้วยผมม้าหนา ด้านหลังผมของเธอยาวเกือบครึ่งแผ่นหลัง มันดูอ่อนนุ่ม ทั้งความหนาและสีที่อ่อนกว่าสีผมของคนไทยทั่วไป จมูกของเธอโด่งสวยได้รูปรับกับริมฝีปากกระชับ แก้มทั้งสองข้างเริ่มเปลี่ยนเป็นสีชมพูเมื่อเจ้าของออกมาสู้แสงแดดอย่างนี้ แล้วน้ำอ้อยก็ออกมาสมทบอีกครั้งพร้อมร่มในมือ เด็กสาวกางให้คนที่กำลังมองดอกไม้ด้วยความสุข คนตรงหน้านั้นดูบอบบาง น่ารักรักน่าทะนุถนอมเหลือเกิน

"เมื่อคืนนอนหลับไหมคะ"

"หลับจะ หลับไปสี่ชั่วโมงแล้วก็ตื่นมาเขียนหนังสือนิดหน่อยก่อนจะหลับไปอีกครึ่ง"

"นอนหลับไม่ยาวตลอดคืนแบบนี้ไม่ดีใช่ไหมคะ อ้อยจำที่คุณหอบบอกได้"

หญิงสาวยิ้มช้าแต่ก็ยังสนใจดอกไม้ตรงหน้าอยู่ "ไม่เป็นไรหรอกน่า
อีกไม่ถึงสองเดือนก็จะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยแล้ว"

"คุณก็น่าไปทานข้าวเถอะคะ กำลังร้อนๆ เลย"

"ขอชมดอกไม้อีกหน่อย มันบานวันเดี๋ยวนี้ละ"

ธรรมชาติของดอกบัวดิน มันเป็นดอกไม้กลีบอ่อน ดอกหนึ่งมีเพียง
หกกลีบ เมื่อบานเต็มที่ก็จะมองเห็นก้านเกสรสีเหลืองเล็กๆ อยู่ตรงกลางดอก
ก้านดอกของมันเล็กเหมือนไม้เสียบลูกชิ้น ใบเรียวยาวคล้ายใบของต้นกระเทียม
หัวของมันจะหลบอยู่ใต้ดิน เมื่อได้รับความชื้นเต็มที่แล้วก็จะค่อยๆ แตกใบ
ออกมา หลังจากนั้นเมื่อได้รับสารอาหารมากพอดอกก็จะแทงยอดออกมา
ให้เห็น แต่น่าเสียดายที่สิ่งสวยงามนั้นจะอยู่ได้ไม่นาน เมื่อดอกบานเต็มที่แล้ว
มันจะมีอายุแค่หนึ่งถึงสองวันเท่านั้น จากนั้นกลีบดอกก็จะโรยราลง

"อยากถ่ายรูปเก็บไว้ดูมัยคะ"

น้ำอ้อยถามอย่างเอาใจ แต่คนปลูกกลับส่ายหน้า

"เก็บไว้ในความทรงจำดีกว่า"

เธอแตะที่กลีบดอกเหล่านั้นอย่างอ่อนโยนพร้อมรอยยิ้มที่ริมฝีปาก

"เราแวะระหว่างทางบ่อยไปรีเปล่าคะ จากที่คอนเฟิร์มกับที่พักไปว่า
จะถึงตอนบ่ายสองโมง นี่เลยเวลามาเก็บชั่วโมงแล้ว"

จิรัชยาพูดขึ้นมาเมื่อเห็นตัวเลขบนหน้าปัดคอนโซลรถของพารณ
แม้ถ้อยคำเหล่านั้นจะฟังดูเป็นกังวลแต่ในความเป็นจริงแล้วทั้งสองกลับยัง
รู้สึกสบายๆ อยู่

"ไม่เป็นไรหรอก มาเดี๋ยวนี้นา"

"แน่ใจหรือคะ...คุณนะมาทำงาน แต่ฉันสิมาเที่ยว"

"ก็จริง"

พารณยิ้มกว้าง ใบหน้าหล่อเหลา ดวงตาเล็กสดใสภายใต้แว่นกันแดด

สีชานี้ทำให้เขายิ่งนำมามอง จิรัชยาหันไปมองใบหน้าด้านข้างนั้นอย่างจริงจัง จนเจ้าตัวเริ่มรู้สึก

"มีอะไร กำลังหลงแฟนตัวเองอยู่หรือ"

จิรัชยาหัวเราะคิก "อยู่กับคุณกันสนิทมากไป ฉันว่าคุณก็เริ่มหลงตัวเอง เหมือนเจ้านายแล้วละ"

ชายหนุ่มยิ้มกริ่มอย่างยอมรับ "แต่ผมไม่มีวันเหมือนเขาทั้งหมดหรอก... อย่างน้อยก็เรื่องความรัก"

หญิงสาวเข้าใจทันทีว่าพารณหมายถึงอะไร เธอก็รู้สึกไม่ต่างกัน บางทีชีวิตที่สมบูรณ์แบบก็ไม่ได้หมายความว่าจะสามารถทำอะไรตามใจตนเอง ทุกอย่างได้

"โ๊ะ! นั่นทางเข้าค่ะ!"

จิรัชยาอุทานเสียงดังแล้วชี้ไปที่ป้ายเล็กๆ ที่เขียนว่า 'Full of Love House' พารณพลอยตกใจกับเสียงอุทานนั้น แต่เขาก็ควบคุมสถานการณ์ไว้ได้ ชายหนุ่มชะลอรถในตอนที่ขับเลยทางเข้าไปราวสิบเมตรแล้ว

"คิดว่าจะเป็นป้ายภาษาไทยเลยไม่ได้สนใจป้ายภาษาอังกฤษ เดียวกลับรถก่อน"

"นั่นสิคะ แต่ก็พอจะเข้าใจแล้วนะคะว่าทำไมพนักงานถึงทำเสียงแปลกใจว่าเรารู้จักที่พักของเขาได้ยังไง ทำทางแยกส่วนใหญ่ของเขาคงจะเป็นชาวต่างชาติ"

ชายหนุ่มหมุนรถกลับมายังเส้นทางที่ต้องการได้แล้ว และเขากำลังเลี้ยวเข้าไปในถนนที่แคบลงจากถนนหลัก แม้จะศึกษาเส้นทางมาจากกูเกิลแมปแล้วแต่ดูเหมือนมันจะคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงไปบ้าง ดังนั้นพารณจึงตัดสินใจปิดแอปพลิเคชันนั้นลงแล้วอาศัยการมองป้ายนำทางข้างถนนแทน

"มีถนนใหญ่ที่เชื่อมกับจุดศูนย์กลางของเมือง ทางเข้าอยู่ห่างจาก

ตัวเมืองประมาณยี่สิบกิโลเมตร แล้วต้องขับรถเข้าไปในถนนรองอีกราวห้ากิโล...
คุณว่าไง"

"ก็ไม่ลำบากมากถ้ามีรถส่วนตัว แต่ถ้าไม่มี...ก็นับว่าเป็นที่พักที่เดินทาง
ลำบากเหมือนกันนะคะ"

"นั่นสิ"

ระหว่างการขับรถเข้าไปสู่อำเภอเขตของบ้านเต็มรักนั้น สองข้างทาง
มีต้นมะขามเทศปลูกทิ้งระยะห่างกันราวสิบเมตรตลอดสาย เมื่อลำต้นตั้งตรง
และกิ่งก้านแผ่รอบทำให้เกิดร่มเงาที่ทิ้งตัวลงสู่ใจกลางของถนนลาดยางมะตอย
ลำแสงของแดดยามบ่ายแก่ๆ ส่องลอดลงมาทำให้ถนนเส้นนั้นร่มรื่นสบายตา

"สวยจังเลยนะคะ คงต้องใช้เวลาปลูกหลายปี"

ตอนนี้ต้นมะขามเทศออกทั้งดอกทั้งฝักจึงทำให้บนต้นไม้สีเขียว แดง
ชมพูปะปนกันราวศิลปะที่แต้มสีลงไปบนผืนผ้าใบ ฝักมะขามเทศที่แก่แล้ว
เปลือกจะแตกปริ เนื้อในสีขาวก็ไหลออกมาเป็นอาหารของสัตว์เล็กๆ อย่าง
กระรอก นก หรือหนอนอีกด้วย

"ฝักมันกินได้นะ"

พารณบอกแล้วสายตาของเขาก็มองเห็นป้าย 'อีกสองกิโลเมตร
ถึงบ้านเต็มรัก' ที่เขียนด้วยลายมือ

"ใกล้ถึงแล้ว"

จิรัชยายกมือถือขึ้นมาถ่ายรูปไปเรื่อยๆ เธอไม่ได้คิดว่านี่เป็นงาน แต่
คิดว่ามันเป็นการมาเที่ยวค้างคืนที่ต่างจังหวัดเป็นครั้งแรกระหว่างเธอกับ
พารณ

เมื่อมาถึงจุดหมายหนุ่มสาวทั้งสองก็ยิ้มกว้างกับภาพที่เห็นตรงหน้า
มันเป็นทางเข้าบ้านพักที่มีขนาดไม่กว้างนัก ไม่พอสำหรับการวิ่งสวนกัน
ของรถสองคันด้วยซ้ำไป คล้ายกับเป็นบ้านของญาติสนิทสักคนเท่านั้น
'บ้านเต็มรัก' มีทั้งป้ายภาษาไทยและภาษาอังกฤษเขียนไว้บนซุ้มประตู

ซึ่งถูกดอกเล็บมือนางปกคลุมไว้เป็นพวงระย้า เมื่อนารถเข้าไปจอดไว้ตรงที่จอดรถเล็ก ๆ ด้านหน้าสวนหย่อมแล้วเจ้าหน้าที่ของบ้านเต็มรักก็วิ่งเข้ามาหา

"สวัสดิ์อะ ยินดีต้อนรับสู่บ้านเต็มรักของเรานะอะ การเดินทางเป็นยังไงบ้าง รابرินดีนะอะ"

คำพูดรวดเร็วของพระเพลิงทำให้จิริศยากับพารณที่ก้าวลงมาจากรถแล้วนั้นต้องอมยิ้ม และชายหนุ่มก็เป็นคนตอบคำถามเหล่านั้น

"หวัดดีครับ ต้องขอโทษด้วยที่เลต การเดินทางสะดวกสบายและปลอดภัยดีครับ"

"ดีจัง เห็นพวกคุณมาถึงช้ากว่าที่เคยแจ้งไว้ ผมก็เป็นห่วงว่าจะเกิดอะไรขึ้นระหว่างทาง"

แขกทั้งคู่จับน้ำเสียงแฉ่งตรงท้ายประโยคได้พร้อมกัน แต่มันก็ไม่ได้ผิดสังเกตมากพอที่จะถามต่อ

"อ้อ มีนิดหน่อย"

"อะไรอะ!"

ดวงตาของพระเพลิงเบิกโตจนน่าตกใจ แต่คนพูดกลับยิ้ม

"บ้ายมีน้อยเกินไปนะครับ เกือบขับเลยทางแยก"

"อ้อ เรื่องนั้นเราต้องขอโทษด้วยอะ ทางเราพยายามแก้ไขแล้วแต่ก็โดนรื้อทิ้งไปบ่อยๆ"

พระเพลิงถอนใจอย่างเบือหน่าย เขาตั้งใจจะอธิบายเพิ่มเติมแต่เมื่อได้เห็นพารณเต็มตัวและได้สบตาใกล้ๆ แล้วดวงตาของพระเพลิงก็เป็นประกายวิบวับขึ้นมาแทน เขายิ้มเอียงอาย

"คุณเป็นดาราอะไรอะ"

จิริศยาหัวเราะคิกคักอยู่คนเดียวจนแฟนหนุ่มต้องหันไปมอง

"โอ๊ะ! ขอโทษที ต้องเชิญแขกเข้าที่พักก่อนสินะ ผมนี้ใช้ไม่ได้เลย"

มัวแต่ตะลึง...เอ่อ คุณผู้หญิงก็สวยน่ารักมากนะฮะ ไหนกระเป๋าดูเดินทางเอ๋ย มา ผมจัดการให้"

ความเป็นคนตรงไปตรงมาแล้วยังอารมณ์ดีของพระเพลิงทำให้จิริศยากับพารณารู้สึกดีตามไปด้วย

"ไม่เป็นไร มีแค่สองใบเล็กๆ เต็มผมถือเอง"

"ไม่ได้ฮะ เต็มเจ้านายของผมเห็น ผมก็โดนไล่ออกสิ"

"โอเคๆ งั้นเราถือคนละใบ ให้คุณผู้หญิงเดินตามสบายแล้วกัน"

เมื่อตกลงกันได้แล้วขบวนเล็กๆ ก็เริ่มเดินจากลานจอดรถผ่านทางเดินที่มีหินปูรองไว้เพื่อไม่ให้เหยียบพื้นหญ้า พระเพลิงเดินนำหน้าแขกของเขา ทั้งสองพร้อมกันบรรยายสถานที่พักไปด้วย

"บ้านเต็มรักเป็นที่พักกึ่งรีสอร์ทกึ่งโฮมสเตย์ฮะ เรามีทั้งแบบรายวันแล้วก็รายเดือน แขกที่มาพักกับเราส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ พวกคุณสองคนทำให้ผมแปลกใจที่ติดต่อมาขอพักคืนเดียวแบบนี้ ไม่ทราบว่ามีรู้จักเราจากที่ไหนหรือฮะ"

จิริศยาเตรียมตัวกับคำถามนี้มาอย่างดีแล้ว "เรามีเพื่อนอยู่ที่พัทยาค่ะ เขาเป็นคนแนะนำมาเพราะรู้ว่าเราสองคนชอบที่เงียบๆ แล้วค่อนข้างเป็นส่วนตัว เราเลยหาเวลาพักผ่อนจากการทำงานหนักมานอนเล่นที่นี่"

"อ้อ ถ้าอยู่ที่พัทยาแล้วรู้จักเราก็น่าจะรู้มาจากเว็บบอร์ดการท่องเที่ยว... เอ่อ ความจริงเราก็ไม่ได้ลงโฆษณาที่ไหน แต่ก็แขกที่เคยมาพักกับเราแล้วประทับใจ เขาก็มักจะไปพูดต่อในเว็บบอร์ดหรือบล็อกอะไรพวกนี้ล่ะฮะ พุดกันแบบปากต่อปาก"

ท่าทางของพระเพลิงดูจะภูมิใจภูมิใจในสถานที่ทำงานของเขามาก

"ถึงแล้วฮะ...บ้านเต็มรัก" เขาผายมือไปที่เรือนไม้สองชั้นหลังใหญ่ด้านหน้า ซึ่งตอนนี้มีชาวต่างชาติยืนอยู่หน้าประตูสามคน พระเพลิงทักทายด้วยถ้อยคำง่ายๆ ก่อนจะหันมาสนใจจิริศยากับพารณต่อ "เชิญคุณทั้งสอง

เข้ามาในบ้านก่อน เราจะได้เช็กอินกันซะ"

"น่ารักจังเลยคะ"

จิรัศยาพูดขึ้นทันทีที่เห็นประตูทางเข้าซึ่งถูกเปิดทิ้งไว้ ด้านบนกรอบประตูมีช่อดอกไม้แห้งตกแต่งอยู่ เมื่อก้าวเข้าไปแล้วด้านในก็จะเป็นเหมือนโรงแรมขนาดยาว ตรงกึ่งกลางเป็นลานกว้างมีโต๊ะอาหารกับเก้าอี้ขนาดยาวตั้งอยู่ หลังคาของบ้านเป็นทรงสูงจากพื้นจรดเพดาน ส่วนชั้นสองนั้นเมื่อมองขึ้นไปจะเป็นราวไม้ล้อมทางเดินรูปเกือกม้า มีนักท่องเที่ยวสองคนยืนฟังราวไม้และคุยกันกะหงุกกะหองอยู่ตรงนั้นด้วย

พารณเดินไปที่เคาน์เตอร์ไม้ซึ่งตอนนี้พระเพลิงได้หยิบกระดาษสำหรับให้แขกของบ้านพักได้ลงทะเบียนส่งมาให้เขาสองใบ ชายหนุ่มรับมาถือไว้

"ขอบัตรประชาชนของคุณทั้งสองด้วยนะฮะ เราต้องถ่ายรูปไว้เป็นหลักฐานการเข้าพัก"

"ครับ"

"แล้วคุณสามารถนั่งกรอกรายละเอียดก่อนการเข้าพักได้ที่โต๊ะตัวววนั้นเลย" พระเพลิงผายมือไปที่โต๊ะกึ่งกลางโถงแล้วยื่นปากกาสองด้ามให้พวกเขา "นั่นเป็นพื้นที่อเนกประสงค์ของเราฮะ ไว้เป็นโต๊ะรับประทานอาหารก็ได้ โต๊ะรับแขก โต๊ะลงทะเบียน หรือบางครั้งแขกเมาก็มาฟุบหลับตรงโต๊ะนั้นก็มิ"

แขกที่เพิ่งเข้ามาใหม่ยิ้มให้พระเพลิงทั้งคู่แล้วเริ่มลงมือทำตามระเบียบการเข้าพัก จิรัศยาล้อมมองรอบตัวอย่างมีความสุข เธอชอบบรรยากาศของที่นี่จริงๆ มันดูอบอุ่นมากกว่าโรงแรมทั่วไป เมื่อการลงทะเบียนเสร็จสิ้นและพวกเขาได้รับกุญแจห้องนอนแล้ว พระเพลิงก็ยกกระเป๋าเดินทางของแขกขึ้นอีกครั้ง

"ตามผมมาเลยฮะ เราจะขึ้นไปชั้นสองกัน"

เมื่อเริ่มขยับตัว เจ้าหน้าที่ของบ้านเต็มรักก็เริ่มการบรรยายอีกครั้ง

"ด้านล่างของบ้านจะเป็นห้องครัวเล็กๆ ที่มีพื้นที่สำหรับให้แขกสามารถทำอาหารง่ายๆ รับประทานเองได้ซะ แต่คุณต้องซื้อวัตถุดิบสำหรับทำอาหารมาเอง เราจะมีภาชนะกับเครื่องปรุงให้เล็กน้อย ทำเองแล้วก็เก็บล้างเอง แยกต่างชาติส่วนใหญ่ที่อยู่กับเรานานหน่อยก็มักทำอะไรง่ายๆ กินอย่างพวกแซนด์วิช สปาเกตตี้อะไรอย่างนั้นแหละคะ"

"แล้วเก็บค่าใช้จ่ายเพิ่มไหมคะ"

"ไม่เก็บซะ สบายๆ เหมือนอยู่บ้าน...นอกจากห้องครัว โต๊ะอาหาร แล้วก็ยังมีห้องน้ำแยกชายหญิงอยู่ด้านล่างด้วย มีมุมรับแขก มุมอ่านหนังสือ แล้วก็คุณสามารถสั่งอาหารและเครื่องดื่มเพิ่มเติมได้ซะ เรามีอาหารตามสั่ง บางวันก็จะมีเบเกอรี่ด้วย ส่วนเครื่องดื่มก็มีชา กาแฟ น้ำปั่น มีตู้สำหรับแช่เครื่องดื่มกระป๋องอยู่ฝั่งโน้น แต่พวกนี้ต้องจ่ายเงินเพิ่ม"

พารณเข้าใจได้ทันทีว่าเจ้าของพยายามจะอำนวยความสะดวกให้แขกที่ไม่มีรถไม่ต้องออกไปหาอาหารรับประทานข้างนอกและสามารถใช้ชีวิตอยู่ในรีสอร์ทได้อย่างสบายที่สุด เมื่อทั้งสามเดินมาถึงชั้นสอง พระเพลิงก็ทักทายแขกต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษ จากนั้นพวกเขาก็หันมาทักทายจิริศยากับพารณด้วย ทั้งสี่คุยกันด้วยคำถามที่นักเดินทางมักถามกัน อย่างเช่น สบายดีมั๊ย พวกคุณมาจากที่ไหน แล้วจะพักที่นี้นานเท่าไร นอกจากนี้แขกต่างชาติยังชมพนักงานรวมถึงทุกอย่างในบ้านเต็มรักให้แขกที่มาใหม่ฟังด้วยว่าพวกเขาชอบที่นี่มากแค่ไหน นั่นทำให้พระเพลิงยิ้มกว้างก่อนจะลาไปส่งแขกที่มาใหม่ก่อน

ชั้นสองแบ่งเป็นพื้นที่สองฟากฝั่งอย่างชัดเจน หลังจากเดินขึ้นบันไดและทักทายแขกแล้วพระเพลิงก็เลือกเดินไปฝั่งขวามือ เขาซื้บอกรบวมๆ

"ฝั่งขวาทั้งหมดนี้เป็นฟากของห้องเดี่ยวซะ ส่วนฝั่งโน้นซึ่งเป็นฝั่งซ้ายจะเป็นห้องนอนแบบรวมแต่แยกชายหญิง ของห้องคุณจะอยู่ตรงนี้ เชิญคะ"

พวกเขาเดินตามพระเพลิงไปยังประตูห้องแรกของฝั่งขวา เมื่อประตูไม้

ถูกเปิดออกก็มองเห็นพุกหนาซึ่งวางอยู่บนพื้นไม้ที่ถูกยกขึ้นสูงระดับหัวเข่า
เหนือไปทางศีรษะเป็นหน้าต่างบานกว้างที่สามารถมองเห็นท้องฟ้าได้

"ว้าว..."

คำอุทานของจิริศยาทำให้พระเพลิงยิ้ม

"ชอบไหมฮะ"

"ชอบค่ะ น่ารัก"

"ห้องเล็กๆ แต่เป็นส่วนตัวฮะ เชิญเข้ามาได้เลย ส่วนห้องน้ำก็อยู่ด้านใน
สะดวกสบาย"

พารณยังไม่เดินตามพระเพลิงกับจิริศยาเข้าไปในห้อง เขากลับหัน
ไปมองเมื่อเห็นแขกชาวต่างชาติคนหนึ่งเดินออกมาจากประตูห้องทางฝั่งซ้าย
เขาคอนั้นคงพักในห้องรวมอย่างที่พระเพลิงบอก ที่นี้ผู้คนเข้าออกพลุกพล่าน
มากกว่าที่เขาคิด ทั้งที่มันขัดแย้งกับภาพลักษณ์ที่เห็นภายนอกซึ่งดูเงียบสงบ
เป็นอย่างมาก ในลานจอดรถก็มีรถของเขาเพียงคันเดียวที่จอดอยู่

จิริศยาเดินดูรอบห้องซึ่งตกแต่งสไตล์บ้านไม้ในป่าใหญ่ มันเรียบง่าย
แต่ก็ยังคงความสะดวกสบายไว้ได้อย่างครบครัน ในห้องเล็กๆ มีตั้งไว้
วางกระเป๋าสองใบ สูงขึ้นไปทำเป็นราวไม้ไว้สำหรับแขวนเสื้อผ้า ห้องน้ำมีอ่างล้างหน้า
ชักโครก และฝักบัวที่จัดวางตำแหน่งไว้อย่างลงตัว คนออกแบบใช้พื้นที่ที่มีอยู่
ได้อย่างยอดเยี่ยม

"คุณเป็นคนติดเครื่องปรับอากาศมั๊ยฮะ"

"อ้อ เราพอทราบมาแล้วค่ะว่าที่นี่ไม่มีแอร์"

พระเพลิงยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาว "ใช่ฮะ ผมกำลังกังวลเรื่องนี้...
เอ่อ เคยมีแขกคนไทยมาพักกับเราแล้วหัวพัดหัวเหวี่ยงเรื่องนี้มาก เราก็เลย
ต้องบอกไว้ก่อน"

"ด้วยราคาที่พักที่ไม่แพงอย่างนี้ก็ไม่น่าคิดว่าจะมีบริการนะคะ...
ฉันเข้าใจค่ะ อีกอย่างที่นี่อากาศดีมาก ตอนกลางวันเราเปิดหน้าต่างไว้ได้

ไซ้ไหมคะ"

"ตามสบายเลยคะ มีมุ้งลวดไว้กันยุงกันแมลงแล้ว เรามีพัดลมในห้องสองจุดและคุณสามารถเปิดพัดลมบนเพดานไว้ได้ตลอดเวลา ห้องไม่ใหญ่เกินไปแรงลมที่มีจะทำให้คุณนอนหลับได้สบายเลยคะ ช่วงนี้ตอนกลางคืนอุณหภูมิจะอยู่ที่สี่สิบถึงยี่สิบสององศา ถ้าฝนตกลงมาด้วยอาจจะต่ำกว่านั้นอีกคะ"

พารณเดินเข้ามาสมทบพอดี พระเพลิงจึงหันไปคุยกับเขา

"มีอะไรจะถามอีกไหมคะ ถ้าไม่มีผมจะได้ขอตัวไปทำงานต่อ"

"ที่นี่มีกิจกรรมอะไรทำบ้างไหมครับ ตอนเข้ามาผมเห็นจักรยานจอดอยู่ด้านหน้าหลายคัน"

"มีอะ" สีหน้าของพระเพลิงตื่นเต้น "ผมลืมบอกไป เรามีจักรยานให้ยืมฟรีอะ แต่อนุญาตให้ขี่ในพื้นที่ของเราเท่านั้น ด้านหลังจะเป็นแปลงผักกับสวนผลไม้เล็กๆ ที่นำผลผลิตมาใช้ในโฮมสเตย์ มีแหล่งน้ำที่เหมาะสมสำหรับการถ่ายรูปสวยๆ ยามเย็น พวกคุณสามารถสั่งอาหารเย็นไว้ก่อนไปขี่จักรยานเล่นได้นะอะ พอกลับมาอาหารก็จะพร้อมรับประทานพอดี แนะนำให้ออกสักสี่โมงหรือสี่โมงครึ่งแล้วใช้เวลาในพื้นที่ของเราประมาณ ชั่วโมงเศษพระอาทิตย์ก็จะตกพอดี เป็นการออกกำลังกายไปในตัวด้วยนักท่องเที่ยวที่มาอยู่กับเรานานหน่อยบางคนก็จะไปใช้เวลาอยู่ในสวนทั้งวันก็มี คุณอาจจะได้พบหลายคนในนั้นนะอะ"

"ดีจังคะ เราจะลองไปตามที่บอกนะคะ"

"ยินดีเลยคะ งั้นเชิญตามสบายนะ ผมขอตัวไปทำงานก่อน"

พารณพยักหน้าให้ เขารอให้พระเพลิงเดินลงไปชั้นล่างก่อนจึงปิดประตูห้องเพื่ออยู่กับจิริศยาตามลำพัง ชายหนุ่มเดินไปเปิดบานหน้าต่างก่อนจะหันมาพูดเรื่องสำคัญกับแฟนสาว

"ผมคิดว่าเราควรจะมีมองหาที่อื่นแทน"

"ฉันก็คิดเหมือนคุณเลยคะ ที่นี้น่ารักเกินกว่าที่เราจะทำลายมันนะคะ"

"อืม"

แต่ไม่รู้ว่าก้อนทอเนกจะเห็นด้วยหรือไม่ หน้าที่ของพวกเขาตอนนี้ก็คือ การหาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่นี้มาให้ได้มากที่สุดก่อน

"พอเลขาฯ ไม่อยู่ถึงยอมมากินข้าวเย็นกับแม่ได้"

กมลพัชรประชดหลังจากที่เดี๋ยวก่อนได้กริบใช้ในบ้านขึ้นมารายงานว่าลูกชายคนโต เดินทางมาถึงจุดหมายแล้ว บุตรีนทร์ที่ยังไม่กลับก็ได้แต่อมยิ้ม

"แล้วยายกึ่งละ อยู่บ้านรึยัง"

"คนขับรถโทรมาแล้วคะว่าจะมาถึงไม่เกินสิบห้านาทีนี้ เธอไปสปรมาคะ"

"อืม... เธอก็ลงไปกินข้าวด้วยกันสิ"

"วันนี้ต้องขอตัวคะคุณท่าน พอดีมีนัดกับคนที่บ้านเหมือนกัน"

"ตามใจ" นายใหญ่ของบ้านเก็บเอกสารสำคัญที่เลขชาย ส่วนตัวนำมา เสนอไว้ให้นลินชัคโตะทำงานแล้วลุกขึ้นยืน "คงต้องบอกคุณกัณฑ์ของเธอ วันนี้แล้ววให้หาเวลาว่างไว้เพื่อไปเซียงราย"

"คะ อยากรู้ความในใจของเธอจะคะว่ารู้สึกยังไงกับคุณพ่่างพราว บังยังไม่แน่ใจเลยว่าจะจะรักพอที่จะแต่งงานด้วยได้รึเปล่า"

กมลพัชรยิ้มเยาะแล้วเริ่มเดินออกจากห้อง เลขชาย ก็เดินตามมาด้วย

"ก่อนแต่งงานฉันกับพ่อของเขาก็กังไม่ได้รักกัน ชีวิตของพวกเรา สมบูรณ์พร้อมทุกอย่างที่คนอื่นเป็นล้านๆ ไม่สามารถมีเหมือน เพราะฉะนั้น บางเรื่องเราก็ต้องยอมเสียสละมากกว่าคนอื่น...ชะตากรรมของมนุษย์มันก็ต้องหา ทางสร้างความสมดุลแบบนี้แหละ มันบังคับให้เราต้องเลือกระหว่างความทุกข์ ที่แสนหวานหรือความสุขอันแสนเศร้า"

บุตรีนทร์อดคิดไม่ได้ว่าช่วงนี้กมลพัชรคงว่างมากพอที่จะอ่านวรรณกรรมดีๆ ลักเล่ม นางคงติดอยู่กับอารมณ์ที่ได้จากการอ่านนั้น คำเปรียบเปรยแปลกๆ

จึงได้หลุดออกมาจากปากอย่างเลื่อนลอย หรือบางทีอาจเป็นเพราะเธอเองที่ไม่เข้าใจความหมายพวกนั้น

เสียงเปียโนดังกังวานขึ้นมาถึงชั้นสองของคฤหาสน์ สุภาพสตรีทั้งสองคนต่างประหลาดใจเพราะไม่ได้ยินเสียงของเปียโนในบ้านหลังนี้มานานแล้ว นานจนแทบจำไม่ได้ว่าเปียโนหลังใหญ่ซึ่งถูกวางไว้กลางบ้านนั้นถูกเล่นครั้งสุดท้ายเมื่อใด บทเพลงที่ถูกบรรเลงขึ้นทั้งอ่อนหวานและแสนเศร้า มันสามารถสื่ออารมณ์ของคนที่กำลังเล่นได้ดี เสียงเปียโนทำให้เด็กรับใช้ในบ้านต่างเผลอหันหน้าออกมาดูและฟังอย่างกล้าๆ กลัวๆ เมื่อกมลพัชรและบุครินทร์เดินมาถึงเฉลียงทางลงบันไดจึงได้เห็นว่าคนที่อยู่หลังเปียโนก็คือกัณท์นั่นเอง

ชายหนุ่มนั่งหลังตรง เขาใส่ชุดลำลองแต่ยังคงความสุภาพ ใบหน้าคมสันนั้นดูเย็นชา ช่วงไหล่ขยับขึ้นลงช้าๆ ตามจังหวะของการเคลื่อนไหว บางช่วงของเพลงเขาหลับตาลงปล่อยให้มือเรียวยาวพลิ้วไหวไปตามธรรมชาติ กล้ามเนื้อของนิ้วทั้งสิบจดจำท่วงทำนองได้อย่างไม่คลาดเคลื่อน คงเป็นเพราะเจ้าของได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีและหนักหน่วงจากในอดีต

"ฟังแล้วรู้สึกเหงาจังเลยนะคะ"

"Moonlight Sonata ของ Beethoven เธอเข้าใจความหมายของเพลงได้ถูกแล้วล่ะ"

"คุณกัณท์เก่งจังเลยคะ"

กมลพัชรยิ้มเศร้า "มือแข็งไปหมดแล้ว ต้องใช้เวลารี้อฟื้นอีกหน่อย นี่ถ้าพ่อของเขายังอยู่ ตากัณท์อาจจะเป็นนักเปียโนคลาสสิกแทนนักบริหารไปแล้วก็ได้"

"ตอนนี้ก็เป็นผู้บริหารกับนักสะสมรถยนต์นะคะ ดีแล้วล่ะคะ"

บุครินทร์พูดพลบ ทั้งสองคนยืนฟังเสียงเปียโนต่ออยู่ครู่หนึ่ง ในขณะที่คนเล่นยังบรรเลงไม่จบเพลงเสียงเจ็อยแจ้วของใครอีกคนก็ดังขึ้นตรงประตู

ด้านหน้าทั้งที่ยังมองไม่เห็นตัว

"ว้าวว วันนี้พี่ชายเล่นเปียโน เพราะจังเลย"

เสียงนั้นทำให้กัณฑ์อเนกหันไปมองแล้วหยุดเล่นทันที กมลพัชรดยืมไม่ได้ เจ้าตัวปวนโผล่มาที่ไรต้องได้เป็นจุดเด่นของบ้านเสมอ นางกับเลขชา จึงเดินลงบันไดมาสมทบกับลูกชายและลูกสาวที่โถงชั้นล่าง กิริติกาเข้ามากอดด้านหลังของพี่ชายไว้หลวมๆ

"คิดถึง"

กัณฑ์อเนกใช้นิ้วชี้จิ้มไปที่หน้าผากของน้องสาวที่ยื่นมาเหนือหัวไหล่ของตนเบาๆ "เจอกันทุกอาทิตย์"

"กลับมาอยู่บ้านสิ จะได้เล่นเปียโนทุกวัน"

"ซื้อเปียโนหลังใหม่ไว้ที่คอนโดฯ ก็จะได้เล่นทุกวันเหมือนกัน"

กิริติกาปล่อยมือแล้วยึดตัวตรงพร้อมกับทำมูมย่น "กลมไม่สำเร็จแฮะ"

"ก็รู้อยู่ว่าไม่มีทางสำเร็จก็ยังไม่พยายาม" กมลพัชรสรวปให้ "ไปกินข้าวกันได้แล้ว"

กัณฑ์อเนกลุกขึ้นยืนแล้วหักท่ายทั้งมารดากับเลขชา ส่วนตัวของนางจากนั้นบุตรินทร์ก็ขอตัวกลับ ปล่อยให้สามคนแม่ลูกได้ใช้ช่วงเวลาของการรับประทานอาหารค่ำร่วมกัน หัวหน้าแม่บ้านเชิญให้เจ้านายทุกคนนั่งประจำที่โต๊ะในห้องรับประทานอาหารก่อนจะเริ่มเสิร์ฟ...

"กัณฑ์ให้รถหวานว่างไปเชียงรายกับแม่สักสองสามวันนะ"

คำสั่งที่สุภาพนั้นทำให้กิริติกาชะงักค้าง กัณฑ์อเนกผู้เป็นเจ้าของเรื่องเสียอีกที่เป็นฝ่ายไม่มีปฏิกิริยากับคำสั่งนั้นเลย

"ครับ"

"ไปหาว่าที่ลูกสะใภ้เหรอกะคุณแม่"

"ไปด้วยกันไหมล่ะเราเนะ"

คนสวยรีบส่ายหน้าทันที "กึ่งบอกพี่กัณฑ์แล้วว่าจะรอทานข้าวกับเขา"

ที่บ้านของเราเท่านั้น"

กมลพัชรรู้ทันลูกสาวว่าเป็นคนไม่ชอบยุ่งเรื่องของคนอื่น เพราะว่าแค่เรื่องของตัวเองก็มีอะไรๆ ให้ต้องทำมากพออยู่แล้ว ตอนหนึ่งงานในบริษัทที่กิริติกาดูแลอยู่นั้นกำลังไปด้วยดี อีกสองปีหลังจากนี้หญิงสาวจะถูกเสนอชื่อเพื่อเป็นหนึ่งในคณะกรรมการบริหารของเฟรชคูลกรุ๊ป เพราะฉะนั้นกิริติกาก็ยังต้องพิสูจน์ความสามารถของตัวเองอีกหลายเรื่อง ลูกสาวคนเล็กซึ่งในอดีตแทบจะไม่ใช่เป็นไฉนเลยกลายเป็นพายุอะไรเลย กลับกลายเป็นคนใหม่ที่รับผิดชอบตัวเองและการทำงานมากขึ้นหลังจากที่มารดาป่วยหนัก ได้แค่นี้กมลพัชรก็ภูมิใจในตัวกิริติกามากแล้ว

"แล้วกึ่งถามพี่กัณฑ์จริงๆ นะว่ารักเขาพอที่จะแต่งงานด้วยกันได้จริงหรือ"

"ยายกึ่ง..."

เสียงเข้มต่ำของแม่ดังสวนขึ้นมาทันที หญิงสาวก็ตั้งใจถอนหายใจหนักสวนออกไปทันทีเช่นกัน

"คุณแม่คะ เรื่องนี้เราต้องเคลียร์กันให้จบก่อนที่จะทำเรื่องอื่นๆ ต่อไปนะคะ ดูอย่างกึ่งสิ เคยคิดว่ารักหนุ่มอิตาลีนั่นจริงจังจนอยากแต่งงานกับเขาใจจะขาด พอเวลามันผ่านไปตอนนี้กึ่งกลับรู้สึกว่าเขาไม่ดีแต่"

"ขอใจนะยะที่เชื่อฉัน" กมลพัชรประชด "ถ้าแต่งไปแกคงโดนปอกลอกหมดตัว"

กิริติกากำลังทำหน้าที่สลดก่อนจะหันไปเข้าชี้หาคำตอบจากพี่ชายอีกครั้ง

"ว่าไงคะ พี่ชายรู้สึกยังไงกับคุณพรา้งพราว"

กัณฑ์อเนกเหลือบตามองน้องสาวก่อนพูดสั้นๆ "กัณฑ์"

"แค่นั้น?"

"แค่นั้นก็ดีถมไปแล้ว ดีก็แสดงว่าสามารถจะรู้สึกดีขึ้นไปอีกได้ มันดีกว่าเริ่มต้นด้วยความไม่ดีไม่ใช่หรือยายกึ่ง"

"แหม คุณแม่คะ กิ่งก็เริ่มต้นดีๆ กับแม่ทเหมือนกันนะคะ แล้วดูสิ กิ่งจบยังไง"

"ผู้ชายกับผู้หญิงมันไม่เหมือนกัน ถ้ามันเกิดผิดพลาดอะไรขึ้นมา ผู้ชายนะเริ่มใหม่ได้ง่ายกว่า"

ความคิดของคนรุ่นกมลพัชรช่างแก้ความเข้าใจและทัศนคติได้ยาก กัณฑ์อเนกรวบข้อสงสัยเป็นสัญญาณว่าเขาอยากจบอาหารมื้อนี้แล้ว

"ผมขออะไรหน่อยได้ไหมครับคุณแม่"

"อะไรเหรอ ว่ามาสิ"

"ขอไปเที่ยงรายแค่สองวัน ไม่ค้างคืนที่บ้านของเขา และผมอยากนัดทานข้าวกับพร่างพราวพร้อมเพื่อนของเธอเป็นการส่วนตัวสักมื้อ...ให้คุณบิ่งจัดการให้ด้วย"

กมลพัชรมองใบหน้าคมสันของลูกชายด้วยความโล่งใจ หากเขากล่าวเช่นนี้ก็แสดงว่าต้องการจะทำความรู้จักตัวตนและสังคมของพร่างพราวอย่างจริงจัง นับว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดี

"ได้"

"ขอบคุณครับ ผมอิมแล้ว ขอตัวกลับไปก่อนนะครับ"

"ทำไมรีบกลับล่ะคะ รถก็ไม่อยู่สักหน่อย"

กัณฑ์อเนกหันไปมองน้องสาวด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย "หาเพื่อนกินเหล้า"

"ซี ชีวิตหนุ่มโสด...กึ่งไปด้วยได้มัย"

"ไม่เอา ไม่ให้ไป" พูดแล้วเขาก็ลุกขึ้น "ผมกลับไปก่อนนะครับคุณแม่ ราตรีสวัสดิ์ครับ...ไปละยายจอมยุ่ง"

"เลือกไปที่ไหนไวใจหน่อยนะ"

กมลพัชรกล่าวทิ้งท้ายในตอนที่ถูกชายกำลังจะหมุนตัวออกจากโต๊ะอาหาร เขายิ้มให้หน่อยๆ แต่ไม่ได้ตอบอะไร ชีวิตของกัณฑ์อเนกเหมือนอยู่ในกรงทอง ทุกอย่างสมบูรณ์แบบแต่ก็ถูกจำกัดอยู่ในกรอบแคบๆ นั้นด้วย

บทที่ 5

เกือบเก้านาฬิกาของเช้าวันใหม่แล้วในตอนที่พักผ่อนกับจิตยารับประทานอาหารเช้านับโตะตัวยาวกลางห้องโถงใหญ่เสร็จ ทั้งคู่เก็บสัมภาระลงมาไว้ที่รถเรียบร้อยแล้วก่อนจะเดินเล่นรอบๆ สวนดอกไม้ของโฮมสเตย์ในตอนเช้าตรู่ ทุกอย่างที่นี่ดำเนินไปอย่างเรียบง่าย ไม่มีเสียงอึกทึกครึกโครมทั้งกลางวันและกลางคืน เหมาะจะเป็นที่พักผ่อนสำหรับนักท่องเที่ยวทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ดูเหมือนวันนี้จะมีแขกเช็คอินหลายคน พระเพลิงจึงอยู่ตั้งแต่เช้า

จิตยารช่วยเก็บภาชนะที่รับประทานเสร็จไปไว้ตรงส่วนที่เป็นห้องครัวสำหรับแขก น้ำอ้อยตกใจที่เห็นภาพนั้น เธอจึงรีบวิ่งเข้ามาช่วยหญิงสาวทันที

"ไม่ต้องคะคุณ วางไว้ที่โตะก็ได้ เดี่ยวหนูเก็บเอง"

"ไม่เป็นไรจะ แค่นี้เอง จะได้มีพื้นที่รับประทานอาหารเช้าไว้ให้แขกคนอื่นได้ใช้ต่อ"

"ขอบคุณนะคะ วันนี้ยุ่งหน่อยค่ะ"

"ดีสิค่ะ ครีกรึนดี"

"แล้วเมื่อคืนนอนหลับไหมคะ"

"หลับจ๊ะ อากาศดีมากๆ ความจริงอยากจะขึ้นจักรยานรอบเช้า อยู่เหมือนกันแต่ตื่นไม่ทัน ต้องรีบไปทำธุระต่อที่อื่นนะจ๊ะ"

"เสียดายนะคะมาพักแค่คืนเดียว พวกเราเพิ่งพูดถึงคุณสองคนว่า น่ารักมาก อยากให้อยู่นานๆ นะคะ"

จิรัศยายิ้มกว้าง "ไว้โอกาสหน้าจะมาอีกนะ เอ้อ พี่ส่งสัยอยู่อย่าง..."

"อะไรคะ"

"นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจะออกจากที่นี่ได้อย่างไร มันไกลจากถนนใหญ่ อยู่นะ"

"อ้อ เรามีรถบริการวันเว้นวันค่ะ เป็นรถสองแถวที่จ้างมาจากในเมือง แต่วันนี้วันอาทิตย์จะพิเศษกว่าทุกวันคือเราเอารถของเราไปส่งเอง เพราะเป็นวันที่เราต้องไปซื้อของเข้าโฮมสเตย์นะจ๊ะ"

"อืม เป็นแบบนี้เอง อ้อ ฝากบอกแม่ครัวด้วยนะจ๊ะว่าอาหารอร่อยทุกมื้อเลย เราชอบมาก"

"ขอบคุณค่ะ ป้าสรต้องดีใจมากแน่ๆ"

"งั้นพี่เช็กเอาต์เลยนะ มีอะไรที่พี่ต้องทำอีกหรือเปล่า"

"ไม่มีค่ะ แต่ขอเวลาหนูไปเช็กห้องก่อนเพื่อคุณลิ้มของไว้ รอสักครู่ นะคะ...แป๊บเดียว"

"ได้จ๊ะ เราจะรอหน้าบ้านนะ"

"ค่า"

น้ำอ้อยรับคำเสริจ๊กฟุ้งตัวเร็วขึ้นมันได้ไป พระเพลิงยังส่งภาษาอังกฤษกับแขกชาวต่างชาติอยู่ เขากำลังชี้แจงกำหนดเวลาที่รถจะออกจากบ้านเต็มรักเพื่อเข้าไปในตัวเมือง จิรัศยาเดินกลับมาที่โต๊ะแล้ววางมือบนไหล่กว้างของพารณซึ่งยังคงนั่งรออยู่

"ไปรอด้านหน้าเถอะคะ"

ชายหนุ่มพยักหน้าแล้วรวบมือเล็กนั้นมากุมไว้ เขาเดินเคียงข้างเธอ

มาจนถึงด้านหน้าของบ้านเต็มรัก จังหวะนั้นเองที่มีหญิงสาวรูปร่างบอบบาง ความสูงน้อยกว่าจิริตยาเล็กน้อยโผล่เข้ามา ใบหน้าของเธอสวยแต่ดูแตกต่างจากคนทั่วไป ดูแล้วน่าจะเป็นนักท่องเที่ยวมากกว่าคนพื้นถิ่น ทั้งสีผิว สีผม สีตาแตกต่างจากคนไทย เธอสวมกางเกงยีน เสื้อยืดสีขาว และมีแจ็กเก็ตตัวบางทับอีกชั้นหนึ่ง ผู้หญิงคนนั้นตั้งใจยิ้มให้สองหนุ่มสาวตั้งแต่ที่พบหน้ากัน มันบังคับให้แขกทั้งสองต้องยิ้มตอบไปโดยปริยาย

"จะกลับแล้วหรือคะ"

"ครับ/ค่ะ"

ทั้งคู่ตอบรับด้วยความสุภาพทั้งที่ยังงงอยู่ว่าเธอผู้มาใหม่นั้นเป็นใคร เพราะเป็นครั้งแรกที่ได้พบหน้ากัน แต่ดูเหมือนหญิงสาวจะรู้จักกับพวกเขา มาก่อน

"คุณคือ?"

พารณตัดสติในใจถาม หญิงสาวดูตกใจนิดๆ

"อ้อ ขอโทษทีค่ะ ยังไม่ได้แนะนำตัว ฉันเป็นเจ้าของที่นี่ค่ะ...ภัทรกันย์ ยินดีที่ได้รู้จักและขอบคุณมากนะคะที่มาพักกับเรา"

จิริตยาตื่นเต้นขึ้นมาทันทีเมื่อรู้ว่าเธอคือใคร "ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ที่นี่น่ารักมากเลย เปิดมานานแล้วใช่ไหมคะ"

"นานมากแล้วค่ะ แต่ฉันเพิ่งรับช่วงต่อมาจากแม่ ดีใจที่พวกคุณชอบนะคะ แล้วมาพักกับเราอีกนะคะ"

ทั้งสองยิ้มกว้างแต่ไม่ได้รับปาก แล้วในระหว่างนั้นเองน้ำอ้อยก็วิ่งออกมาจากตัวบ้านพร้อมรอยยิ้มกว้างเช่นกัน

"เรียบบร้อยค่ะ คุณไม่ลืมนะไรและไม่มีข้าวของเสียหาย เช็กเอาต์ได้เลยค่ะ อ้าว คุณกันย์"

"จะ ไปเช็กห้องมาหรือ"

"ค่ะ พี่เพลิงทำงานไม่ทันแล้ว ลูกค้ายื่นเต็มหน้าเคาน์เตอร์เลย มีคน

พูดภาษาที่พี่เพลงไม่เข้าใจด้วยค่ะ กำลังใช้ภาษาไปกันใหญ่"

"งั้นฉันไปช่วยดีกว่า" ภรรยาพยักหน้าแล้วหันมาสนใจลูกค้าของเธอก่อน "ขอบคุณอีกครั้งนะคะ เดินทางกลับโดยสวัสดิภาพค่ะ หวังว่าคุณจะประทับใจกับบ้านเต็มรักของเรานะคะ"

"ค่ะ ฉันชอบมาก งั้นเราขอตัวนะคะ"

ทั้งสามกล่าวลากันอย่างเรียบง่าย น้ำอ้อยยกมือไหว้แล้วยืนรอส่งจิริศยา กับพารณขึ้นรถ ส่วนภรรยาที่นั่งแยกตัวออกไปทันที เธอไม่รู้ตัวว่ายังคงอยู่ในสายตาของจิริศยาอยู่จนกระทั่งรถของพารณขับออกไป...

"เธอต้องพูดภาษาฝรั่งเศสได้แน่"

"หืม...ใคร"

"เจ้าของใจคะ ฉันได้ยินฝรั่งคนที่ยืนอยู่ตรงที่จุดจักรยานเมื่อครู่ เขาพูดฝรั่งเศสกับแฟน เมื่อกี้พอเธอแยกจากเราไปก็ตรงไปคุยกับฝรั่งคนนั้นทันที ว้าว...โพรไฟล์ต้องไม่ธรรมดาแน่ๆ คงไม่ยอมขายที่ดินของแม่หรือคะ คุณบอกคุณกัณฑ์ให้ปิดจ็อบที่นี่ได้เลย"

"งั้นเราก็ต่องไปดูอีกสองที่เพื่อให้คุณกัณฑ์เลือก ไป เดินทางต่อกันเลย"

"โอเคค่ะ ว่าแต่คุณกัณฑ์ก็เก่งจังเลยนะคะที่อดใจไม่โทรหาคุณได้ ฉันคิดว่าเธอจะไม่เชื่อคำพูดของคุณซะอีก"

จิริศยาหัวเราะคิกคักเมื่อนึกถึงนิสัยของกัณฑ์อ่อนกว่าเรื่องเล็กน้อยแค่นี้ ก็จะต้องโทรหาเลขชาย ของตัวเองให้ได้

"ถึงโทรมาผมก็ไม่รับหรอก แกล้งให้ช่วยเหลือตัวเองซะบ้าง"

"แต่ก็เหลืออีกไม่กี่ชั่วโมงแล้วนี่คะที่เรายังมีอิสระ พຽງนี้ก็ต้องกลับไปทำงานแล้ว"

"นั่นนะสิ ถ้าอย่างนั้นก็เลิกพูดถึงคนอื่นเถอะ ผมจะพาคุณไปหาร้านกาแฟกับเบเกอรี่อร่อยๆ กิน"

"ดีค่ะ"

คนทางนี้มีความสุขมากเหลือเกิน โดยไม่รู้เลยว่าคนอีกฝั่งของกรุงเทพฯ จะเป็นอย่างไรที่ไม่มีเลขาฯ ไว้คอยคุยด้วยนานเกินยี่สิบสี่ชั่วโมงแบบนี้

คนกรุงเทพฯ ตกอยู่ในอาการเหงามากกว่าอย่างอื่น หลังจากเมื่อคืนวานได้โทรศัพท์ไปชวนเพื่อนๆ ตีหมกกันที่สกายเลานจ์ภายในโรงแรมหรูแล้วเขาก็กลับมาอนที่คอนโดมิเนียมและเพิ่งตื่นตอนที่ได้ยินเสียงข้อความในโทรศัพท์ดังขึ้นนี่เอง ตอนแรกนึกดีใจว่าพารณกลับมาจากลาพักร้อนแล้ว แต่กัณฑ์อเนกก็ต้องผิดหวังเมื่อข้อความที่เข้ามาเป็นของบุตรีนทร์

'ได้รับคำสั่งจากคุณท่านเรื่องไปเชียงรายและการขอนัดพบคุณพร่างพราวกับเพื่อนของคุณกัณฑ์เรียบร้อยแล้วค่ะ ดิฉันขอเวลาหนึ่งสัปดาห์สำหรับการประสานงานนะคะ ตอนนี้ต้องรอพารณกลับมาจากลาพักร้อนด้วย เพราะเรื่องตารางงานกับวันว่างของคุณกัณฑ์พารณจะทราบอยู่คนเดียวค่ะ'

ชายหนุ่มอ่านแล้วก็ส่งคำว่า 'OK' กลับไป เมื่อการนอนถูกรบวนไปแล้วห้องก็เริ่มทำงานตามไปด้วย กัณฑ์อเนกตัดสินใจลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสบายๆ ก่อนจะไปรับประทานอาหารมื้อเช้าควบลางวันที่ห้องอาหารของคอนโดมิเนียม การได้เห็นผู้คนที่ใช้ชีวิตบ้างน่าจะทำให้เขารู้สึกสดชื่นมากกว่าการที่ต้องขลุกอยู่ในห้องตามลำพังตลอดทั้งวัน

ในระหว่างที่รออาหารในห้องอาหารนั้นกัณฑ์อเนกก็ได้รับไลน์จากปกป้องในห้องพุดคุยรวม ปกป้องมาทักข้อความไว้ให้เพื่อนๆ ทุกคน กัณฑ์อเนกอ่านแล้วก็อารมณ์ดี เนื้อความเป็นการเชิญชวนให้เพื่อนทุกคนมาเลี้ยงฉลองที่เอกภพสามารดเคลียร์ตัวเองจากคดีต่างๆ ซึ่งเกิดขึ้นในฝันของเขาได้หมดแล้ว* และกำลังจะเริ่มต้นชีวิตการทำงานในแบบใหม่เพื่อความสบายใจของครอบครัว

* อ่านเพิ่มเติมได้ใน 'ปรารถนา... ให้เป็นคุณ' โดย tiara

เพื่อนหลายคนในกลุ่มไลน์ตอบรับว่าจะไป

PP : ไอ้ภพจะหันไปเอาดีด้านร้านอาหารแทน มันจ้างเซฟมาใหม่
วันนี้ก็เลยจะลองภูมิเซฟมันซะหน่อย เห็นว่าจะทำสเต็กบาร์บีคิวให้พวกเรา
ลองชิมดู กูขออัญเชิญพวกมึงทุกคนมาเจอกันที่พัทธยาด่วน ห้าโมงเย็น
ที่ร้านเดิมของไอ้ภพ ไอ้กัณฑ์!...มึงด้วย

GA : กูต้องเอาอะไรไปมัย

PP : มาแค่ตัวกับหัวใจ อย่างอื่นไม่ต้อง ไอ้ภพทุนเปียร์ไว้แล้วสามล้ง

GA : ไม่กินเหล้า?

PP : มันถือศีลอยู่ มันบอกว่ากินเปียร์บาปน้อยกว่าเหล้าชนิดหนึ่ง
เพราะแอลกอฮอล์ไม่แรงเท่า

GA : ฮะฮะฮ่า อันนี้สมกับเป็นไอ้ภพ ได้...เจอกัน

อย่างน้อยเขาก็มีอะไรทำในวันหยุด กัณฑ์อเนกจัดการอาหารมื้อแรก
ของวันด้วยความรู้สึกที่ดีขึ้นกว่าเดิม

เมื่อไม่มีอะไรทำในกรุงเทพฯ แล้ว กัณฑ์อเนกก็ตั้งใจว่าจะขับฟอร์ด
มัสแตงสีน้ำเงินของเขาออกจากที่นี่เร็วหน่อย ตั้งใจว่าจะขับไปเรื่อยๆ
เพื่อถ่วงเวลาให้ใกล้ห้าโมงเย็นมากที่สุดก่อนที่จะถึงร้านอาหารของเอกภพ
หลังจากมีเพื่อนที่ต้องการเขาแล้วชายหนุ่มก็รู้สึกว่าการมดดีขึ้น ในตอน
สี่โมงเย็นนั้นกัณฑ์อเนกก็เข้าไปในเขตจังหวัดชลบุรีเรียบร้อยแล้ว

"เหลือเวลาตั้งชั่วโมง ทำอะไรก่อนดีวะ"

ชายหนุ่มบ่นกับตัวเองในรถ แล้วจู่ๆ ความคิดก็เกิดวาบขึ้นมาในหัว

"เออ แวะไปดูที่นี้สักหน่อยดีกว่า มีเวลาอยู่นี่นะ"

กัณฑ์อเนกเปิดสัญญาณไฟเพื่อหมุนพวงมาลัยเข้าจอดข้างทาง จากนั้น
ก็ใส่พิกัดของสถานที่ที่เขาต้องการไปบนหน้าจอตงคอนโซลรถ รอเครื่องมือ

นำทางประมวลผลไม่ก็วินาทีเส้นทางที่ชายหนุ่มต้องการก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ
"ไม่ไกลนี่นา จากที่นั่นไปขับก็ยังทันเวลานัดด้วย โอเค...งั้นไปสำรวจ
กันเลย"

ชายหนุ่มออกรถอีกครั้ง คราวนี้เขาตั้งใจขับไปบนถนนสายรองซึ่งเป็น
ทางหลวงสายชนบท ทว่าดันขับรถเลยทางเข้าไปหน่อย พอรู้ตัวจึงต้องวงรถ
กลับมา แต่เขาก็ยังไม่หยุดหืดเท่าไรนักเพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เขาสามารถ
ค้นหาเป้าหมายใหม่และขับรถมาด้วยตัวเองโดยไม่ต้องอาศัยเลขชาย ส่วนตัว
หรือคนขับรถของแม่เลย ชายหนุ่มรู้สึกภูมิใจในตัวเองเล็กๆ

บรรยากาศสองข้างทางยิ่งทำให้เขารู้สึกชอบบริเวณนี้มากขึ้นไปอีก
ความคิดในสมองพรุ่งพรูราวพองเปียร์ที่เพิ่งถูกเปิดขวด แต่แล้วรถกระบะสีเทา
คันที่วิ่งอยู่ด้านหน้ารถของเขาก็ทำให้อารมณ์ของกัณฑ์อ่อนแอกุณามัวจนได้
เมื่อมันเคลื่อนที่แบบไม่ปกติ ดูเหมือนคนขับจะตั้งใจขับรถส่ายไปมาในเลนถนน
อยู่ตลอดเวลา

"เป็นอะไรวะ รถเสียก็จอดสิ"

ชายหนุ่มผ่นคันเร่งให้ช้าลงเพราะไม่อยากเสียง หากเกิดอุบัติเหตุขึ้น
ข้างหน้ารถของเขາอาจจะพุ่งชนเข้าไปอีกคันได้แม้รถของเขาจะทิ้งระยะห่าง
เพื่อไว้แล้วก็ตาม ถนนเบื้องหน้าเป็นทางตรง รถกระบะคันที่ขับส่ายไปมา
กำลังพยายามแซงด้านขวาซึ่งเป็นเลนสวน กัณฑ์อ่อนแอกุณามัวมองว่า
รถคันข้างหน้ารถกระบะนั้นเป็นรถอะไร

"กระบะเหมือนกันนี่นา สงสัยจะขับปาดกันไปมาจนโกรธกันล่ะสิ
อันตรายนะเนี่ย"

แต่มันเป็นรถกระบะสีเทาที่ค่อนข้างเก่าและคันเล็กกว่า เขาพูดกับตัวเอง
แล้วเหลือบมองกล้องด้านหน้ารถ โชคดีที่มันส่งสัญญาณบนเครื่องบอกว่า
กำลังทำงานเพื่อบันทึกภาพเหตุการณ์ด้านหน้ารถอยู่

"เฮ้ย! เอาแล้วมัยละ"

กัณฑ์อเนกตกใจสุดขีด เขารีบมองกระจกหลัง เมื่อไม่เห็นว่ามีรถตามมา ก็รีบชะลอรถของตน แต่ภาพตรงหน้าน่าตกใจมากกว่าเพราะตอนนี้รถกระบะคันสีเทาที่ขับอย่างสวิงสวายนั้นได้ปาดหน้าคันสีขาวข้างหน้าไปแล้ว แถมการกระทำนั้นยังทำให้รถกระบะคันเล็กกว่าเสียการควบคุม รถที่มีโครงสร้างเป็นหลังคาต่อเติมคลุมท้ายกระบะคันนั้นกำลังปัดเข้าด้านข้างถนนแล้ว ทิ่มหัวรถลงไปข้างทางในที่สุด

เอ๊ยด!

กัณฑ์อเนกเหยียบเบรกรถสปอร์ตของเขาเสียงดังลั่น ภาพของรถกระบะสีเทาที่ตกลงไปยังข้างทางและอยู่ระหว่างกึ่งกลางของต้นมะขามเทศสองต้นนั้นทำให้เขาตกใจ

"เกือบชนต้นไม้... ໄ໊บ้านี!"

คำสภวนั้นสำหรับเจ้าของรถกระบะคันสีเทาที่ขับขี้อยู่ไม่ปลอดภัย ตอนนี้รถสปอร์ตของกัณฑ์อเนกจอดสนิทตรงริมทางข้างถนนเรียบร้อยแล้ว แต่ดูเหมือนกระบะตัวต้นเหตุจะไม่ยอมทำตามเขา

"หนีเหวอ! ໄ໊..."

คนขับรถกระบะสีเทากระซากรถออกไปทันทีหลังจากหยุดดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงชั่วอึดใจ เมื่อกัณฑ์อเนกหายตกใจแล้วก็รีบลงจากรถ เป้าหมายของเขาคือตรงไปที่รถซึ่งประสบอุบัติเหตุอยู่ ชายหนุ่มผู้อยู่ในชุดเสื้อผ้ายาวแขนยาวสีครีมแบบไม่มีปกกับกางเกงขาวาวซึ่งเป็นผ้ายาวในโทนสีเดียวกัน แต่เข้มกว่า แถมยังใส่รองเท้าสานนั้นรู้สึกทันทีว่าตัวเองอยู่ผิดที่ผิดทาง และไม่มี ความมั่นใจเลยว่าเขาจะสามารถแก้ไขสถานการณ์ใดๆ ได้ ขณะที่วิ่งออกไปนั้นกัณฑ์อเนกก็ภาวนาอยู่ในใจว่าไม่ให้มีอะไรร้ายแรงเกินไป นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นอุบัติเหตุซึ่งเกิดขึ้นตรงหน้าและกับตาของตัวเอง หัวใจของกัณฑ์อเนกเต้นเร็วและแรง แม้จะกลัวแต่สัญชาตญาณก็สั่งให้เขารีบเข้าไปช่วยเหลือ

หลังคาของรถกระบะคันสีขาวอยู่ต่ำลงไปจากพื้นถนน แสดงให้เห็นว่ารถแลบลงข้างทางลึกมาก ชายหนุ่มหยุดยืนตรงรอยของล้อรถที่ปรากฏตรงริมขอบทางแล้วตะโกนถาม

"คุณ! คุณที่อยู่ข้างในรถได้ยินฉันไหม เป็นยังไงบ้าง"

ยังไม่มีเสียงตอบรับ ก้อนก้อนเนกยั้งยืนแก้งและเหลียวมองรอบตัว ไม่มีรถคันไหนผ่านมาในเวลานี้เลย

"คุณ! คุณครับ"

"ช่วย... ช่วยด้วย มีคนอยู่ในรถ"

เสียงที่ตอบกลับมานั้นคล้ายเสียงของชายสูงอายุ มันทุ้มแต่สั้นเครือตอนนี้ตรงประตูฝั่งคนขับมีการขยับเล็กน้อย คาดว่าเสียงจะลอดมาจากด้านนั้น ก้อนก้อนเนกตัดสินใจเหยียบลงไปบนดินนุ่มซึ่งเป็นทางที่ล้อรถทิ้งร่องรอยไว้

"เดี๋ยวนะ ฉันกำลังลงไป"

คุณชายผู้ซึ่งไม่ได้มีวิถีชีวิตต้องสัมผัสดินโคลนมาก่อนรู้สึกแยงเท้าที่กำลังย่างลงไปบนดินเลน แต่ก้อนก้อนเนกถอยหลังกลับไปไม่ได้แล้ว และด้วยน้ำหนักตัวยิ่งทำให้เขาต้องถลาไปด้านหน้าเร็วขึ้น ชายหนุ่มเสียการทรงตัวจนพุ่งไปที่ท้ายกระบะรถ โชคดีที่มือทั้งสองข้างจับกระบะประคองตัวไว้ได้ ก้อนก้อนเนกเพิ่งเห็นตอนนี้เองว่าด้านหลังกระบะนั้นมีข้าวของอยู่เต็มไปหมด ทั้งของใช้และของกิน แต่ตอนนี้มันกระจัดกระจายไร้ทิศทาง แก้อี้แถวยาวสองแถวซึ่งถูกพับไว้ด้านข้างกระบะทั้งซ้ายขวาก็หลุดจากตำแหน่งหล่นลงมาทับสิ่งของบางส่วนที่กระจายอยู่บนพื้นรถ

"ช่วยด้วย ช่วยด้วย ไม่ไหวแล้ว"

"ครับๆ มาแล้วๆ"

ชายหนุ่มรีบพุ่งไปที่ด้านขวาของตัวรถ เขากำลังจะไปถึงประตูด้านคนขับ ซึ่งตอนนี้กระจกหน้าต่างถูกเลื่อนลงมาแล้ว จริงดังที่เขาคาด ชายสูงวัย ผมและหนวดเป็นสีขาวดอกเลายื่นหน้าออกมาทางหน้าต่าง

"ช่วยคุณหนูด้วยครับ! ช่วยเธอก่อน"

"คุณหนูไหน มีเด็กอยู่ในรถเหอรอลง"

"ทางนี้ครับ อีกด้านหนึ่งของรถ คุณต้องอ้อมไป...ผมยังเปิดประตูไม่ได้"

ขอบประตูรถด้านล่างดูเหมือนจะจมลงไปบนดิน ซึ่งล้อหน้าของรถนั้นได้หายไปจากสายตาแล้ว ก้อนท่อเนกโผล่หน้าไปที่กระจกรถตรงตำแหน่งคนขับ เขาเพิ่งเห็นว่ามียีกคนนั่งอยู่ข้างคนขับจริงๆ และเธอเป็นผู้หญิงตัวเล็กมาก ชายหนุ่มค่อนข้างตกใจเพราะใบหน้าของเธอขาวซีดและเหมือนเธอจะมีสติไม่เต็มที่ มือข้างซ้ายของเธอกำลังดึงสายเข็มขัดนิรภัยอยู่

"เดี๋ยวฉันไปฝั่งโน้น"

ก้อนท่อเนกตัดสินใจเดินย้อนกลับมาทางเดิมเพื่ออ้อมกระบะหลังของรถ เพราะดินด้านหน้ารถนั้นอ่อนตัวมากกว่า เขาเกรงว่าจะลำบากในการไปถึงเป้าหมาย เมื่อชายหนุ่มโผล่มาทางด้านซ้ายแล้วเขาก็กระชากประตูเต็มแรง แต่ปรากฏว่ามันล็อกอยู่

"ลุดปลดล็อกก่อน"

รถเป็นแบบรุ่นเก่า มันไม่ใช่ประตูอัตโนมัติ ไม่น่าเชื่อว่ายังมีคนใช้รถรุ่นนี้อยู่ เมื่อก้อนท่อเนกสั่งคนขับจึงเพิ่งนึกขึ้นมาได้ เขาโน้มตัวไปทางด้านซ้ายของตนแล้วเอื้อมมือข้ามผู้หญิงคนนั้นเพื่อปลดล็อก คนที่อยู่ด้านนอกรีบกระชากประตูให้เปิดกว้าง โชคดีที่ทางฝั่งนี้ขอบประตูไม่ได้จมลงไปบนดินมากนัก มันยังพอเปิดออกแล้วทำให้เขาแทรกตัวเข้าไปได้บ้าง

เธอดูเหมือนคนกำลังเหนื่อยหอบ ดวงตาทั้งสองข้างปิดอยู่ ริมฝีปากขาวซีดพะงาบๆ เพราะพยายามเอาออกซิเจนเข้าปอด มือข้างที่กำสายของเข็มขัดนิรภัยนั้นเกร็งและสั่นระริก

"เธอ...เธอรู้สึกตัวอยู่รีเปล่า"

"จะ...เจ็บ"

เธอมีสติ แต่เสียงที่ตอบกลับมานั้นข้างเบาเหลือเกิน เบบจนก้อนท่อเนก

ต้องยื่นหน้าเข้าไปให้ใกล้ที่สุด ส่วนคนขับรถก็พยายามจะเปิดประตูฝั่งของตนให้ได้

"เจ็บตรงไหน ขาหรือ หรือท้อง"

คนประสบอุบัติเหตุสายหน้าแล้วดึงสายเข็มขัดนิรภัย ชายหนุ่มจึงคิดว่าเจ้าสายนี้คงกำลังดึงรั้งตัวเธออยู่ เขาจึงยื่นตัวเข้าไปภายในรถแล้วพยายามปลดเข็มขัดนิรภัยให้ แต่เมื่อหันกลับมาดูสีหน้าของคนเจ็บอีกครั้งมันก็ไม่ได้ดีขึ้นเลย ก็หันท้อเนกไล่สายตาดูเธอจนทั่วตัวแล้วเขาก็ไม่เห็นว่ามีหญิงสาวจะมีเลือดออกที่ตรงไหน

"ไปโรงพยาบาลดีกว่า"

เขาสรุปแล้วล้วงโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋ากางเกงขึ้นมา แต่หมายเลขแรกที่เขาเรียกหาคือพารณ...

"ปิดมือถือเหอ"

ยังไม่หมดวันลาพักก่อนและเขาไม่มีสิทธิ์เรียกใช้งานเลขานุการส่วนตัว ก็หันท้อเนกเริ่มรื้อนร่น แล้วในที่สุดเขาก็นึกถึงอีกคนที่จะสามารถช่วยแก้ปัญหานี้ได้

"ไอ้บ้อง!" เขาตะโกนใส่โทรศัพท์

"อะไร! มึงมาถึงแล้วเหอ ไหน...กูไม่เห็นรถ"

"เสียบก่อน ฟังกู ขอเบอร์ฉุกเฉินของโรงพยาบาลใหญ่ในชลบุรีเดี๋ยวนี้เลย เอกชนนะ"

"ทำไม มึงเป็นอะไร มีอุบัติเหตุเหอ"

"อย่าเพิ่งถาม บอกมา...เบอร์ฉุกเฉินนะ"

"เออๆๆ..." จากนั้นปกป้องก็บอกหมายเลขโทรศัพท์ส่วนตัวให้กัณฑ์อเนกฟัง

"โอเค เดี่ยวกูโทรกลับ"

ชายหนุ่มกำลังจะกดเลขหมายที่ปกป้องบอก แต่จู่ๆ หญิงสาวที่นั่งอยู่ในรถนั้นก็ยกมือขึ้นมาดึงชายเสื้อเขาไว้ กัณฑ์อเนกชะงักนิดหนึ่งก่อนบอก

ในสิ่งที่เขาต้องการจะทำ

"ฉันจะโทรหารถฉุกเฉิน เธอต้องไปโรงพยาบาล หน้าเธอซีดมาก"

ยังคงมีแรงดิ่งที่เสื่อของเขาแต่ไม่มีเสียงปฏิกิริยา กัณฑ์อเนกจึงตัดสินใจโทรทันที และตอนนี้คนขับรถก็ตัดสินใจเอาตัวลอดออกไปทางกระจกหน้าต่างรถที่เปิดอยู่แล้ว ท่าทางของเขาทุลักทุเล

"ฮัลโหล ฉันต้องการรถฉุกเฉิน มีอุบัติเหตุครับ มีคนต้องการความช่วยเหลือ"

ปลายสายขอลจุดที่เกิดเหตุ กัณฑ์อเนกบอกหมายเลขทางหลวงให้ไปและปลายสายแจ้งมาว่าจะมาถึงที่เกิดเหตุภายในครึ่งชั่วโมง

"ครึ่งชั่วโมง?"

เขาไม่สามารถจัดการให้รถฉุกเฉินมาเร็วขึ้นได้ ทางนี้วางสายไปแล้วแต่มีोन้อยก็ยังติดอยู่กับชายเสื่อของเขา ประเมินจากสถานการณ์ที่เห็นหญิงสาวไม่น่าจะทนรอต่อไปได้เมื่อเหงื่อเริ่มออกจนชุ่มหน้าผากแบบนี้ กัณฑ์อเนกกำลังจะตัดสินใจในสิ่งที่ตัวเองก็ไม่เคยทำมาก่อน แต่ก็ยังดีกว่ามองดูเธอทนทรมานอยู่อย่างนี้

"ฉันจะพาเธอไปโรงพยาบาลเอง"

"ออกได้แล้ว!"

จังหวะนั้นคนขับก็สามารถพาตัวเองออกจากบานหน้าต่างรถได้สำเร็จเมื่อประคองตัวยืนขึ้นได้ก็รีบเดินมาสมทบกับกัณฑ์อเนกทันที ซึ่งตอนนี้ชายหนุ่มกำลังพยายามดึงตัวของผู้หญิงคนนี้ให้ออกจากรถ กัณฑ์อเนกประเมินจากสภาพรถและสภาพร่างกายของเธอด้วยสายตาแล้วว่าไม่มีอะไรทำให้เธอเกิดบาดเจ็บได้

"คุณจะทำอะไรครับ!"

คนขับตะโกนโหวกเหวกขึ้นเมื่อเห็นภาพนั้น

"พาเธอไปโรงพยาบาล"

"แต่คุณโทรเรียกรถฉุกเฉินแล้วไม่ใช่เหรอ"

"รอนาน...ตั้งครึ่งชั่วโมง ลุงไม่กลัวลูกสาวลุงเป็นอะไรไปเหรอ เธอหน้าซีดมากเลยนะ ไปรถฉัน ฉันจะไปส่งเอง"

"ตะ...แต่ แต่รถนี้ล่ะครับ ของก็อยู่เต็ม ถ้าไปกันหมดคนจะได้มาขโมยสิ"

กัณฑ์อเนกไม่เข้าใจว่าทำไมชายแก่จึงเป็นห่วงข้าวของมากกว่าลูกสาวของตัวเอง เขาเริ่มหงุดหงิดที่ทุกอย่างไม่ราบรื่น

"งั้นลุงเผื่อารถกับของอยู่ที่นี้ ฉันจะพาเธอไปเอง"

"ไม่ได้ครับ! คุณเป็นใครผมก็ไม่รู้จัก ลุงๆ จะมาพาคุณหนูไปได้ยังไง"

กัณฑ์อเนกไม่สนใจฟังคำทัดทานแล้ว ตอนนี้เขาพุงเธอลุกขึ้นยืนได้สำเร็จ

"เดินเองได้ไหม ต้องไปให้พันตรงนี้ก่อนฉันถึงจะอุ้มเธอได้"

"เดี่ยวครับ...โอ๊ย! ฉันทำอะไรไม่ถูกเลย เอายังไงดี นี่แม่สรได้ฆ่าฉันตายแน่"

ชายสูงวัยเริ่มเดินวนไปมาใกล้กับหนุ่มสาวทั้งสองซึ่งตอนนี้ร่างของเธอแทบจะทิ้งน้ำหนักตัวทั้งหมดมาไว้ที่กัณฑ์อเนก และเขาไม่อนุญาตให้เธอหยุดเดิน มันจึงเป็นการกึ่งลากกึ่งพยุงกันไป

"ละ...แล้วคุณชื่ออะไร ผมจะติดต่อคุณได้ยังไง"

กัณฑ์อเนกเพิ่งนึกเรื่องนี้ขึ้นมาได้ เขาจึงหันมาบอก "ภายในครึ่งชั่วโมงนี้ฉันจะส่งคนมาหา ลุงรออยู่ที่นี้ เชื่อใจฉัน ฉันเป็นคนที่ทำให้ตัวได้ง่ายกว่าที่ลุงคิด"

"แล้วคุณชื่ออะไร อย่างน้อยคุณต้องบอกชื่อมาก่อน"

"กัณฑ์ ฉันชื่อกัณฑ์อเนก แล้วลูกสาวของลุงล่ะชื่ออะไร"

"กันย์ เธอชื่อภัทรกันย์"

ชายหนุ่มพาเธอขึ้นไปยืนบนพื้นถนนได้สำเร็จแม้มันจะทุลักทุเล สภาพของหญิงสาวนั้นเหมือนคนที่วิ่งมาหลายกิโลเมตร กัณฑ์อเนกจึงตัดสินใจรวบรวมข้างขึ้นมาในอ้อมแขน เธอตัวเบาอย่างที่คิด เมื่อไปถึงรถฟอร์ด มัสแตง

ของตนเองได้เขาก็เห็นว่าลุงคนขับรถนั้นวิ่งตามมาด้วย

"ไม่เอาดีกว่า ผมไปด้วย ข้าของพวกนั้นช่างมันเถอะ"

"ไปไม่ได้! เปิดประตูรถให้ฉันก่อน"

เมื่อเปิดประตูแล้วเขาก็ถามกลับ "ทำไมไปด้วยไม่ได้ ผมยังไม่ไวใจคุณนี่นา"

"รถของฉันนั่งได้สองคน!"

"รถอะไร ทำไมนั่งได้สองคน"

เมื่อกัณฑ์อเนกวางเธอลงบนเบาะแล้ว ลุงคนขับก็เข้าใจทันทีว่าเขาไม่ได้โกหก เมื่อรถสปอร์ตราคาหลายล้านบาทนั้นสร้างขึ้นมาก็เพื่อให้คนนั่งสามคนนั่งได้เพียงสองคน ชายหนุ่มเจ้าของรถต้องการไปโรงพยาบาลให้เร็วขึ้นและเขาจะไม่ยอมเสียเวลากับเรื่องถกเถียงกันอีกแล้ว ดังนั้นกัณฑ์อเนกจึงตัดสินใจหยิบกระเป๋าเงินออกมาแล้วยื่นบัตรประชาชนของเขาให้ชายสูงวัยเก็บไว้

"แล้วค่อยคืนฉันตอนเราพบกันอีกครั้ง ฉันจะพาลูกสาวของลุงไปก่อนนี้ฉันทำทุกอย่างก็เพื่อมนุษยธรรมนะ ไม่อยากเห็นคนตายต่อหน้าต่อตาแล้วเจอกันครับ"

กัณฑ์อเนกพูดจบแล้วก็รีบขึ้นนั่งประจำที่คนขับ เขาเอื้อมตัวมาจะรัดสายเข็มขัดนิรภัยให้แต่มีน้อยก็ยกขึ้นเชิงห้ามอีกครั้ง

"เธอต้องคาด มันอันตราย"

หญิงสาววางมือของตัวเองไว้บนหน้าอก กัณฑ์อเนกไม่เข้าใจว่าหมายความว่าอย่างไร แต่ก็นึกขึ้นมาได้ว่าเธอเคยบอกว่าเจ็บ

"เจ็บหน้าอกเหรอ ไม่อยากคาดเพราะเจ็บใช่ไหม"

ภักทรกันย์พยักหน้าช้าๆ แสดงว่าเธอมีสติอยู่

"อาจจะเกิดจากการกระแทกสินะ แต่ไม่คาดไม่ได้ มันอันตราย ฉันจะปรับเบาะให้เอนลงไปมากกว่านี้แล้วกอดหมอนไว้นะ"

กัณฑ์อเนกตึงหมอนอิงเล็กๆ ที่สอดอยู่ด้านหลังของเธอมาให้หญิงสาว กอดไว้ จากนั้นเขาก็ปรับเบาๆ ให้เอนลงมากที่สุดเพื่อไม่ให้เข็มขัดนิรภัยรัดตัวเธอมากจนเกินไป จากนั้นก็ออกรถ ชายหนุ่มพยายามตั้งสติและคิดว่า เขาต้องทำอะไรต่อไป

"ใช่ โทรหาไอ้บ้อง"

โทรศัพท์มือถือของเขาเชื่อมต่อกับรถยนต์ไว้แล้ว ชายหนุ่มจึงสามารถพูดกับคอมพิวเตอร์ภายในรถได้ทันที

"โทรหาปกป้อง"

เสียงสัญญาณโทรศัพท์ดังขึ้นแค่เพียงครั้งเดียว ปลายสายก็ตอบกลับมา "ว่าไง"

"แจ้งตำรวจให้หน่อยว่ามีอุบัติเหตุรถชนแล้วหะนี่ กล้องจากรถของกู มีภาพเหตุการณ์ทุกอย่าง ตอนนี้นั่นที่ถูกรถชนมีคนรออยู่ที่รถด้วย"

"แล้วมีงละ"

"กูปลอดภัยดี เป็นแค่คนเห็นเหตุการณ์"

"ค่อยยังชั่ว ส่งพิกัดมาให้ได้ไหม"

"ได้ เดี่ยวส่งไปให้ บ้อง...ตอนนี้กูพาคนเจ็บออกมาจากที่เกิดเหตุแล้ว"

"หมายความว่าไง"

"มีผู้หญิงคนหนึ่งบาดเจ็บ เธอบอกว่าเจ็บแต่กูก็ไม่เห็นบาดเจ็บภายนอกเลยคิดว่าอาจจะกระทบกระเทือนอวัยวะภายในตรงไหนสักที่"

"แล้วทำไมไม่รอรถพยาบาลวะ มีขอเบอร์ฉุกเฉินไปแล้วนี่หว่า"

"มันช้า ตั้งครึ่งชั่วโมงกว่าจะตีรถมา แล้วตีรถกลับไปโรงพยาบาลอีกล่ะ กูกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้นซะก่อน"

"แล้วถ้าเขาตายบนรถมีงละไอ้กัณฑ์!"

"เบาๆ กูเปิดสปีคเกอร์โฟนในรถอยู่"

กัณฑ์อเนกหันไปมองคนที่นั่งข้างๆ ซ้ำๆ แต่คล้ายกับเธอกำลังหลับอยู่

เมื่อแขนได้ออบกอดหอมอนไว้บนหน้าอกแล้วศีรษะก็ฟิงไปด้านข้างของประตูรถด้วย ชายหนุ่มมองเห็นใบหน้านั้นได้ไม่ชัดเพราะเส้นผมที่หลดลุ่ยของเธอบังอยู่

"มึงช่วยจัดการให้กูด้วย กูติดต่อเลขชาย ไม่ได้...คงต้องใช้รถยก เพราะรถกระบะของเขาตกลงไปข้างทาง หากคนไปช่วยขนของแล้วส่งพ่อเขากลับบ้านก่อน หรือจะให้ตามไปที่โรงพยาบาลก็ได้ มองหาคนที่ถือบัตรประชาชนของกู กูทิ้งไว้กับเขา"

"นี่มึงทิ้งบัตรประชาชนไว้กับใครก็ไม่รู้หรือ ไอ้เนี"

"ก็กูเอาลูกสาวเขามา มึงจะให้กูทำยังไง"

"เฮ้อออ...ครั้บๆๆ คุณชาย ผมรับคำสั่งครับ ให้ผมเป็นเลขชาย ของคุณชายเอง"

"ขอบใจมาก แค่นี้ะ เตี่ยวส่งพิกัดให้ แล้วจะส่งข่าวให้มึงเป็นระยะ"

กัณฑ์อเนกวางสายลงแล้วใช้มือข้างซ้ายกดปุ่มบนหน้าจอบควบคุมเพื่อส่งพิกัดตรงที่จอดรถเมื่อครูให้ปกป้องทางโทรศัพท์ กัณฑ์อเนกรู้ว่าปกป้องต้องจัดการทุกอย่างได้อย่างดีเยี่ยมเพราะที่นี้เป็นถิ่นของเขา จากนั้นกัณฑ์อเนกก็ตั้ง GPS บนหน้าจอบคอมพิวเตอร์เพื่อจะตรงไปยังโรงพยาบาลเอกชนที่ใกล้ที่สุด ระหว่างนั้นหญิงสาวข้างกายก็เริ่มขยับตัว ชายหนุ่มเหลือบมองในขณะที่ต้องมีสมาธิกับท้องถนนไปด้วย มือของเธอจิกลงไปนอนคล้ายกับคนที่กำลังข่มความเจ็บปวด เธอยังคงหายใจหอบ

"เธอ...เป็นยังไงบ้าง พุดกับฉันหน่อย"

หญิงสาวส่ายหน้าซ้ำๆ เรือนผมหนาและดูนุ่มนั้นจึงขยับไปมาด้วย

"อีกสิบห้า นาที รับรองถึงโรงพยาบาลแน่"

แล้วเธอก็ขยับตัวกับศีรษะหันมาหาเขา คล้ายต้องการพุดอะไรแต่กลับไม่มีเสียง เหมือนคนที่จุกอยู่ในอก กัณฑ์อเนกไม่เคยเห็นใครมีอาการเหมือนเธอมาก่อน เขาก็ทำตัวไม่ถูกแถมยังต้องประคองสติกับการขับรถไปด้วย แล้วจู่ๆ

น้ำตาของคนเจ็บก็ไหลลงมา หัวใจของเขาหล่นวูบทันที

"ให้ฉันจับมือไว้มั๊ย"

จู่ๆ ก็หันต้อเนกก็พูดอย่างนั้นออกมา ก็เขาไม่รู้ว่าจะทำยังไงเพื่อปลอบใจให้เธอฮึดสู้กับความเจ็บปวดที่เกิดตรงส่วนไหนก็ไม่รู้ เมื่อคนข้างๆ ไม่ตอบ เขาก็ตัดสินใจแทรกมือข้างซ้ายลงไปประหว่งหมอนอิงกับมือข้างขวาของเธอ ตอนแรกเธอตกใจจนกระตุกมือข้างนั้นออก

"ไม่เป็นไร ฉันจับรถเก๋งน่า ฉันจับมือเดียวได้"

ภักทรกันย์ลืมหามองด้านข้างของชายหนุ่มด้วยสายตางงวย...เขาเป็นคนแบบไหนกัน

"มือเย็นมากเลย"

พูดแล้วกัณฑ์อเนกก็กำนิ้วเรียวนั้นออกแล้วแทรกนิ้วมือแต่ละนิ้วลงไประหว่างนิ้วมือของเธอ จากนั้นก็กำมั่นไว้หลวมๆ ความกว้างของฝ่ามือที่แตกต่างกันมากจนมือของเธอแทบจะจมหายไปในอุ้งมือของเขา หญิงสาวไม่รู้สึกลึกลับขึ้น บางทีหัวใจของเธออาจจะเต้นเร็วเกินไป เธอจึงต้องใช้วิธีหายใจทางปากแบบที่เคยถูกสอนให้ทำมาตลอด กัณฑ์อเนกเหลือบตามองคนข้างกายอีกครั้ง

"ทำไมดูแย่งลงอีกล่ะ ฉันต้องรีบกว่านี้แล้วสิ"

ว่าแล้วเขาก็เหยียบคันเร่งเพิ่มขึ้น ด้วยหวังว่าจะไปถึงจุดหมายเร็วขึ้นสักนาทีก็ยิ่งดี

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6536->